

DARWIN'S DILEMMA: SJÆLEN

Introduktion

I starten af det 20. århundrede opdagede forskere noget nyt: at materie ikke var, som vi havde troet. Materie var ikke solidt. Materie havde ingen farve. Det afgav ingen lugt, lyde eller billeder. Materie var blot energi. Den stol, du sidder i, det bord, du læner dig opad, det hus, du bor i, dine hunde, folkene omkring dig, bygninger, rummet, stjerner – kort sagt består hele den materielle verden som en form for energi.

I lyset af denne uventede opdagelse led alle de filosofier, som var baseret på materie, et videnskabeligt kollaps. Videnskaben fandt bevis på, at der fandtes noget indeni den menneskelig krop, som ikke tilhørte den, noget som opfattede hele den fysiske verden, men som ikke selv var fysisk: den menneskelige sjæl.

Sjælen kunne ikke forklares på nogen måde af materialistiske påstande. Darwinismen, som producerede utallige fiktive fortællinger om arternes opdigtede evolution, forblev stille i lyset af sjælens eksistens. Fordi sjælen ikke var materie, den var et metafysisk begreb. Og metafysikken var noget, som materialister slet ikke kunne acceptere, fordi metafysikken afviste alle de ubevidste hændelser, tilfældigheder og tilfældige processer, som de havde forgudet. Metafysikken udgjorde bevis for en bevidst skabelse, med andre ord, Allahs eksistens. Det var grunden til, at materialister havde benægtet sjælens eksistens lige siden Oldtidens Grækenland.

Denne kamp, som havde eksisteret siden Oldtidens Grækenland og lige indtil da, blev nu meningsløs, fordi der er en entitet, som gør mennesker menneskelige. Som gør, at du kan sige, "Dette er mig". Det er med andre ord din sjæl: Den eksisterer, og den tilhører Allah. Videnskaben beviste bestemt, at den menneskelige sjæl observerede alle ting, som den blev præsenteret for, og at man ikke kunne tale om nogen anden virkelighed ud over disse opfattede billeder. For at sige det på en anden måde, så erklærede det klart og tydeligt, at den eneste absolutte Entitet var Allah.

Dette videnskabelige bevis er vigtigt for at overbevise sind, som guddommeliggør materialistiske filosofier. Faktisk er alle, som besidder refleksion og intellekt, klar over, at de har en sublim sjæl. Enhver, som ejer sund fornuft, vil forstå, at det er sjælen, som frydes, tænker, bestemmer, dømmes, oplever glæde og begejstring, elsker, viser medfølelse, bliver nervøs, nyder smagen af et æble, glædes ved at lytte til musik, bygger fly, rejser skyskrabere og konstruerer laboratorier, hvori den undersøger sig selv.

Hvis mennesker besidder en sjæl, så kan de ikke være blevet dannet ved tilfælde. Der er en mening bag deres tilstedeværelse i denne verden. Alle bærer en sjæl, som tilhører Allah, og de afprøves i denne levetid, hvorefter de vil blive stillet ansvarlige for alle deres tanker og handlinger. Der er ingen tilfældighed eller meningsløshed i livet. Der er ingen tilfældige hændelser, som darwinister påstår. Alt er blevet skabt ved Allahs vilje til at være en del af den prøvelse, vi gennemgår. I dette liv, som vil ende med døden, er kroppen det eneste, der vil blive efterladt. Sjælen vil derimod leve for evigt i det Hinsides, som er dens sande bolig.

Dette er glade tidender for enhver, som forstår, at han har en sjæl, og som kan værdsætte dens Skaber. Darwinister vil dog fortsætte med at benægte denne virkelighed med alle midler og vedholde, at de ikke besidder en sjæl. De vil fortsætte med at nægte at acceptere, at de en dag vil komme til Almægtige Allahs tilstedeværelse, Hvis eksistens de har benægtet gennem hele deres liv. De vil fortsætte med at betragte sig selv som værende tilfældige samlinger af atomer og vil blive ved med at afvis den mirakuløse menneskelig

bevidsthed, som har opdaget DNA, undersøgt atomernes struktur, og som er blevet forbløffet over cellens meget komplicerede opgaver.

Den menneskelige sjæl er et frygteligt dilemma for Darwin og de tilhængere, som kom efter ham. Det er det grundlæggende bevis, de ikke kan forklare, som de ikke kan benægte eller løse. Allah har besejret dem ved at give et videnskabeligt bevis, som de ikke kan benægte: at materie ikke har nogen substans. I lyset af dette er enhver indvending mod sjælens eksistens, som de kan finde på, ugyldig og meningsløs.

I Sine vers i Koranen, fortæller Allah os:

Og hvem er mere vildfaren end den, som ud over Allah tilbeder nogle, som ikke kan svare ham på Genopstandelsens Dag, og som end ikke er bevidste om hans tilbedelse af dem? Når mennesker bliver samlet, vil de være deres fjender, og de vil fornægte deres tilbedelse. (Koranen, 46:5-6)

Darwinister og materialister er nødt til at indse, at den eneste absolutte Entitet er Allah. Når de konfronteres med denne sandhed, ender alle hule, tomme bedrag og overtroiske trosretninger i et uoverkommeligt dilemma. Allah har omfavnet alle ting med Sin Sublime Magt. Alle ting tilhører Ham og er under Hans kontrol. At benægte skabelse og sjælens eksistens kan ikke ændre disse fakta en tøddel.

Denne bog betragter en af materialisternes største fejl, de videnskabelige beviser, som afslører denne fejl, darwinismens dilemma i lyset af dette og sjælens utvivlsomme eksistens. Denne verden, som sjælen opfatter, er blot en illusion, et fantom, og den eneste absolutte Entitet, Som regerer hele universet, er Allah, Hersker og Herre over Jorden og himlen. Herefter vil dem med klare sind, som forstår dette faktum, se verden fra et andet perspektiv og indse, at Allah er deres eneste redning. For at kunne opnå frelse i det Hinsides, deres sande liv, må folk opføre sig i overensstemmelse med denne forståelse.

Materialismen er brudt sammen og forsvundet

Materialisme: En tidsalders overtro

Oldgræske tænkere forestillede sig, at alle kroppe bestod af små partikler kaldet atomer. De insisterede på, at disse atomer formede universet og alle levende ting uden intention eller retning og uden at være udsat for nogen bevidst intervention. Ifølge denne trosretning var materie tidløst og evigt, og intet andet end materie kunne eksistere. Overnaturlige hændelser, som påvirkede entiteters adfærd og ændrede deres struktur var ren overtro, uacceptabelt. Alle aksiomer og principper var baseret på formodningen om, at materie var en absolut virkelighed.

Eftersom materie var evigt, så må universet også være evigt, og den idé udgjorde grundlag for ateismen. Hvis hele universet havde eksisteret i al tid, så var det ifølge den materialistiske trosretning umuligt, at materie og universet var blevet skabt.

Ifølge materialister var universet evigt, og derfor var der ingen formål eller speciel skabelse i det. Materialister forestillede sig, at al balance, ligevægt, harmoni og orden i universet simpelthen var resultatet af tilfælde. De påstod, at alt blev dannet som resultat af, at ubevidste atomer satte sig tilfældigt sammen. Og uanset hvor meget kompleksitet, balance og storslået regelmæssighed den eksterne verden udviste, så var dette stadig resultatet af meningsløse tilfælde.

Materialistiske sind har haft denne fordom eller *idée fixe* lige siden Oldtidens Grækenland. Da materialismen afviste koncepterne ”formål” og ”skabelse” i forbindelse med universet, afviste den også eksistensen af en Skaber. For at være helt præcis, så var materialismen en filosofi, som var blevet formuleret for at benægte Allah. Mange bevægelser, ideologier og intellektuelle systemer, som benægtede tro på Allah, var ligeledes baseret på materialismen. Med andre ord var materialismen ateismens mest indflydelsesrige religion.

Stanley Sobottka, en professor i fysik fra Virginia University, beskriver materialismens perversion med disse ord:

Hvis vi tror på denne måde [tror på materialisme], så må vi konkludere, at alt, inklusiv os selv og alt i livet, er styret fuldstændig af fysikkens love. Fysikkens love er de eneste love, der styrer vores begær, vores håb, vores etik, vores mål og vores skæbner. Materie og energi må være vores primære fokus, målet for alle vores begær og ambitioner. Dette betyder specifikt, at vores liv skal være fokuserede på at opnå materielle goder (inklusiv kroppe), eller hvert fald omarrangere eller udveksle dem, for at producere den maksimale materielle tilfredsstillelse og glæde. Vi skal bruge al vores energi på denne søgen, for der kan ikke være noget andet mål. Og i alt dette har vi ikke noget valg, fordi vi styres fuldstændig af fysikkens love. Vi kan føle os fanget i denne tro og disse begær, men vi kan ikke ryste dem af. De dominerer os fuldstændig.

En kortfattet, personlig, opsummerende erklæring i den materialistiske filosofi er, “Jeg er en krop”.¹

I Oldtidens Grækenland påstod materialister, at religiøse tilhængere var en ulogisk modsætning til videnskab. Af den grund har materialister gennem historien forsøgt at give det indtryk, at tro på Allah og videnskab er uforenelige. Men faktisk har videnskaben i stigende grad vist evidens for Hans eksistens, og de opdagelser arbejdede mod den materialistiske tankegang, som kæmpede mod tro på Allah.

Dette inkluderede selvfølgelig darwinisme. Kampen mod darwinisme er i princippet et angreb på dens materialistiske oprindelse. Gennem historien har materialister påstået, at entiteter udelukkende bestod af ansamlinger af atomer, og at den menneskelige hjerne ikke var andet end et netværk af neuroner. De var ikke i stand til at redegøre for det menneskelige sind og forsøgte at forklare det som den elektrokemiske interaktion mellem neuroner.

Materialister havde ingen kvaler ved at beskrive sig selv som dyr eller maskiner. De benægtede, at de havde status af entiteter med bevidsthed og påstod, at de var blevet dannet ved tilfælde. Men dette var en stor misforståelse og en løgn, som blev fabrikeret for at kunne benægte Allah.

Med ordene fra kvantefysikeren, Stephen M. Barner fra Bartol Research Institute ved University of Delaware, var disse folk, som troede på materies absolutte virkelighed, næsten ikke anderledes end hedningene fra fortiden. Ligesom de gamle hedninge beskriver materialister mennesker som egentlige undermennesker. Hedninge guddommeliggjorde materie – materialister gjorde det samme ved at benægte sjælen og reducere alt til materie. Hedninge erklærede, at hændelser blev bestemt af planeternes og stjernernes kredsløb – materialister påstod, at de blev styret af hormonernes udsving i deres hjerner. Hedninge tilbad falske, guddommelige dyr – materialister påstod, at de ikke selv var mere end dyr.²

Amit Goswami, en professor i fysik ved *the University of Oregon's Institute for Theoretical Science*, beskriver den grundlæggende logik, som materialister forsøgte at indoktrinere folk med:

Vi konditioneres til at tro, at vi er maskiner – at alle vores handlinger bestemmes af de stimuli, vi modtager, og af vores forudgående konditionering. Som landflygtige har vi intet ansvar, ingen valg. Vores frie vilje er en luftspejling.³

Faktum er dog, at Allah skabte mennesket. Og mennesket er ikke en entitet blottet for formål og ansvar. Modsat materialisternes påstande, så er mennesket ikke en tankeløs maskine. Mennesket er en entitet med ansvar over for Allah, og han vil blive holdt ansvarlig for alle sine gerninger i det Hinsides.

Den materialistiske logik, som forsøger at aflede folk fra dette faktum, har været tydeligt på alle tidspunkter i historien, lige siden Oldtidens Grækenland. Men det var først i det 19. århundrede, at denne tro spredte sig og blev etableret som et afgjort, intellektuelt system. I det 19. århundrede troede langt størstedelen af de klassiske fysikere, at materies fundamentale komponenter var ikkelevende og udelelige atomer, ligesom bittesmå billardkugler, og at universets perfekte regelmæssighed og kompleksitet var resultat af disse atomers tilfældige bevægelser og komponenter. Ifølge dem blev alt på Jorden, inklusiv liv, dannet ved tilfælde gennem en række blinde, ubevidst processer. Atomer etablerede tankeløse foreninger og gav ophav til den verden, vi ser i dag med alle sine perfekte egenskaber, samt til os selv med vores sind og bevidsthed.

Ved at fremsætte disse påstande forsøgte materialister at indoktrinere folk med den idé, at mennesket ikke var skabt af en Skaber, og at der ikke eksisterede andet end materie. Faktum er dog, at mennesket åbenlyst blev skabt med perfekte systemer og mekanismer gennem et enestående sind og intelligens. Der var ingen sådanne ubevidste processer på Jorden, som materialisterne foreslog, og ingen tankeløse strukturer og systemer opstod som en konsekvens. Alt udviser en kompleksitet og ophøjethed, som ofte overgår det menneskelige sinds evne til at forstå, og så perfekte er disse detaljer, at de udelukker enhver mulighed for tilfælde. Jorden afslører i sig selv beviser på skabelsen.

På trods af disse fakta insisterede materialisterne dog på deres påstande om, at ubevidste atomer var basis for alle ting. Så hvad, ifølge materialisterne, var disse atomer, kilden til alt, der eksisterer?

I én henseende ved vi nu, at et atom er et næsten komplet tomrum, og at det er et bevist faktum. Vi kan forklare dette som følger: Hvis du forestiller dig atomets kerne, bestående af neutroner og protoner, som et nålehoved med blot 1 millimeter (0,039 inch) diameter, så kredser et elektron om den kerne med en afstand på 100 meter (328 feet)!⁴

I dette betragtelige volumen mellem kernen og elektronerne, eksisterer kun et tomrum. Dette 100 meter store tomrum er bogstaveligt talt "tomt". Det er grunden til, at eksperter på én måde er berettiget i at betragte atomet som et tomt vakuum. Med ordene fra den britiske fysiker, Sir Arthur Eddington, er materie mest "spøgelsesagtigt tomt rum".⁵ For at være mere præcist, så er det 99,9999999% tomt.

Fred Alan Wolf, en parikelfysiker ved University of California, beskriver dette faktum om atomet:

Hvis du stopper op og tænker over det, så vil du måske indse, at det liv på planeten, som vi lever, virkelig er en overraskelse, når man ser på, hvor tomt universet egentlig er. Faktisk er universet mere end 99 procent ingenting! Og når man tænker over, at universet stadig udviser sig med alarmerende hastighed, så bliver det endnu mere ingenting, end det nogensinde har været! Så mens vi føler ærefrygt ved at se på det, så er det endnu værre, når vi tænker over subatomart materies mikroverden. Der eksisterer ingenting, så at sige.⁶

I starten af det 20. århundrede vidste man, at der var et kæmpestort tomrum inde i atomet, som blev betragtet som den mindste komponent af alle ting, og at dette tomrum indeholdt en kerne og elektroner, som kredsede om den. Men man forstod kun de generelle elementer bag materie – atomet og dets fundamentale dele. Så hvad var der i atomets kerne, i et rum på kun 10^{-18} kilometer i størrelse, eller en milliontedel af en milliontedel af en kilometer? Det var noget, forskerne ikke vidste.

I 1960'erne gjorde man en meget væsentlig, videnskabelig opdagelse. Man indså, at der dybt inde i protonen var partikler kendt som kvarker. Disse enestående små partikler gjorde, at protoner havde en positiv elektrisk ladning, og at neutroner ikke havde nogen ladning. Forskning afslørede efterhånden tilstedeværelsen af en glørværdig, kompleks verden i det, der kun udgjorde 0,0000001% af atomet.

Jo mere materialisterne gik i dybden med atomet, og jo mere enestående detaljer de så i materies mindste byggesten, jo mere ledte de efter en løsning ved at udvikle deres teori i en anden retning. For at hele universet skulle dannes ubevidst og tilfældigt, måtte de forklare, hvordan ikke bare atomet, men også hele verdenen indeni atomet – altså subatomiske partiklers bevægelser – var blevet til. Ideen om, at materie var det eneste, der eksisterede, overlevede i det materialistiske sind, indtil kvantefysikken blev opdaget.

Kvantefysik: Opdagelsen, som videnskabeligt knuste materialismen

... Der er nok i den måde, hvorpå det fysiske univers er konstrueret, til at indikere tilstedeværelsen af noget kaldet sjæl. Der, jeg begynder at lede efter denne sjæl, er i kvantemekanikkens eller kvantefysikkens natur, som siger, at der kan være et åndeligt fundament i den fysiske verden.⁷ (Fred Alan Wolf, den velkendte partikelfysiker ved University of California)

Ifølge Isaac Newton var lys en strøm af substans kaldet ”korpuskler”. Grundlaget for den traditionelle Newtonske fysik – som var accepteret indtil opdagelsen af kvantefysikken – var, at lys bestod udelukkende af en samling partikler. Men James Clerk Maxwell, en fysiker fra det 19. århundrede, foreslog, at lys udviste bølgeadfærd. Kvanteteorien forenede denne største debat i fysikken.

I 1905 påstod Albert Einstein, at lys besad kvanter, eller små energipakker. Disse energipakker fik navnet fotoner. Selvom de blev beskrevet som partikler, så kunne man se, at fotoner havde den bølgeadfærd, som Maxwell foreslog i 1860’erne. Derfor var lys et overgangsfænomen mellem bølge og partikel⁸ – en situation, som udgjorde en stor modsigelse til den Newtonske fysik.

Kort efter Einstein undersøgte Max Planck, en tysk fysiker, lys og forbløffede hele den videnskabelige verden ved at bestemme, at det *både* var en bølge og en partikel. Ifølge denne idé, som han fremsatte under navnet *kvanteteori*, var energi spredt ud i form af afbrudte og diskrete pakker frem for at være lige og konstant.

I en kvantehændelse udviser lys både partikellignende og bølgelignende egenskaber. Partiklen kendt som fotonen blev ledsaget af en bølge i rummet. Med andre ord bevægede lys sig gennem rummet som en bølge, men opførte sig som en aktiv partikel, når det mødte en forhindring. For at sige det på en anden måde, så tog lys form af energi, indtil det mødte en forhindring, hvor den så tog form af partikler, som om det var udgjort af bittesmå materielle legemer, som minder om sandkorn.

Efter Planck blev denne teori videre udvidet af forskere som Albert Einstein, Niels Bohr, Louis de Broglie, Erwin Schrödinger, Werner Heisenberg, Paul Adrian Maurice Dirac og Wolfgang Pauli. Hver af dem blev tildelt Nobelprisen for sine opdagelser.

Omkring denne nye opdagelse af lysets natur siger Amit Goswami:

Når lys betragtes som en bølge, synes det i stand til at være på to (eller flere) steder på samme tid, som når det går gennem spalterne i en paraply og producerer et diffraktionsmønster. Men når vi fanger det på fotografisk film, så viser det sig diskret, plet for plet, som en stråle af partikler. Så lys må både være en bølge og en partikel. Paradoksalt, ikke? På spil er en af bærestenene i den gamle fysik: entydig beskrivelse i sprog. På spil er også idéen om objektivitet: Afhænger lysets naturen – hvad lys er – af, hvordan vi observerer det?⁹

Forskere troede nu ikke længere på, at materie bestod af ikkelevende, tilfældige partikler. Kvantefysikken havde ingen materialistisk signifikans, fordi der var ikkematerielle ting i materies essens. Mens Einstein,

Philipp Lenard og Arthur Holly Compton undersøgte lysets partikelstruktur, så begyndte Louis de Broglie at se på dets bølgestruktur.

De Broglies opdagelse var en enestående én: I sin forskning observerede han, at subatomiske partikler også havde udvist bølgelignende egenskaber. Partikler som elektronen og protonen havde også bølgelængder. Med andre ord var der indeni atomet – som materialismen beskrev som absolut materie – ikkematerielle energibølger, modsat materialistisk tro. Ligesom lys opførte disse små partikler indeni atomet sig som bølger på visse tidspunkter og udviste partikelegenskaber på andre tidspunkter. Modsat materialisternes forventninger, så kunne det ”absolutte materie” i atomet ses på visse tidspunkter men forsvandt på andre.

Denne store opdagelse viste, at det, vi troede var den virkelige verden, faktisk var skygger. Materie var helt forsvundet fra fysikken og havde bevæget sig over mod metafysikken.¹⁰

Fysikeren Richard Feynman beskriver dette interessante faktum om subatomiske partikler og lys:

Nu ved vi, hvordan elektroner og lys opfører sig. Men hvad kan jeg kalde det? Hvis jeg siger, de opfører sig som partikler, så giver jeg det forkerte indtryk. Det samme gør jeg, hvis jeg siger, de opfører sig som bølger. De opfører sig på sin egen uforlignelige måde, som teknisk set kunne kaldes en kvantemekanisk måde. De opfører sig på en måde, som ikke ligner noget, du har set før... Et atom opfører sig ikke som en vægt, der hænger på en fjeder og oscillerer. Det opfører sig heller ikke som en bittelille repræsentation af solsystemet med små planeter, der kredser om det. Det ligner heller ikke en sky eller en tåge af en art, der ligger omkring kernen. Det opfører sig som noget, du aldrig har set før.

Der er hvert fald en simplificering. Elektroner opfører sig i denne henseende på præcis samme måde som fotoner. Det er begge forskruede, men på præcis samme måde.

Hvordan de opfører sig kræver derfor en stor del fantasi at forstå, fordi vi kommer til at beskrive noget, som er anderledes fra alt andet, du kender til... Ingen ved, hvordan det kan være sådan.¹¹

For at opsummere siger kvantefysikken, at den objektive verden er en illusion.¹² Professor Hans-Peter Dürr, formand for Max Planck Institute of Physics, opsummerer dette faktum:

Hvad end materie er, så er det ikke lavet af materie.¹³

Alle de mest berømte fysikere i 1920'erne, alle fra Paul Dirac til Niels Bohr, og fra Albert Einstein til Werner Heisenberg, forsøgte at forklare disse resultater fra kvanteeksperimenter. Til slut indgik én gruppe af fysikere ved the Fifth Solvay Conference on Physics, afholdt i Bruxelles i 1927 – Bohr, Max Born, Paul Dirac, Werner Heisenberg og Wolfgang Pauli – en aftale kendt som the Copenhagen Interpretation of Quantum Mechanics. Den fik sit navn fra arbejdsstedet for gruppens leder, Bohr, som foreslog, at den fysiske virkelighed, som kvanteteorien foreslog, var den information, vi har om et system og de estimer, vi laver på basis af den information. Ifølge ham havde disse ”gæt” indeni vores hjerner intet at gøre med virkeligheden ”udenfor”.

Kort sagt havde vores ”interne verden” intet at gøre med den ”ydre ægte” verden, som havde været det største interesseemne hos fysikere fra Aristoteles til nutiden. Fysikere forlod deres gamle idéer på dette område og blev enige om, at kvanteforståelsen kun repræsenterede ”vores viden” om det fysiske system.¹⁴ Den materielle verden, som vi kan opfatte, eksisterer kun som information i vores hjerner. Med andre ord kan vi aldrig opnå direkte at opleve materie i verden udenfor.

Jeffrey M. Schwartz, en neuroforsker og professor i psykiatri fra University of California, beskrev denne konklusion, som opstod fra the Copenhagen Interpretation:

Som John Archibald udtalte, ”Intet fænomen er et fænomen, indtil det er et observeret fænomen.”¹⁵

Kort sagt afhænger alle kvantemekanikkens konventionelle fortolkninger af eksistensen af et ”opfattende væsen.”¹⁶

Amit Goswami uddybede denne indsigt:

Antag at vi spørger: er månen der, når vi ikke kigger på den? I den grad, at månen ultimativt er et kvanteobjekt (som fuldstændig udgøres af kvanteobjekter), så må vi sige nej – sådan siger fysikeren David Mermin...

Den måske vigtigste, og den mest snigende, formodning, vi absorberer i vores barndom er, at vores materielle verden af objekter eksisterer derude – uafhængig af subjekter, som er observatøerne. Der er indiker for en sådan formodning. Når vi ser på månen, for eksempel, så finder vi månen, hvor vi forventer det, langs sin klassisk beregnede bane. Selvfølgelig forventer vi, at månen altid er der i rum-tid, selv når vi ikke kigger. Kvantefysikken siger nej. Når vi ikke kigger, så spredes månens bølger, om end med en minimal mængde. Når vi kigger, så kollapser bølgerne øjeblikkeligt. Så bølgen kunne altså ikke være i rum-tid. Det giver mere mening at have en idealistisk metafysisk formodning: Der er intet objekt i rum-tid uden, at et bevidst subjekt kigger på det.¹⁷

Dette gælder selvfølgelig for vores perceptuelle verden. Månens eksistens er selvfølgelig åbenlys i den ydre verden. Men når vi ser på den, så er alt, vi møder, vores egen opfattelse af Månen.

Jeffrey M. Schwartz inkluderede disse linjer om det faktum, kvantefysikken havde demonstreret, i sin bog *The Mind and the Brain*:

Observationens rolle i kvantefysikken kan ikke understreges nok. I klassisk fysik [Newtons fysik] har observerede systemer en eksistens, som er uafhængig af det sind, der observerer og undersøger dem. I kvantefysikken kommer en fysisk kvantitet dog først til at have en egentlig værdi gennem en observation.¹⁸

Schwartz opsummerede også synspunkter fra diverse fysikere på området:

Som Jacob Bronowski skrev i *The Ascent of Man*,

”Et mål for fysikkens videnskab har været at give et eksakt billede af den materielle verden. En af fysikkens præstationer i det tyvende århundrede har været at bevise, at det mål er uopnåeligt.” ... Heisenberg sagde, at begrebet om objektiv realitet ”således er forduftet”. I 1958 indrømmede han på skrift, at ”naturens love, som vi formulerer matematisk i kvanteteorien, beskæftiger sig ikke længere med selve partiklerne men med vores viden om de elementære partikler”. ”Det er forkert”, sagde Bohr engang, ”at tro, at fysikkens opgave er at finde ud af, hvordan naturen er. Fysikken handler om, hvad vi kan sige om natur.”¹⁹

Fred Alan Wolf, en af gæstefysikerne i dokumentarfilmen ”What the Bleep Do We Know?” beskriver dette samme faktum:

Det, der udgør ting, er ikke flere ting. Men det, der udgør ting, er idéer, koncepter, information...²⁰

Efter de mest fascinerende og følsomme forsøg, som den menneskelige hjerne kunne finde på gennem 80 år, er der nu ingen synspunkter imod kvantefysikken, som er blevet bestemt og videnskabeligt bevist. Man kan ikke komme med nogen indvendinger mod de konklusioner, som de udførte forsøg er nået frem til. Kvanteteorien er blevet afprøvet på hundredvis af forskellige måder af forskere.²¹ Den har opnået Nobelprisen for en række forskere, og den fortsætter med at gøre det.

Materie, den newtonske fysiks mest fundamentale koncept og tidligere betragtet uforbeholdent som den absolutte sandhed, er blevet elimineret. Materialister, tilhængere af den gamle tro på, at materie var

eksistensens eneste og definitive byggesten, var meget forvirrede over, at ”manglen på materie” blev foreslået af kvantefysikken. De skal nu forklare alle fysikkens love inden for metafysikkens sfære.

Det chok, som dette påførte materialisterne i det tidlige 20. århundrede, var langt større, end man kan udtrykke i disse linjer. Men kvantefysikerne Bryce DeWitt og Neill Graham beskriver det:

Ingen udvikling af den moderne videnskab har haft en større indflydelse på menneskets tankegang end kvanteteoriens indtog. Revet ud fra århundreder gamle tankemønstre, fandt den tidligere generations fysikere sig tvunget til at omfavne en ny metafysik. Den uro, som denne nyorientering forårsagede, fortsætter stadig i dag. Kort sagt har fysikere lidt et stort tab; deres greb om virkeligheden.²²

Elektronens bølgelignende egenskaber og det videnskabelige bevis

Det mest væsentlige forsøg, som afslørede denne interessante natur hos de subatomiske partikler, var dobbelt-spalte forsøget. Dette blev udført for at se, hvordan lys og elektroner begge bevæger sig som bølger, og hvordan de begge udviser denne overraskende egenskab i samme grad.

For at kunne opnå en bedre forståelse af emnet, så forestil dig, at dette forsøg blev udført med sandkorn i stedet for elektroner.

Først stiller du en kilde til sandkorn, såsom en sandblæser, bag en væg. Lad der være to spalter i væggen. Og lad der så på den anden side af væggen være en skærm, som kan opfange de partikler, der går gennem disse spalter. Hvert sandkorn, som udsendes af blæseren, rejser gennem en spalte og rammer skærmen.

Når et stort antal sandkorn er kommet gennem spalterne og har ramt skærmen, så ser vi, at to klynger af punkter er opstået på skærmen; en med sandkorn, der er gået gennem den første spalte, og en med korn, der er gået gennem den anden. Tingene er sket, som vi forventede.

Forestil dig så, at vi havde udført et lignende forsøg på en anderledes måde. Lad os fylde det eksperimentelle miljø mellem kilden og skærmen med et vandbassin, og lad os bruge et vibrerende objekt i stedet for kilden til sandpartikler. Dette objekt sætter vandet i bevægelse og genererer hele tiden bølger, som spreder sig i alle retninger.

I modsætning til sandkorn, så er disse bølger ikke lokaliseret i rummet. De er spredt over hele bassinet. Som resultat spreder de bølger, som går gennem begge spalter, sig simultant ud, møder hinanden og interagerer med hinanden.

Når toppen af en bølge rammer bunden af en anden, så neutraliserer de hinanden. Bølgeeffekten forsvinder og efterlader ingenting. Denne interferens er en grundlæggende egenskab hos bølger.

Da forsøget blev udført med elektroner, i stedet for en klynge af partikler, som ramte skærmen, så kunne man se, at elektronerne – ligesom sandkornene – interfererede med hinanden. Det forventede resultat skete ikke, hvis elektronerne udelukkende blev betragtet som partikler. Så fordi elektronerne udviste de bølgelignende egenskaber af at interferere med hinanden, så kan de ikke være partikler. Men de kan heller ikke være bølger, fordi de, ligesom partikler, ramte skærmen i diskrete grupper.

I dette eksempel tyder observationerne på, at elektronerne er lokaliserede partikler, når de forlader kilden og når de rammer skærmen, men at de opfører sig som bølger imellem disse to punkter. Dette er egentlig meget ulogisk.²³

Dette eksperimentelle bevis afkræftede materialismen, som påstår, at alle partikler må besidde en objektiv eksistens et sted i rummet. Ifølge materialismen må en elektron følge én vej gennem rummet og kan ikke

bevæge sig gennem spalter som en bølge, som ikke er lokaliseret. Men materialisternes forventninger svarede ikke til den eksperimentelle virkelighed.

Den bølge, vi taler om her, er anderledes fra en fysisk bølge, som optræder i vand. Elektronbølger eksisterer ikke i det tredimensionelle rum i vores fysiske verden.

Fred Alan Wolfs beskriver det pågældende bølgekoncept:

Når kvantefysikere bestemmer sandsynligheden for en begivenhed, så beregner de et tal. Dette tal opstår fra multiplikationen af to matematiske funktioner kaldet *quantum wave functions* – eller, som jeg kalder dem, *qwiffs*. Qwiffs anses som værende sande bølger, som bevæger sig gennem tid og rum. Men de er ikke ægte bølger. De er rent opdigtede. De er ikke felter som magnetiske felter eller tyngdefelter. De kan ikke måles. De har hverken masse eller energi. De eksisterer i vores sind og fantasi. Det vil sige, de eksisterer ikke, som vi observerer, at sande materielle ting eksisterer... De dynamiske love, som bestemmer tid loops, bringer en historie frem. Med andre ord, når en tids loop skabes, så opstår den verden, vi almindeligt og ualmindeligt opfatter som ”værende derude”, både i vores sind og i det, vi betragter som en objektivt delt virkelighed.²⁴

Ifølge Wolf kan den definitive videnskabelige sandhed om elektroner umuligt forstås via kendte fysiske eller matematiske koncepter. Vi er i hvert fald aldrig i direkte kontakt med den ydre verdens virkeligheder. Det er umuligt for os at træde ud over vores egne opfattelser.

Dobbelt-spalte forsøget kan gentages med alle subatomiske partikler. Resultaterne vil altid være de samme, fordi kvantemekanikken regerer hele universet. Ja, når milliarder af atomer kombineres og danner ethvert stort objekt eller et menneske, så falder sandsynligheden for, at denne interferens kan observeres, betydeligt. Men dette betyder ikke, at kvantefysikkens love er stoppet med at eksistere. Denne proces er nu blot ikke observerbar. Derfor gælder dette faktum for alt materie.

Ifølge matematikeren Thomas McFarlane fra Washington University er de store objekter, vi møder i vores daglige liv, heller ikke objektivt eksisterende materie. Ifølge ham, ”er forekomsten af en objektivt eksisterende verden uafhængig af observation en illusion.”²⁵

Det, som kvantemekanikken har videnskabeligt bevist, er, at den objektive verden eksisterer i en koncentreret bølgeform. Ifølge fysikere er det problem, som vildleder folk, at den verden, som observeres gennem vores opfattelser, er enormt overbevisende i sin detalje, skarphed og klarhed. Men den ydre verden når os faktisk aldrig. Vi kan aldrig se den ydre virkelighed, den originale materielle verden, som findes ”derude”.

Vores daglige liv præsenterer et billede, som er i stor uoverensstemmelse med den ydre virkelighed. Derfor opstår spørgsmålet om, hvilken verden – den fysiske virkelighed eller det, som står så skarpt og klart for os – der skal betragtes som gyldig.

Thomas J. McFarlane siger, at svaret kan findes ved at lave en sammenligning.

Ifølge ham kan vi forestille os, at nutidens forskere gik 3000 år tilbage i tiden og mødtes med folk, som troede, at Jorden var flad. Forskerne fortæller dem høfligt, at de tager fejl på det område, og at Jorden faktisk er rund.

Disse folk vil så spørge forskerne, ”hvordan kan du komme på så absurd en idé?” Forskerne vil ikke kunne give et eneste bevis for deres tese under de forhold og den viden, som eksisterede på den tid. De vil modsat være fint i stand til at forklare, at Jorden er flad, baseret på alle deres forsøg og den evidens, de har samlet. De bruger konceptet om plan geometri til at opmåle land og tegne vejkort, og de finder ikke, at noget af dette er i konflikt med deres daglige oplevelser. På samme måde siger de, når de kigger på en stor åben mark eller et hav, at de ikke kan se nogen kurvaturer og påstår derfor, at der ikke er noget bevis for, at Jorden er rund. Ideen

om, at "Jorden er rund" forbliver dermed en vrangforestilling. Forskerne vender tilbage til deres tidsmaskine og til nutiden uden at have bevist noget som helst.²⁶

Ifølge McFarlane er årsagen til, at disse tidsrejsende ikke var i stand til at overbevise nogen om, at Jorden er rund, at vi mennesker er så små i forhold til Jorden. Da vores forsøg er begrænset til et meget lille geografisk område, ser Jorden ud til at være flad, selvom den egentlig ikke er det. Med andre ord er den fladhed, som observeres på Jorden, ikke en sand fladhed, fordi Jorden ikke er flad. Dette er kun en illusorisk fladhed, som forårsages af Jordens utrolige størrelse.

For at bevise, at Jorden er rund, må vi gå ud over vores daglige begrænsninger. For eksempel kunne vi flyve rundt om jorden i et fly, eller vi kunne flyve ud i rummet i en raket. Men når vi er begrænset til vores daglige oplevelser, så har vi ikke noget bevis for, at den fladhed, vi opfatter, er en illusion. Ligeledes har vi ikke nogen grund til ikke at tro, at Jorden er flad.

Efter dette eksempel fortsætter McFarlane til at sige:

Hvis folk har været så vildledt om sandheden i fortiden, hvordan kan vi så være så sikre på, at vi ikke er vildledte nu? Bare fordi vores nuværende opfattelse af virkeligheden er i overensstemmelse med vores almindelige oplevelser, så gør det dem ikke sande. Da vores oplevelser bestemt har sine begrænsninger, så er vores idé om den objektive verden måske i virkeligheden en illusion, lige så meget en illusion som ideen om en flad Jord.²⁷

Ideen om absolut materie er forsvundet sammen med materialismen

Den konklusion, som kvantemekanikken afslørede, er, at materie ikke er absolut og evigt, som materialisterne påstår. Ligesom materie ikke er tidløst eller evigt, så er entiteterne omkring os ikke blot simple samlinger af atomer. Ifølge kvantefysikken har materie ændret sin natur på en måde, som materialisterne aldrig kunne have drømt om, og det er blevet videnskabeligt bevist, at materies grundlag blot er en form for energi. Over for de fakta, som kvantefysikken har afsløret, er materialismen kollapsed videnskabeligt.

Paul Davies og John Gribbin opsummerer den måde, hvorpå den nye fysik fuldstændig har elimineret materialismen:

Det er passende, at fysik – videnskaben, som gav ophav til materialisme – også skulle signalere materialismens afvikling. I dette århundrede har den nye fysik knust det materialistiske doktrins centrale principper med en sekvens af slående udviklinger. Først kom relativitetsteorien, som knuste Newtons formodninger om rum og tid... Så kom kvanteteorien, som fuldstændig ændrede vores syn på materie.²⁸

Fred Alan Wolf beskriver, hvordan forskere nu har opgivet materialismen:

Nogle af os, inklusiv mange forskere, er ikke enige i den nye objektive materialismen. Vi tror, ligesom alkymisterne som kom før os, af hele vores hjerter på, at noget meget større end materialismen er ansvarlige for universet.²⁹

Hvad er resultatet af materialismens kollaps? Den stædige holdning, at materie er den eneste absolutte virkelighed, er et af de største bedrag, som forhindrer folk i at tro på Allah. I stedet for at betragte den ydre verden som en sammensætning af deres opfattelser, så opfører de sig som om, de havde direkte oplevelser med alt, de opfatter. De anvender den mangel på formål, som materialismen tilskriver materie, på sig selv, forestiller sig, at der ikke er nogen grund til deres eksistens på – og afgang fra – Jorden. Da de ikke er i stand til at se og tro på beviserne på Allahs eksistens, forventer de, at Han skal stå foran dem som en legemlig enhed (Allah er

bestemt større end det). De tror, at entiteter aldrig er blevet skabt, hvorfor de nægter at acceptere eksistensen af en Skaber.

Ved at bruge materialisme som et påskud forsøger de at nægte Allahs absolutte eksistens og Hans skabelse. Materialismens kollaps har elimineret det påskud og afsløret fuldt bevis for Allahs eksistens.

Partikelfysikeren Stephen M. Barr udtrykker dette:

Videnskaben har taget os på lige netop sådan et eventyr. Bevæbnet ikke med våben men med teleskoper og partikelacceleratorer, og ved at tale med tegn og symboler fra udviklet matematik, har den bragt os til mange mærkelige havne og vist os fremmede og fantastiske landskaber. Men når vi spejder ud over horisonten, nær rejsens ende, er vi begyndt at genkende først ét og så et andet af de gamle, velkendte landemærker og omrids af vores forfædres hjem. **Vores søgen efter sandheden fører os altid, i sidste ende, tilbage til Gud.**³⁰

At tro, at man kan opleve materie direkte, som det eksisterer, er i sig selv en formodning. Der er intet bevis på det i denne verden, som vi oplever gennem vores opfattelser. Vi kan kun se og røre verden gennem vores opfattelser. Det er umuligt for os nogensinde at komme i direkte kontakt med den faktiske materielle verden udenfor. Universet er ikke tidløst og evigt, men havde en begyndelse og vil få en afslutning. Der er ingen "formålsløshed" på noget punkt i hele universet, som materialister påstår. Hele universet og alle entiteterne i det er blevet skabt af en årsag.

Alt dette peger på én eneste konklusion: Skabelse regerer overalt i universet. De værker, der er blevet skabt, demonstrerer eksistensen af en sublim magt, en Skaber. Den Skaber er Almægtige Allah, Som omfavner hele verden.

Det er meningsløst for materialister at kæmpe imod denne sandhed, fordi moderne fysik har produceret resultater, som går fuldstændig imod dem. I vers har Allah fortalt os, at:

Og Vi har ikke skabt himlen og jorden og alt det, som er mellem dem, for sjov. Hvis Vi havde ønsket en leg, havde Vi taget den fra noget nær Os selv – hvis Vi skulle gøre noget sådant. Nej, derimod kaster Vi sandheden (ned) over falskheden, så sandheden knuser den, og den (i.e. falskheden) bliver udslettet. Og for jer er der fordærv på grund af det (falske), I hævder (om Allah). Og dem, der er i himlene og på jorden, tilhører Ham alene. Og dem, som er i Hans nærhed, bliver ikke hovmodige over at tilbede Ham, og ej heller bliver de trætte. (Koranen, 21:16-19)

Samtaler med Adnan Oktar

Alle mennesker ser fjernsyn inde i deres hjerner

ADNAN OKTAR: ... Nogle folk er ikke i stand til at forstå tid eller rum. Mange folk kan ikke. Alle, som kigger, ser et billede inde i sin hjerne. **For eksempel ser alle vores brødre, som nu ser mig i fjernsynet, egentlig fjernsyn inde i deres hjerner og ikke på fjernsynet i deres værelse.** Fjernsynene i deres værelser er helt sorte og gennemsigtige, fordi der ikke er noget lys på ydersiden, kun bølgelængder, bølger. Og der er ingen farve udenpå. Så hvad kan folk se på fjernsyn, når de er sorte og gennemsigtige? Og apparatet i sig selv er gennemsigtigt. Materie er gennemsigtigt på grund af sin atomiske struktur, altså der er afstand mellem elektronerne, neutronerne, protonerne og kernerne. Af tekniske årsager. Men vores hjerner opfatter det ikke som gennemsigtigt, de opfatter det som helt og bølgelængderne som farver; rød, grøn, blå, lilla. De er alle bølgelængder. Det er det samme med lyd. Der er ingen lyd uden for, ikke en lyd udenpå fjernsynet. Ved du, hvem der siger dette? Alle irreligiøse folk siger, hvad jeg siger. Og alle islamiske lærde siger det. **Det er et faktum, et videnskabeligt faktum.** Ingen kan påstå noget andet. Det er klare fakta, som videnskaben har vist.

Forskere siger, ”Mennesker var rædselsslagne for at lære rammerne for deres følelser, materies virkelighed.” Med andre ord lærte folk sandheden om verden med den moderne fysiks udvikling. De mødte en helt anden virkelighed. **De indså, at materie overhovedet ikke var, som de havde forestillet sig.** Materie er gennemsigtigt og kulsort. De forestiller sig, at Solen er meget lys. **Solen er kulsort, og ikke varm som de siger.** Det taler om, at den er så og så mange millioner grader varm, men det stammer fra opfattelsen. Andre kan opfatte den som iskold. Den ville virke ganske kølig for dem.

Varm, kold, sød og bitter, disse koncepter stammer alle fra opfattelser i hjernen. De er opfattelser, som kommer til gennem Allahs skabelse. For eksempel kan det, som er bittert for én person, være surt for en anden. Syge mennesker smager ikke mad på samme måde, som vi gør. Sukker kan virke bittert for dem, mens vi opfatter det som sødt. Det er, hvordan deres hjerner opfatter det. Men ganske få folk ved dette. De er bange og uvillige til at indse det af en eller anden grund.

Interview fra 3. november 2010

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

Samtaler med Adnan Oktar

Sandheden om materie er, hvad darwinister og materialister frygter mest

ADNAN OKTAR: ... Materies sande natur er et af de stærkeste beviser mod materialismen. Lenin var rædselsslagen, da han hørte om det. "Tal aldrig om emnet med en kreationist. Hvis du gør, vil du synke uden et spor. Diskuter aldrig med dem om dette." **Sandheden om materie er, hvad Lenin frygtede mest, hvad materialister frygter mest, hvordan materie opfattes i hjernen.** Fordi vi ser og opfatter en uendelig verden i et rum på størrelse med en linse. Noget som marxismen og leninismen aldrig kan redegøre for – sjælen. Hvem ser den? Hvem ser billedet i fuld farve og hører lydene? Hvem oplever sensationen af berøring og smag? **Dette er en af hovedårsagerne til den marxismens og leninismens lidelser og kollaps.** Den første er Big Bang teorien, nummer to er dette, og den tredje er darwinismens kollaps.

Big Bang afslørede, at tid og materie havde en begyndelse. Det kom som et stort shock for dem. For det andet, sandheden om materie og sjælen, fordi de ikke kan redegøre for sjælen. Fordi der er nogen, som ser, som opfatter lys og farve. Lys og farve dannes inde i hjernen, men der er ingen lys eller farver udenfor. **Dette kan ikke forklares videnskabeligt, fordi det er supermetafysisk.** Det er ikke et emne, man kan studere i laboratoriet. Fordi man ikke kan gå ind i hjernen. Tag for eksempel lyd: vi kan høre det langt tydeligere end selv det bedste musikudstyr. Der er et billede i vores hjerner, som er langt bedre end de bedste kvalitetsfjernsyn eller biografskærme. Denne maskine består af blot to gram kød. Du køber det bedste kvalitetsfjernsyn, men det er stadig sløret og todimensionelt. De har ikke været i stand til at bygge tredimensionelle modeller. Hvis de gjorde, så ville det stadig bestå af tusindvis af komponenter, og det ville kræve tusindvis af ingeniører at lave det. Men de kan stadig ikke lave det. Og det består kun af et billede. Hvem vil se det billede? Det er et separat spørgsmål. Det er umuligt at lave den person, som vil se billedet, altså sjælen.

Allah har **skabt både personen, som ser billedet, og har produceret billedet i tre dimensioner og i langt bedre kvalitet end selv de bedste fjernsyn eller biografskærme.** Det er i så høj kvalitet, at man ikke kan se, om det er ægte eller en illusion. Hvem kan sige, at billedet på vores fjernsynsskærme er en illusion? Hvor langt væk ville du sige, fjernsynet er? To meter. Men vi er ikke klar over, at vi ser fjernsyn inde i vores hjerner. Nogle folk har en delvis forståelse for denne vigtige sandhed, nogen forstår den detaljeret, og andre ignorerer den bare. Den har en enorm betydning for dem, som forstår den. Det er en glørværdig ting, et kæmpe fænomen. Folk vil begynde at forstå denne hemmelighed efter 2012. Sandheden om materie vil blive kendt, og folk vil se sandheden om materie, insha'Allah.

Interview fra 29. september 2011

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

*Darwinister og materialister lader som om, de ikke forstår de videnskabelige fakta
om materies sande natur*

ADNAN OKTAR: ... Darwinister og materialister er ikke klar over, hvem der ser og hører. De udelukker det fra ligningen og betragter det som uvæsentligt. Elektriciteten går til hjernen, og nogen ser det. Det er, hvad der ser. Nogen hører. Men uden øjne eller ører. Og der er nogen, som tænker. Det er den sande person.

Darwinister bekymrer sig aldrig om dette emne. De lader som om, de ikke forstår materies sande natur, at billedet dannes i hjernen. **En person, som læser på nettet, på computeren, læser en tekst i sin hjerne. Folk, der ser os online nu, ser et billede i deres hjerner.** Vi kan aldrig se selve computeren. Computeren er i den ydre verden, men den er mørk og gennemsigtig. Personen ser den farvede computer i sin hjerne. Computeren uden for har ingen farve. For det andet er den gennemsigtig. For det tredje har den intet lys. Den er helt mørk. Så computeren udenfor er sådan set funktionsløs på den måde. Den sande computer er den, som Allah danner i vores hjerner. **Ved evolutionister dette? Ja. Tænker de over det? Nej.** For de tænker og undersøger videnskabeligt. Ingen af dem benægter noget af dette. Find en evolutionist, som siger "dette er ikke tilfældet". De indrømmer det alle sammen. Men de er ikke villige til at tænke over det.

Hvis man skal være evolutionist, så skal man aldrig tænke over noget, som ikke passer én. Evolution er kunsten at lyve. Men det er også kunsten at ikke tænke. Kunsten at ikke reflektere og lyve er det, vi kender som darwinisme. Se, ikke reflektere men lyve med stor ekspertise. Folk burde ændre deres ordbøger. Alle burde sætte denne nye definition i deres ordbøger, når de bliver spurgt om, hvad darwinisme er. De burde indskrive de to følgende pointer: darwinismen er kunsten at lyve omfattende og kunsten at nægte at reflektere. Så kan de fortsætte med deres udtalelser. Men dette er den klare og præcise betydning. Alle ved, at det er tilfældet. Hvis de spørger mig, hvad darwinismen lyver om, så vil jeg nævne mindst 3000 ting. Darwinisme er den hedenske religion, som gør mest brug af løgne.

Hedenskab involverer tre eller maksimalt fem løgne. "Vores idol gjorde det", sagde de, og det er alt. **Men darwinisters idoler har brug for tusindvis af løgne.** Darwinismen er en afgud, som lever af løgne. Løgne er dens mad. De må blive ved med at lyve for deres afgud. Den kan aldrig få nok løgne. Darwinismens afgud kan ikke overleve uden løgne. Det er grunden til, at de, som besøger dens tempel, konstant lyver for den. Og afguden sluger dem alle.

Interview fra 14. august 2010

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

DEN EKSTERNE VERDEN BAG KVANTEFYSIK

Lys: en energiform

Max Plancks opdagelse viser, at lys udviser både bølge- og partikelegenskaber. Siden Plancks tid har utallige forsøg og observationer afsløret, at dette er et unægteligt faktum. For bedre at kunne forstå denne definition, kan vi tale om en anden slags bølger, nemlig dem som findes i vandet. De bølger består ikke af vand, men af den energi, som transmitteres gennem vandet. Hvis en bølge bevæger sig fra én ende af et bassin til en anden, så betyder det ikke, at vandet i den ene side flyttes til den anden. Det forbliver, hvor det var. Kun bølgen selv bevæger sig og flytter energi. Når du bevæger din hånd i et badekar med vand, så producerer du en lille bølge i form af krusninger, fordi du tilfører vandet energi. Den energi manifesterer sig i vandet som en bølge.

Alle bølger er energi, som bevæger sig, og generelt ved brug af et medium – som vand i dette eksempel.

Lysbølger er helt forståeligt mere komplicerede end bølger i vand og kræver ikke et medium for at bevæge sig. De kan bevæge sig gennem et tomt vakuum.³¹ Lys er kun afhængigt af materie helt i begyndelsen. Når lys er blevet udsendt, så kan det bevæge sig uafhængigt uden noget materielt element. Lysenergi kan findes selv der, hvor der ikke er noget materie overhovedet.

Lys og varme er forskellige former af den energi, som kendes som elektromagnetisk stråling. Alle slags elektromagnetisk stråling opfører sig som energibølger i rummet. Igen kan dette – dog simplificeret – sammenlignes med de krusninger, som dannes, når en sten kastes i en sø. På samme måde som de krusninger kan have forskellig bredde og højde, så kan den elektromagnetiske stråling have forskellige bølgelængder.

Der er meget store forskelle mellem bølgelængderne for elektromagnetisk stråling. Nogle kan være flere kilometer lange, mens andre bølgelængder er mindre end en trilliondel af en centimeter. Forskere inddeler disse forskellige bølgelængder i navngivne kategorier, som lader til at antyde, at de er helt forskellige former for energi. For eksempel kaldes bølgelængderne ned til en trilliondel af en centimeter for ”gammastråler”. Disse udsender meget høj energi. Stråler med kilometer lange bølgelængder kendes som ”radiobølger” og udsender meget svag energi. Derfor er gammastråler dødelige for os, mens radiobølger ikke har nogen effekt overhovedet, når de går igennem vores kroppe.

Spektret for bølgelængder er enormt bredt. Den korteste bølge er 10^{25} gange mindre end den længste. Numerisk udtrykkes dette med tallet 1 efterfulgt af 25 nuller. For at kunne forstå dette tal – som kan skrives som 10.000.000.000.000.000.000.000 – kommer der nogle sammenligninger. For eksempel er det antal sekunder, som er passeret i de 4 milliarder år, som Jorden har eksisteret, kun 10^7 . Hvis vi skulle tælle til 10^{25} , og vi talte dag og nat, så ville det tage os 100 millioner gange længere tid end Jordens alder. Hvis vi prøvede at placere 10^{25} spillekort ovenpå hinanden, så ville vi nå langt længere ud end Mælkevejen, og vi skulle rejse gennem den halve længde af det observerbare univers.

Selvom de forskellige bølgelængder i universet er blevet fordelt på så bredt et spektrum, så er det interessant, at vores Sols lys er blevet begrænset til et meget snævert interval inden for det spektrum. Halvfjerds procent af de bølgelængder, som udsendes af Solen, falder inden for et smalt interval på 0,3 til 1,5 mikroner (1 mikron er en tusindedel af en millimeter).

Inden for det interval er der tre slags lys: synligt lys, infrarøde stråler og ultraviolette stråler.

Men disse tre typer lys repræsenterer blot én enhed i det elektromagnetiske spektrum! Med andre ord, så udgør alt Solens lys til sammen kun ét ud af de 1025 spillekort. At Solens stråler er begrænset til et så snævert interval er vigtigt, fordi kun disse stråler kan understøtte liv på Jorden.

Det lys, som stimulerer det menneskelige øje for at danne et billede, repræsenterer et snævert bånd i dette brede interval af frekvenser – et område, der er mindre end en oktav i sin bredde. De bølgelængder, som stimulerer nethinden, varierer mellem 39 og 75 milliontedele af en centimeter. Ifølge professor i neuropsykologi, Richard L. Gregory: ”Når vi ser på det på denne måde, så er vi næsten blinde!”³²

Når du husker på dette, så kan du indse, hvordan det lys, du ser, kun udgør en meget lille del af de lys, som du opfatter derude. Din nethinde opfatter billeder, som dannes af lys, der består af et ganske smalt bånd. De andre frekvensbånd derude er en udforsket verden for os.

Lys i det snævre interval af frekvenser, som vi kan se, formidler alt det, som vi kan opleve i den ydre verden.

Den vigtigste egenskab ved lys er den effekt, det har på materie. Generelt besidder materie inertie og modstår alt det tryk, det modtager ved at skubbe eller trække. Og når vi skubber eller trækker et objekt, så føler vi en skubbende eller trækkende kraft på os selv. Newton kaldte dette aktion og reaktion. Lys virker også på materie, men lyspartikler besidder ingen inertie. Vi kan se lys reagere med objekter, som når en laserstråle skærer gennem metal eller reparerer en ødelagt nethinde. Men vi kan aldrig opfatte de aktioner og reaktioner, som materie har på lys. Fysikere taler om lysets manglende evne til at blive skubbet eller trukket som ”dens mangel på hvilemasse.”³³

Hvilemasse er et legemes masse, når det er i hvile – altså når det er fikseret. Men når det gælder lys, så er det aldrig i hvile: det bevæger sig konstant. Derfor er lys en energitype, som mangler masse, og af den grund udviser det ikke ”materies” grundlæggende egenskaber.

Fred Alan Wolf beskriver denne situation:

Når vi ser lys, så ser vi egentlig slet ikke lys: vi ser en effekt, som optræder som et resultat af, at lys skubber og trækker i det materie, som udgør vores sensoriske organer. Vi ser materie bevæge sig. Lys i sig selv er virkelig ude af denne verden...³⁴

Hvor er lys egentlig?

Er det lys, som gør den ydre verden synlig for os, og som sikrer, at vores hjerner kan danne billeder af den ydre verden? Sørger lyset for, at alle legemlige entiteter kommer til, når vi træder udenfor, og gør, at de forsvinder for os i et helt mørklagt rum? Var det ikke for lys, ville hele verden omkring os så stoppe med at eksistere?

Ideen om, at den ydre verden, vi opfatter, kun eksisterer ved hjælp af synligt lys, er faktisk vores eget indtryk. Der er faktisk ikke noget lys i den ydre verden, hvor komplet mørke regerer. Hverken lamper, billygter eller Solen udsender noget lys på den måde, vi forstår det. Lys opstår og oplyser den verden, vi lever i, kun som en opfattelse i vores hjerner.

Solen og andre lyskilder udsender elektromagnetiske partikler (fotoner) ved forskellige bølgelængder. Disse partikler spredes ud gennem universet som følge af deres strukturer. For eksempel går mange radioaktive partikler direkte igennem vores krop. Kun et blyskjold kan standse dem. Nogle af disse partikler er så tunge og så ladede med energi, at de generelt ødelægger alle molekyler, de møder, og fortsætter på deres vej uden at ændre retning. Dette er den underliggende grund til, at stråling forårsager kræft. Røntgenmaskiner bruger en svagere form for stråling. Via fotosensitiv film kan disse maskiner konvertere effekten fra radiobølger til

synligt lys og omdanne dem til en form, som vores nethinder kan opfatte. Med andre ord eksisterer lys så længe, det opfattes af øjet og fortolkes af hjernen. Men lys og oplysning eksisterer ikke udenfor på den måde, vi kender det.

Radiobølger skader ikke menneskevæv, når det går igennem det. Disse bølger kan ikke detekteres af vores sanser, men radioerne i vores hjem eller biler omdanner dem til lydbølger, som vores ører kan opfatte. Den knitrende lyd, du hører mellem kanaler, eller når der ikke sendes noget radioprogram, er faktisk ”lyden” af den kosmiske baggrundsstråling, som siden universets begyndelse er blevet udsendt af alle stjernerne, inklusiv vores Sol. Det, som vi kalder ”lyd” her, er faktisk vores opfattelse af, at vores radioer processerer disse bølger og gør dem hørbare for vores ører – efterfulgt af de signaler, vores hørenerver sender til vores hjerner.

Med andre ord eksisterer bølgerne i sig selv faktisk ikke, fordi de ikke har nogen materiel eksistens i den fysiske forstand. De må omdannes til en form, som ørerne kan høre, og som hjernen kan fortolke. Det samme gælder for et fjernsyn. Diverse lysbølger, som er usynlige for os, omdannes af skærmen til en form, vi kan opfatte.

Fotonerne, som er kilden til den opfattelse, vi kalder ”lys”, er lyspartikler og hopper af det atom, vi først kolliderer med. Når de gør det, så påfører de næsten ingen skade ved kollisionen. På grund af den højere frekvens, som de vibrerer med, bærer ultraviolette stråler en større energiladning, som kan påvirke vores hud og nogle gange skade vores cellers genetiske koder. Det er grunden til, at overdreven solesponering kan føre til kræft.

På grund af deres frekvenser, forlader de fotoner, som er kendt som infrarøde, noget af deres energi på de molekyler, de kolliderer med, og øger dermed deres vibrationsrate – og derved deres temperatur. Det er grunden til, at infrarøde bølger også kendes som varmebølger. Et varmt komfur eller en radiator udsender store mængder infrarøde stråler, som opfattes som varme på din hud. Men faktisk eksisterer der ikke noget ”varmt” udenfor. Det, som vi kalder ”varme”, består af energi genereret af lysbølger, som rammer materie. Det er umuligt at påstå, at noget som ”varme” eksisterer i fraværet af en bevidst entitet, som opfatter det.

Nogle fotoner har frekvenser, som ligger imellem de ultraviolette og de infrarøde. Når disse bølger rammer nethinden bagest i vores øjne, så omdannes de til et elektrisk signal af cellerne der. Altså opfatter vi fotoner, som egentlig er fysiske partikler, som ”lys”. Hvis cellerne i vores øjne opfattede fotoner som ”varme” partikler, så ville vi ikke have koncepter som lys, farve eller mørke – og når vi så på fysiske objekter, så ville vi blot mærke, om de var ”varme” eller ”kolde”. Den måde, hvorpå den ydre verden fremstår for os, afhænger af den måde, hvorpå vores sanser opfatter det. Der er faktisk intet lys eller varme der, objektivt set.

Vi er omringet af partikler med forskellige frekvenser og bølgelængder. Kun vores opfattelse i hjernen gør disse ”synlige” og ”påviselige” for os.

Fotonerne, som rammer nethinden, omdannes til elektriske strømme af cellerne på dette sted. Disse strømme sendes så af nerverne til synscentret i hjernen. Synscentret danner så et billede ved at fortolke disse elektriske strømme. Denne egenskab ved lys udtrykkes således i fysikbøger:

Ordet lys blev brugt på en fysisk eller objektiv måde om elektromagnetiske stråler eller fotoner. Det samme ord bruges også på en psykologisk måde om den følelse, som opstår, når elektromagnetiske bølger og fotoner rammer øjets nethinde. Lad os udtrykke både de objektive og subjektive koncepter ved ordet lys: Lys er en form for energi, som manifesterer sig selv med de visuelle effekter, som stammer fra stimuleringen af nethinden i det menneskelige øje.³⁵

Den lyse og dynamiske verden, som vi forestiller os eksisterer udenfor, har faktisk en materiel eksistens – men dens opfattelse er faktisk et slags fantom, som produceres indeni os, hvoraf vi aldrig kan se originalen. Det landskab, vi ser på en solrig dag, består faktisk udelukkende af mørke. Der er ingen refleksion i vandet, havblå farve, luftens renhed eller iøjnefaldende hvide skyer overheadet. Det, som gør os i stand til at opfatte

dette billede, så lyst og levende for os, er blot de elektriske signaler, som sendes til vores hjerner. Ud over at igangsætte en opfattelse i vores hjerner, så eksisterer lys udenfor kun som en energiform. Af den grund er lys – som vi kan betragte som årsagen til vores opfattelse af materie – faktisk ikke andet end en illusion.

Når man overvejer dette faktum, så når man frem til en meget slående konklusion: dine øjne har faktisk ingen egenskab til at ”se” overhovedet. Øjet er blot en underordnet enhed, som omdanner fotoner til elektriske signaler. Det har ingen evne til at opfatte. Det er ikke øjet, som ser den lyse verden, som vi forestiller os omgiver os. Opfattelsen af lys eller farve kommer ikke fra øjet selv – som vi vil forklare nærmere i afsnittet om syn.

Er farver kun i vores hjerner?

Det, som vi opfatter som lys, består udelukkende af signaler, som fortolkes i vores visuelle cortex. Derfor er farver, som stammer fra lys og gennemsyrrer hele vores liv, ikke andet end hjernens fortolkninger.

Navnene på de forskellige farver tilskrives fotoner med forskellige frekvenser. Vi er i stand til at skelne farver som rød og gul afhængig af fotonens vibrationsgrad. Altså har de forskellige farver en forskellig vibrationsgrad. Papir og sne ser hvidt ud, fordi de reflekterer alle frekvenser, og kombinationen af disse giver ophav til hvid. Blade er grønne, fordi de kun reflekterer fotoner ved en frekvens, som giver ophav til grøn, mens de absorberer alle andre. Glas er gennemsigtigt, fordi fotoner kan rejse gennem det og nå vores øjne uden at møde nogen forhindring. Et sort stykke stof reflekterer meget lidt lys, fordi det absorberer næsten alle de fotoner, som rammer det. Som resultat når kun få fotoner vores øjne, og vi opfatter stoffet som mørkt eller sort.

Et spejl kopierer et billede, fordi det har en glat, reflekterende overflade, og i det øjeblik, lysstråler rammer det, hopper næsten alle af, og deres parallelle natur forvrænges ikke.

Farveopfattelse begynder i tapcellerne i øjets nethinde. I nethinden er der tre hovedgrupper af tappe, som hver især reagerer på specifikke lysbølger. Den første af disse tre grupper er sensitiv over for rød, den anden for blå og den sidste for grøn. Som resultat af, at disse tre forskellige grupper stimuleres i forskellig grad, opfattes millioner af forskellige farvenuancer. Men det er ikke nok, at lys når tappene, hvis vi skal kunne se farver.

Jeremy Nathans, en forsker fra Johns Hopkins University School of Medicine, forklarer, hvordan tapcellerne i nethinden ikke faktisk giver ophav til farve:

Alt, en enkelt tap kan gøre, er at indfange lys og fortælle dig noget om dens intensitet... den fortæller dig ikke noget om farve.³⁶

Disse farvedate, som opfattes af tapcellerne, omdannes til elektriske signaler, takket være de varierende pigmenter, de besidder. Nervecellerne, som er forbundet med disse celler, overfører så disse signaler til en speciel region i hjernen, som danner den levende verden, vi ser foran vores øjne.

Er der nogen farver i denne region?

Dette specielle synscenter i hjernen er fuldstændig mørkt, ligesom alle andre dele af hjernen. Der er ikke noget lys her, og ingen farver. Der er ingen rød, grøn eller gul i denne del af hjernen. Der er ikke noget hvid. Der er ingen refleksioner af lyse blomsterhaver eller blændende sollys, ingen blå himmel eller grønne træer. Indersiden af kraniet et kulsort. Vi forestiller os, at lys kommer ind direkte gennem vores øjne. Men der er faktisk ikke det mindste spor af lys noget sted bag øjnene.

Dannelsen af farver stammer fra objekters lysreflekterende egenskaber. Da der ikke er noget lys i den ydre verden, kan der ikke være tale om eksistensen af farve. Så hvor er den farverige verden, som vi opfatter ”uden

for” vores øjne? Denne verden kan ikke nå os direkte udefra, og den udgør heller ikke indersiden af vores hjerner. Den farverige verden er noget, vi opfatter. Den antager denne form, fordi vi fortolker den sådan.

Peter Russell fra Afdelingen for matematik og teoretisk fysik fra Cambridge University beskriver denne situation:

Til manges overraskelse har verden “udenfor” vist sig at være ganske anderledes fra vores oplevelse af den. Overvej vores oplevelse af farven grøn. I den fysiske verden er der lys af en bestemt frekvens, men lyset i sig selv er ikke grønt. Det er de elektriske impulser, som sendes fra øjet til hjernen eller ikke. Ingen farve eksisterer der. Det grønne, vi ser, er en kvalitet, som opstår i sindet som respons på denne lysfrekvens. Det eksisterer kun som en subjektiv oplevelse i sindet.³⁷

Farver er, ligesom lys, en fortolkning af hjernen. Billedets lyshed og den farverige verden dannes udelukkende af den slags stråling, vi opfatter på denne måde.¹ Fortolkning er fuldstændig subjektiv.

Richard L. Gregory, emeritusprofessor i neurofysiologi ved University of Bristol, opsummerer situationen i sin bog, *Eye and Brain*:

Strengt tal, så er lys i sig selv ikke farvet: det giver ophav til opfattelsen af lyshed og farve, men kun sammenholdt med et passende øje og et nervesystem.³⁸

Enhver skade eller strukturel ændring i øjet kan gøre, at det samme objekt opfattes på helt forskellige måder, selvom signalerne fra fotonerne og synscentret i hjernen stadig har de præcis samme egenskaber. Det er grunden til, at farveblinde folk opfatter specifikke farver så anderledes end folk med almindeligt syn.

Konklusionen på hele denne redegørelse er, at det, vi opfatter som ”den ydre verden”, er mørk. Faktisk er selv konceptet mørke måske vildledende. Der er ingen farve der overhovedet. Den tredimensionelle, lyse verden, vi ser i levende farver, er et rent bedrag. De reflekterede fotoner, vi fortolker som lys eller farve, er ikke andet end fysiske hændelser, der finder sted i totalt mørke. Hele vores krop, inklusiv vores øjne, og hele den materielle verden, vi ser som en tredimensionel, farverig sfære, eksisterer faktisk inde i hjernen, som alene fortolker, hvad vi ser på denne måde. Men det interessante er, at øjet, som opfatter alt dette, og hjernen, som fortolker det, også er i komplet mørke. Lys og farve eksisterer ikke i hjernen, som fortolker det.

Daniel C. Dennett, en professor i filosofi fra Tufts University, har udført utallige forsøg om bevidstheden og hjernen. Han opsummerer situationen:

Den generelle viden er, at moderne videnskab har fjernet farve fra den fysiske verden og erstattet den med farveløs, elektromagnetisk stråling i forskellige bølgelængder.³⁹

I samme bog citerer Dennett en indledende bog om hjernen af Ornstein og Thompson:

”Farve” som sådan eksisterer ikke i denne verden. Det eksisterer kun i beskuerens øjne og hjerne. Objekter reflekterer mange forskellige bølgelængder af lys, men disse lysbølger har i sig selv ingen farve.⁴⁰

Fordi farve drejer sig om den måde, hvorpå en person opfatter eksternt lys, så kan vi på ingen måde vide, om den verden, vi opfatter, er den samme for en anden person eller ej. Du kan aldrig vide, om farven, som en anden ser som ”rød”, er den samme rød, som du ser. For os kan konceptet ”farverig” faktisk udtrykke millioner af helt forskellige nuancer. Men en anden kan måske se et meget mere begrænset udvalg af farver og stadig opfatte dette som et fuldt spektrum. Vi kan på ingen måde sammenligne vores opfattelse med nogen andens, når vi ser på det samme objekt.

¹ All light waves consist of electromagnetic radiation. The reason why some are harmful and others not lies in the different wavelengths—and therefore, energy—they possess.

Vi forestiller os, at vi ser på den samme ting. Men måske er den ting, som vi opfatter, og den ting, som en anden person ser, fuldstændig forskellige fra hinanden. Fordi vores opfattelse af den eksterne verden er begrænset til vores fem sanser, så kan vi ikke vide, om "blå" betyder det samme for andre, eller om kaffe smager på samme måde. Vi kan heller ikke beskrive disse opfattelser.

Farveblindhed er et af de væsentlige beviser på, at farver udelukkende dannes i hjernen. En mindre, arvelig genetisk variation, som opstår i nethinden, forårsager farveblindhed. Mange folk i denne situation er ikke i stand til at se forskellen mellem rød og grøn. Den eneste grund til dette er vores forskellige måder at opfatte farver på. At noget, som vi bestemt ser som "grøn", af andre opfattes som "grå", betyder ikke, at nogen af os tager fejl. Vi kan aldrig vide, hvem som har ret, og hvem som tager fejl, fordi begge individer har individuelle opfattelser, og vi kan på ingen måde sammenligne og teste den sande virkelighed. Grøn opfattelse og grå opfattelse er begge individets personlige oplevelse, og gyldigheden er igen baseret på de individers fortolkninger.

Vi må indse, at alle de egenskaber, vi tilskriver objekter og andre mennesker, faktisk tilhører billederne i vores hjerner og ikke de "originale" i den ydre verden. Da vi aldrig kan træde uden for vores egne opfattelser og nå den ydre virkelighed, så kan vi aldrig opfatte den sande eksistens af materie, farver, og slet ikke af universet som helhed.

Den kendte filosof Bishop George Berkeley fra det 18. århundrede talte om dette faktum:

Hvis den samme ting kan være rød og varm for nogen og det modsatte for andre, så betyder dette, at vi påvirkes af fejlopfattelser, og at "ting" faktisk kun eksisterer i vores hjerner.⁴¹

Oxford Universitys Gerard O'Brien, som arbejder på the University of Adelaide i Australien, sagde dette i et radioprogram:

Når vi ser ud på verden, så ser vi objekter som farvede. Vi tror, at de farver faktisk tilhører alle de objekter, som vi ser. Men nu er der et meget interessant spørgsmål om, om dette faktisk er tilfældet... Det kan vise sig – og der er en række filosoffer, som hævder – at de farver, vi oplever, at de farveegenskaber faktisk kun er egenskaber af vores interne fremstilling af verden, at der ikke er nogen tilsvarende farver i verden selv. Og så er verden uden for vores hoveder, den verden, som er uafhængig af vores oplevelse, faktisk farveløs... Er æblet rødt, når du ikke ser på det? Og når vi tænker over det, så er det ret chauvinistisk af os at tro, at verden faktisk indeholder de slags farver, som vi ser i den. For vi ved nu nok om de andre dyr, som vi deler denne planet med, og de har et andet slags farvesystem, og de diskriminerer i nogle tilfælde mindre blandt farver, end vi gør. Og som resultat, så ser de faktisk verden i andre farver, end vi gør. Så vi ser den med bestemte farver, og andre dyr ser den måske i et andet sæt farver.

Hvorfor skulle vi tro, at vores syn er det rigtige? At de farver, vi ser, faktisk er de farver, som verden har? Måske er dette blot to forskellige, interne måder at afkode verden på.⁴²

O'Briens analyse på dette område er meget vigtig, når det gælder at sætte spørgsmålstejn ved, hvad den "eksterne virkelighed" er. Der er ikke noget bevis for, at andre levende ting ser lys eller opfatter farve på samme måde, som vi gør. Det er umuligt for os at indsamle noget videnskabeligt bevis for at vise sandheden. Når det er tilfældet, kan vi kun gætte og formode om den eksterne verden, fordi vores opfattelse af den ydre verden – på den måde, vi kender den – afhænger af vores fem sanser.

Samtaler med Adnan Oktar

Alle tilbringer deres liv foran skærmen i deres hjernen, og ingen er nogensinde trådt uden for sin hjerne

ADNAN OKTAR: ... Folk indser ikke, at de lever inde i deres hjerner. De forestiller sig, at de lever udenfor. Folk har ikke kroppe udenfor, men på grund af materies og atomers struktur, så er materie gennemsigtigt. Dette er noget, om alle forskere – religiøse eller ej – er enige om. Der er ikke noget lys udenfor. Ingen ved det. Folk taler om et lyst, farverigt miljø, at gå rundt i solskinsvejre.

Men enhver, som ser Solen i solskin, kan aldrig se den ægte Sol. Fordi den ægte Sol er mørk. Solen udsender bølger, og menneskehjernen opfatter dem som lys. Der er ikke noget lys udenfor. Spørg enhver forsker. De ved alle dette, og at på grund af rummene mellem kernen, neutronen og protonen, er materie gennemsigtigt. Det er gennemsigtigt som glas. **Så der er hverken lys eller farve udenfor, blot materie af den slags, jeg har beskrevet.** Det eneste materie udenfor er gennemsigtigt. Der er ikke noget farve udenfor, fordi hjernen opfatter bølgelængder som farve. Der er bølger udenfor, og når de når hjernen, så fortolkes de som røde eller grønne eller blå. Men der er ingen farve udenfor, og dette er det vigtigste. **Folk tror, at de ser en grøn skov, men der eksistere ikke noget sådan udenfor.** Det er en fortolkning i hjernen. Så alle disse ting opstår på et lille område i hjernen, ikke større end det (en linse). På et meget lille område. En person kan sige, ”Jeg har en vidunderlig yacht”. Og så går de, og yachten er meget vidunderlig. Men hvis du lukker et øje og forsigtigt presser på det andet fra siden, så vil yachten komme og gå. Hvorfor det? Fordi vi ikke har en direkte oplevelse af yachten udenfor, kun med dens billede. Det er grunden. Den er inde i hjernen med andre ord... Der er en yacht udenfor, men den er mørk og gennemsigtigt. Billedet af yachten dannes i hjernen, og det er hvad vi ser.

Alle lever deres liv foran en skærm. På samme måde, som folk sidder foran computerskærme på arbejdet og aldrig rejser sig. Eller ligesom sikkerhedsvagten, som sidder foran deres skærme hele dagen... **Folk lever i deres hjerner på præcis samme måde. Der er en skærm lavet af elektricitet, og folk lever foran den.** Det er ikke blot en holdning eller en filosofi. Det er et videnskabeligt faktum. Et faktum, som ingen kan benægte.

Interview fra 30. december 2009

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

De fem sanser som præsenterer den ydre verden

Hvis alt, vi nogensinde vil kende, er de sensoriske billeder, som optræder i vores sind, hvordan kan vi så være sikre på, at der er en fysisk virkelighed bag vores opfattelser? Er det ikke blot en formodning? Mit svar er: Ja, det er en formodning, men ikke desto mindre en ganske sandsynlig en.⁴³

—Peter Russell

Det, som vi kalder ”den eksterne verden”, består faktisk af udvekslingen af atomer mellem bittesmå atomer, bevægelsen af radiobølger i luften og molekylers umærkelige oscillation. Men eksisterer de energikilder, som omdanner atomerne og molekylerne og generer radiobølger egentlig? Hvad beviser deres eksistens? De materielle objekter, som de påvirker? De legemer vi ser, lugter eller føler? Eller de radiobølger, vi hører eller ser? Eller er det blot elektriske signaler, som når vores hjerner gennem vores fem sanser?

Hvad ville der ske, hvis disse elektriske signaler forsvandt? Ville verden udenfor forsvinde øjeblikkeligt?

Den ydre verden eksisterer i en koncentreret bølgeform. Men den verden, vi opfatter, er ikke den egentlige verden udenfor. Så hvis de elektriske signaler, som når vores hjerner, blev elimineret, så ville den ydre verden stoppe med at eksistere for os. Det er, fordi vi lærer om alt i den ydre verden ved hjælp af vores sanser. Den information, vi får fra den ydre verden, kommer kun i den form, som vores sanseorganer transmitterer dem. Denne information, som når os, omdannes til elektriske signaler, som fortolkes i de relevante områder i hjernen. Af den grund er det vand, vi drikker, den film, vi ser, eller den blomst, vi dufter, alle resultater af fortolkninger i hjernen.

Husk dog på, at der faktisk hverken er farver, lyde eller billeder i vores hjerner. Alt, der sker i vores hjerner, er elektriske signaler. De grænseløse landskaber, du forestiller dig, at du ser foran dig, en farverig blomst, som du nyder synet af, høj musik eller et måltid, som smager så vidunderligt – alt består udelukkende af elektriske signaler, der når hjernen. Dette betyder dog ikke, at den ydre verden ikke eksisterer. Den vil ikke stoppe med at eksistere, hvis de elektriske signaler, som sendes til dig fra dine sanseorganer, fjernes. Den ydre verden vil kun stoppe med at eksistere ”for dig”, fordi for dig består den ydre verden kun af hjernens fortolkning af elektriske signaler.

I sin bog *Mapping the Mind* beskriver videnskabsforfatteren Rita Carter, hvordan vi opfatter verden:

Hvert [af sanseorganerne] er kompliceret tilpasset til at håndtere sin egen type stimulus: molekyler, bølger eller vibrationer. Men svaret ligger ikke her, for på trods af deres vidunderlige variation, så udfører hvert organ essentielt set det samme job: det oversætter sin særlige type stimulus til elektriske impulser. En impuls er en impuls er en impuls. Det er ikke farven rød, den første tone i Beethovens Femte – det er en smule elektrisk energi. Faktisk diskriminerer sanseorganerne ikke én type sensorisk input fra et andet, de gør dem mere ens.

Alle sensoriske stimuli kommer så ind i hjernen i en mere eller mindre udifferentieret form som en strøm af elektriske impulser, dannet af neuroner, som i dominostil fyrer afsted langs en bestemt rute. Dette er alt, der sker. Der er ikke nogen omvendt transformer, som på et tidspunkt igen omdanner denne elektriske aktivitet tilbage til lysbølger eller molekyler. Det, der gør én strøm til syn og en anden til lugt, afhænger i stedet af, hvilket neuron, der stimuleres.⁴⁴

Dette er i sandhed forbløffende og væsentligt. Alle de sensationer, billeder, smage og lyde, som vi modtager om verden, består faktisk af det samme materiale: elektriske signaler. Det område i hjernen, som påvirkes af disse signaler, omdanner dem til lækker mad, et smukt landskab eller levende musik. Men den bevidste entitet, som føler eller opfatter dem, er noget andet. Hjernen og de elektriske signaler i sig selv kan ikke nyde smagen af mad eller farven og duften af en blomst. Materialistiske forskere nægter at indse, at det er sjælen – og ikke hjernen – som opfatter og evaluerer.

Jeffrey M. Schwartz beskriver, hvordan opfattelser opstår uafhængigt af hjernen:

Ethvert bevidst stadie har en vis følelse, og muligvis en unik én: når du bider i en hamburger, så føles det anderledes end oplevelsen af at tygge i en bøf. Og enhver smagsoplevelse føles anderledes end lydes af en Chopin etude eller synet af en tordenstorm... At identificere det område, hvor rød genereres, i synsbarken, er langt fra et forklare vores opfattelse af rød, eller hvorfor det føles anderledes at se rød end at smage fettuccine Alfredo eller høre "Für Elise", specielt fordi alle disse oplevelser reflekterer neuronale fyringer i et eller andet sensorisk center. Ikke engang den mest detaljerede MR giver os mere end det fysiske grundlag for sansning eller bevidsthed. Det kommer ikke tæt på at forklare, hvordan det føles indefra. Det forklarer ikke førstehåndsoplevelsen af rød. Hvordan ved vi, at den er den samme for forskellige personer? Og hvorfor skulle studiet af hjernemekanismer, selv ned til det molekylære niveau, nogensinde give et svar på de spørgsmål? ⁴⁵

Peter Russell har beskrevet problemet med disse ord:

Hver gang vi prøver at kortlægge det fysiske aspekt, kommer vi tomhændede ud. Enhver idé vi har haft om det fysiske har vist sig at være forkert, og **begrebet om materialitet lader til at fordampe for øjnene af os**. Men vores tro på den materielle verden er så dybt indgroet – og så kraftigt forstærket af vores oplevelser – at vi klamrer os til vores formodninger om, at der må være en form for fysisk essens. Ligesom middelalderens astronomer, som aldrig tvivlede på deres formodning om, at Jorden var universets centrum, så tvivler vi aldrig på vores formodning om, at den ydre verden er fysisk i sin natur. Faktisk var det ganske forbløffende for mig, da jeg indså, at svaret måske stirrede os lige i ansigtet. Måske er der virkelig ikke noget der. Ingen "ting" altså. Intet fysisk aspekt. Måske er der kun et mentalt aspekt til alt. ⁴⁶

Forskning i hjernen kan aldrig besvare spørgsmålet om, hvem eller hvad, der opfatter, fordi det, som forskere søger i hjernen, er faktisk noget helt andet end menneskers fysiske legemer – noget, som eksisterer i deres egen identitet.

Amerikanske forfatter Marilyn Ferguson noterer denne vigtige søgen i videnskabens og filosofiens verden efter, hvem eller hvad, der udfører opfattelse:

Filosoffer har siden grækerne spekuleret over "spøgelset i maskinen", den "lille mand indeni den lille mand" osv. Hvor er jeget – entiteten, som bruger hjernen?

Hvem tænker egentlig? Eller som Saint Francis fra Assisi engang sagde det, "Det, vi ser efter, er, hvad der ser."⁴⁷

Bevidsthed er en egenskab, som udelukkende tilhører den sjæl, som Allah har skænket menneskene. Det er gennem sjælen, at mennesket bliver en entitet, som er i stand til at tænke, opfatte og beslutte. Sindet og bevidstheden, som mennesker besidder, er egenskaber, som sjælen har skænket dem. I et vers fortæller Allah os:

Sådan har Vi for dig åbenbaret ånd (i.e. Koranen) ved Vor befaling. Og du vidste ikke, hvad Bogen var, ej heller troen. Men Vi gjorde den til lys. Vi retleder ved den, hvem Vi vil af Vore tjenere. Sandelig, du retleder til den rette vej. (Koranen, 42:52)

Dette emne vil blive uddybet senere.

Hvem observerer de visuelle billeder i hjernen?

Efter at lyset fra et ydre objekt falder på nethinden, sendes signaler op til 30 forskellige synscentre i hjernen til processering. Lyset passerer gennem linsen forrest i øjet og efterlader et todimensionelt billede, som vender på hovedet, på nethindens celler bagest i øjet. Efter diverse kemiske processer konverterer tappene og stavene der billedet til elektriske impulser, hvis signaler så sendes af synsnerven til synscentret bagest i hjernen. Hjernen samler så disse til meningsfulde, tredimensionelle billeder.

Med Craig Hamiltons ord:

Hvordan det sker, er et eksempel på det, som kendes som ”det bindende problem”, og er i sig selv et mysterium, som ingen endnu har løst. I øjeblikket er det, som er vigtigt at forstå, at hvert af dine øjne ser en forskellig del af billedet, og din hjerne sætter det sammen til en samlet enhed.⁴⁸

Disse redegørelser giver en generel beskrivelse af, hvordan øjet ser. Øjnene repræsenterer det første trin i dannelsen af et billede, hvoraf vi aldrig kan se originalen i den ydre verden. Den verden, der eksisterer uden for os, gengives inde i os på et meget småt område i hjernen, takket være det lys, der går gennem vores øjne og ved hjælp af elektriske signaler. Når vi ser omkring os, bliver ethvert billede, vi ser, selv hvis det er af de grænseløse himle, faktisk dannet på dette lillebitte område i hjernen. Vi kan aldrig vide, om originalen af dette grænseløse billede faktisk svarer til det, vi ser.

Peter Russell opsummerer situationen:

Når jeg ser et træ, virker det som om, jeg ser træet direkte. Men videnskab fortæller os, at noget helt andet sker. Lys, som rammer øjet, igangsætter kemiske reaktioner i nethinden, [og] disse producerer elektrokemiske impulser, som rejser langs nervefibrene til hjernen. Hjernen analyserer de data, den modtager, og skaber så sit eget billede af, hvad der er derude. Jeg oplever så, at jeg ser et træ. Men det, jeg oplever, er ikke selve træet, kun det billede, som opstår i sindet. Dette er sandt for alt, jeg oplever. Alt, vi ved, opfatter og forstiller os, enhver farve, lyd, sensation, enhver tanke og enhver følelse, er en form, som opstår i sindet. Det er alt sammen en information fra bevidstheden.⁴⁹

Alt dette fører til en vigtig erkendelse af, at vi gennem vores liv forestiller os, at verden ligger uden for os. Faktum er dog, at vi faktisk opfatter den verden, som vi forestiller os, findes udenfor, inde i et meget småt område i vores hjerner.

Da vi ikke direkte kan se den originale version af verden udenfor, og da alt er en opfattelse, som opstår inde i hjernen, er det så faktisk øjet, der ser?

Gennem vores liv forestiller vi os, at vi ser den verden, som ligger udenfor, med vores øjne. Men den videnskabelige beskrivelse af de visuelle funktioner, som udføres af hjernen, viser, at det ikke er øjet, som ser. Øjet og dets millioner af nerver tjener til at videresende beskeden til hjernen for, at synet kan finde sted. Nethinden opfatter de fotoner, der rammer den, og videresender dem til hjernen ved at omdanne dem til elektriske signaler. Med andre ord, så ser vi lysbølger fra det ydre, som rammer nethindens celler, som består af fedt, protein og vand, samt de elektriske signaler, de videresender. I hjernen er der ingen børn, der løber i haven, ingen solrig himmel, ingen skibe, der sejler gennem bølgerne. Det eneste, der eksisterer, er elektriske signaler.

Er der et sted inde i hjernen, hvor alle disse opfattelser opstår, hvor billeder får liv, hvor lyde høres, og hvor dufte dannes? Hvis vi undersøger hjernen meget grundigt, så finder vi neuroner, der interagerer med hinanden, og de forskellige kemiske og elektriske udvekslinger blandt dem. Men inde i hjernen kan vi ikke finde farver, former, tekster er noget, der tilhører den ydre verden. Der er ingen grønne blade, shoppende mennesker, huse, biler eller møbler inde i hjernen.

På intet sted i hjernen er der en ven, vores mor eller far, der smiler til os. Billedet af denne bog, som du læser, eksisterer intet sted i hjernen. Kort sagt er den verden, vi forestiller os, at vi ser omkring os, hverken uden for os eller inde i hjernen. Forskere som påstår, at billedet eksisterer inde i hjernen, må besvare dette spørgsmål: hvis et billede dannes inde i hjernen, hvem er det så, som opfatter det billede?

Vilayanur S. Ramachandran er direktør for the Center for Brain and Cognition og professor ved Psykologifdelingen og Neurovidenskabsprogrammet ved University of California, San Diego. Han dramatiserer dette spørgsmål i sin bog *Phantoms in the Brain*:

Han kiggede ned på glasset... i sin hånd. ”Der er et omvendt billede af dette glas, som rammer mit øjeæble. Spillet af lyse og mørke billeder aktiverer fotoreceptorer på min nethinde, og mønstrene transmitteres pixel for pixel gennem et kabel – min synsnerve – og vises på en skærm i min hjerne. Er det ikke, hvordan jeg ser dette glas...? Selvfølgelig ville min hjerne være nødt til at vende billedet om igen.”

Selvom hans kendskab til fotoreceptorer og optik var imponerende, så indeholder hans forklaring – at der er en skærm et sted inde i hjernen, hvor billeder vises – en seriøs, logisk fejl. For hvis du skulle vise et billede af et... glas på en indvendig neural skærm, så ville du skulle bruge en anden lille person inde i hjernen, som skulle se det billede. Og det vil ikke løse problemet, for så ville du skulle bruge endnu en endnu mindre person inde i hans hoved for at se det billede, og så videre i al evighed. Du ville ende med en evig række af øjne, billeder og små folk uden egentlig at løse problemet med opfattelse...⁵⁰

Her kommer Ramachandran ind på et meget vigtigt punkt. Hvis vi formoder, at der er et billede inde i hjernen, så er eksistensen af en person, som ser det billede, essentiel. Rækken af små personer inde i hjernen, som ser disse billeder, og de endnu mindre personer i *deres* hjerner, som ser på de billeder, vil fortsætte for evigt. (For detaljer, se *The Little Man in the Tower* af Harun Yahya.)

Da ingen entitet ser billederne inde i hjernen, så er det både urealistisk og ulogisk at påstå, at der er et billede i hjernen. Hjernens inderside er fuldstændig mørk uden lys eller lyd. I hjernen er der ingen lyse farver, dejlige blomster, varme pejse eller kvidrende fugle.

Så hvad er det, der udgør hjernens inderside? Ramachandrans tekniske forklaring lyder som følger:

Så første trin til at forstå opfattelse er at afskaffe ideen om billeder i hjernen og begynde at tænke over symbolske beskrivelser af objekter og begivenheder i den eksterne verden. Et godt eksempel på en symbolsk beskrivelse er et skrevet afsnit som på denne side. Hvis du for en ven i Kina skulle formidle, hvordan din lejlighed ser ud, så ville du ikke skulle teletransportere den til Kina. Du ville blot skulle skrive et brev, som beskrev din lejlighed. Men de egentlige kruseduller af blæk – ordene og sætningerne i brevet – ligner på ingen måde dit soveværelse. Brevet er en symbolsk beskrivelse af dit soveværelse.

Hvad menes der med en symbolsk beskrivelse i hjernen? Selvfølgelig ikke kruseduller af blæk, men nerveimpulsers sprog. Den menneskelige hjerne indeholder flere områder til processering af billeder, hvor hvert af dem udgøres af et indviklet netværk af neuroner, som er specialiserede i at udlede specifikke informationer fra billedet. Ethvert objekt fremkalder et aktivitetsmønster – unikt for hvert objekt – i et udsnit af disse områder. Når du for eksempel ser på en blyant, en bog eller et ansigt, så fremkaldes forskellige mønstre af nerveaktivitet i hvert tilfælde og ”informerer” højere hjernecentre om, hvad du ser på. Aktivitetsmønstrene symboliserer eller repræsenterer visuelle objekter på samme måde, som krusedullerne på papiret symboliserer eller repræsenterer dit soveværelse. Som forskere, der prøver at forstå visuelle processer, er vores mål at afkode den kode, hjernen bruger til at skabe disse symbolske bedrag, ligesom en kryptograf forsøger at knække en fremmed skrift.⁵¹

Men den blotte eksistens af dette kort forklarer ikke at se, for som jeg noterede tidligere, så er der ingen lille mand indeni, som ser, hvad der vises på den primære synsbark.⁵²

Richard L. Gregory kommer med sin beskrivelse:

Det er vigtigt at undgå fristelsen af at tro, at øjnene producerer billeder i hjernen, som er opfattelser af objekter. Billedet-i-hjernen begrebet foreslår, at et internt øje ser dem. Men dette vil kræve endnu et øje til at se billedet – endnu et billede, endnu et øje – i alt evighed uden at komme videre.⁵³

Professor Antonio Damasio, formand for Iowa Universitys Neurologiafdeling, siger: ”Helt oprigtigt, det først problem med bevidsthed er problemet i, hvordan vi får en ”film-i-hjernen””⁵⁴ og indrømmer dermed åbent den knibe, som forskerne finder sig selv i på dette område. Det er tydeligt, at videnskaben i det 21. århundrede ikke kan besvare spørgsmålet, ”Hvem er det, som ser?” Forskere har forladt hypotesen om, at der er en beskuer i hjernen. Men for forskere har dette gjort konceptet om, at billedet dannes i hjernen, endnu værre. Et enkelt område i hjernen præsenterer os for en verden med utallige distinkte og fejlfri detaljer, hele tiden. Dette er den tekniske og videnskabelige forklaring. Men hvor er ”billedet” så?

Psykologiforfatteren Susan Blackmore fra Oxford University kommenterer:

Crick² siger, at han ønsker at finde korrelaterne for ’det levende billede af den verden, vi ser for vores øjne’, eller det Damasio kalder ’filmen-i-hjernen’. Men hvis den visuelle verden er en stor illusion, så vil de aldrig være i stand til at finde, hvad de leder efter, for hverken filmen-i-hjernen eller det levende billede eksisterer i hjernen. De er begge en del af illusionen.⁵⁵

Ifølge Blackmore er det en ren illusion, at vi føler en direkte oplevelse. Faktisk kan selv konceptet af en illusion ikke fuldt afklare situationen. En illusion er noget, som detekteres, når vi sammenligner hændelser i sindet med den fysiske virkelighed. Men her har mennesker ikke direkte oplevelse af verden udenfor – med andre ord af fysiske virkeligheder. Disse er alle ting, der produceres af sindet, og sindet kan aldrig opfatte ekstern virkelighed. Disse er realiteter, som tilhører os alene.

Når det er tilfældet, så er det faktisk ikke en illusion, der finder sted, og det ville være mere præcist at beskrive det som et fantom.

Den verden, vi besidder, dannes udelukkende i vores opfattelse. Der er ingen andre, som ser verden, som vi gør, som oplever de samme opfattelser, eller som bevidner den samme verden. Og det vi ser, er heller ikke en del af vores hjerne. Hjernen er også inden for det samme fantombillede. Vores opfattelser udgør en verden, som vises og skabes for os. Der er bestemt en virkelighed udenfor, en materiel verden, men mennesker kan aldrig nå den.

Som Erwin Schrödinger, en af opdagerne af kvantemekanikken, sagde: ”Enhver mands verdensbillede er og vil altid være en konstruktion i hans sind og kan ikke bevises at have nogen anden eksistens.”⁵⁶

Når vi forestiller os bogen med vores sinds øjne, så har vi en oplevelse, der meget ligner den, når vi faktisk ser bogen med vores fysiske øjne. Dette er et vigtigt bevis, at vi kan opnå et billede af et objekt i hjernen kun ved at tænke på det – et objekt, som ikke virkelig eksisterer. Psykologen fra Washington University, Michael Posner, og neurologen Marcus Raichle siger dette om hjernens enestående mekanisme:

Åben dine øjne og en scene fylder dit syn uden besvær, luk dine øjne og tænk på den scene, og du kan genkalde et billede af den, bestemt ikke så levende, solidt eller komplet om den scene, du ser med dine øjne, men stadig et, som fanger scenens essentielle karakteristika. I begge tilfælde dannes et billede af

² The British biophysicist who won the Nobel Prize for his co-discovery of the double helix structure of the DNA molecule

scenen i sindet. Billedet dannet fra en faktisk visuel oplevelse kaldes en ”opfattelse” for at adskille den fra et forestillet billede. Opfattelsen dannes som resultat af, at lys rammer nethinden og sender signaler, som videre processeres i hjernen. Men hvordan er vi i stand til at skabe et billede, når intet lys rammer nethinden til at sende sådanne signaler? ⁵⁷

Det, der skaber et objekt i vores sind, i fraværet af objektets original, er den samme mekanisme, som skaber det i vores sind, når vi forestiller os, at originalen eksisterer. Derfor er eksistensen af de billeder, vi ser som den eksterne verden, blot en illusion, et fantom. Alt vi ser – den lyse verden foran os, vores venner, folkene omkring os og endda vores egne kroppe – er dele af denne drøm. Det, vi forestiller os, er kilden til alt dette, deres originaler i den eksterne verden, må altid forblive ukendt for os.

Denne ”skyggeverden” inkluderer vores arbejdspladser, hjem, folkene omkring os, vores biler, maden vi spiser, filmene vi ser – kort sagt alt i vores liv. Når vi kommer hjem, så føler vi, at vi træder ind i vores virkelige bolig. Faktum er dog, at vi observerer en identisk kopi af vores sande hjem, et som vi ikke engang overvejer kunne være et billede. Alt det, vi møder i vores hjem, observerer vi i vores sind. Hele vores liv finder sted inde i et bittelille område i hjernen.

Indtil nu er de fleste neurologer og psykologer, som har undersøgt dette emne, nemt nået frem til denne konklusion. Men de undgår generelt at besvare spørgsmålet, ”hvem opfatter?” De leder efter en opdigtet person inde i hjernen og søger en materiel entitet, som opfatter alle disse ting. De debatterer disse spørgsmål i bøger, artikler og på konferencer, citerer andre forskere, som også har været ude at stand til at løse problemet, og påstår, at de har ikke har været i stand til at finde en løsning. Faktum er dog, at alle de tekniske og videnskabelige fakta indikerer, at mennesker besidder en sjæl, som opfatter, ser og føler. Det, som forskerne leder efter inde i hjernen – den ”seende entitet” så at sige – er sjælen. Alt, der tilhører det, vi betragter som den ”ydre verden”, består af billeder, som vises til sjælen.

Denne indsigt afkræfter fuldstændig materialisme, som nogle forskere har så stærk en tro på. For materialister, som påstår at alt består af materielle entiteter, er sjælens eksistens totalt uacceptabel. Af den grund vil spørgsmålet om, ”hvem der opfatter?” altid forblive ubesvaret for materialister.

Det er Allah, Som giver mennesker deres sjæl. Det er Allah, Som gør, at den sjæl kan høre, se og føle. Det er Almægtige Allah, Som skaber en perfekt klar, fejlfrit detaljeret og enestående levende verden for os, blot som en illusion, Som giver sjælen det indtryk, at den faktisk oplever alle disse ting, og Som skaber alle ting ud af intet.

Allah har fortalt mennesket denne sandhed i versene:

Dette er Den, som er alvidende om det usete og det synlige, Den Almægtige, Den Barmhjertigste, som gjorde alt det, Han skabte, smukt. Han påbegyndte menneskets skabelse af ler, derefter videreførte Han hans afkom af et mindre væskeudtræk, derefter fuldkommengjorde Han ham og blæste Sin ånd ind i ham og skabte ører og øjne og hjerte for jer. I viser meget lidt taknemmelighed. (Koranen, 32: 6-9)

Lyde eksisterer kun i vores hjerner

Høreprocessen ligner synet. Den information, som når os som lyd, er, ligesom billeder, blot elektriske signaler. Det eksterne øre indsamler lydbølgerne omkring os og videresender dem til mellemøret. Dette forstærker så vibrationerne og videresender dem til det indre øre, som så omdanner disse vibrationer til elektriske signaler, afhængig af deres frekvens og koncentration, og sender disse til hjernen.

I hjernen sendes disse beskeder til hørecentret, hvor de processeres og analyseres. Det er, hvordan hørelse finder sted.

Men en meget vigtig pointe her er, ligesom med billeder, at den lyd, vi hørte, ikke er noget sted inde i vores hjerner. Peter Russell, særligt kendt for sit arbejde med den menneskelige bevidsthed, beskriver situationen:

Det samme gælder for lyd. Da Bishop Berkeley påstod, at intet eksisterer ud over vores opfattelser, opstod en ivrig debat omkring, om et faldende træ lavede en lyd, hvis ingen var der til at høre det. På den tid vidste man ikke noget om, hvordan lyd blev transmitteret gennem luften, eller hvordan øret og hjernen fungerede. I dag ved vi meget mere om den involverede proces, og svaret er klart ”Nej.” Der er ikke nogen lys i fysisk virkelighed, blot trykbølger i luften. Lyd eksisterer kun som en oplevelse i opfatterens sind – om så den opfatter er et menneske, et rådyr, en fugl eller en myre.⁵⁸

For os eksisterer ekstern lyd kun så længe, vi opfatter det. Men for at gentage en meget vigtig pointe, så er lyde – ligesom visuelle billeder – ikke inde i vores hjerne. I vores hjerner eksisterer kun elektriske signaler. Alle de slags lyde, vi betragter som ”ægte”, er produkter af disse elektriske signaler i hjernen. Når vi taler med en ven, opfatter vi deres tredimensionelle billede på en perfekt måde i vores synsbark, og vi hører også de lyde, de laver på en måde, hvorpå vi kan bekræfte afstanden til dem. Hvis din ven er langt væk, så er vi sikre på, at hans stemme også kommer langt væk fra. Men disse lyde er hverken tætte på os eller langt væk fra os. De eksisterer kun som elektriske signaler. For at sige det på en anden måde, så er disse lyde heller ikke inde i vores hjerner. Der er faktisk en dyb stilhed inde i hjernen.

Uanset hvor overfyldt og larmende det sted, vi befinder os, er, så er der stadig ingen lyd inde i hjernen. Impulserne transmitteret af de elektriske signaler fortæller os om eksistensen af en overfyldt og larmende ydre verden. I virkeligheden kan vi dog ikke tage nogen direkte kontakt til den larmende, overfyldte verden udenfor, og vi kan heller ikke genskabe den i vores hoveder. Lyd er noget vi opfatter.

Som Peter Russell forklarer,

Jeg hører musikken fra en violin, men den lyd, jeg hører, er en kvalitet, der opstår i sindet. Der er ingen lyd som sådan i den eksterne verden, blot vibrerende luftmolekyler.⁵⁹

Derfor begår vi den samme fejl, når vi hører lyde, som vi gør, når vi ser billeder. Vi forestiller os, at lyde kommer fra den ydre verden. Men de lyde, vi opfatter, er faktisk en del af den skyggeverden, som er blevet skabt for os. Ligesom billederne, smagene, duftene og følelserne tilhører den illusoriske verden, så repræsenterer lyd også en del af denne verden af opfattelse. Lyden fra det overfyldte miljø, vi forestiller os, eksisterer i den eksterne verden, lyden af en ven, der kalder på os, og den musik vi lytter til, tilhører udelukkende denne perceptuelle verden.

Vi kan på ingen måde vide, om disse svarer til virkeligheden udenfor eller ej, fordi vi aldrig kan træde uden for vores hjerner og opleve den fysiske verden direkte.

Lugte og smage opstår udelukkende i vores hjerner

Du kan formode, at den lækre duft af et måltid faktisk kommer fra selve måltidet. Vi forestiller os, at andre mennesker oplever præcis den samme aroma, som vi gør, og tror, at vi alle deler de samme sansninger. Men dette er blot formodninger. Det, der når os, er duftmolekyler, som omdannes til elektriske signaler. Ligesom med syn og hørelse, så er det, vi kalder for ”duft”, en sofistikeret blanding af elektriske signaler. Duftmolekylerne i sig selv når aldrig vores hjerner.

Den velkendte George Berkeley, som vi omtalte tidligere, beskrev dette faktum:

I starten troede man, at farver, dufte mm. ”virkelig eksisterede”, men efterfølgende blev sådanne synspunkter afkræftet, og man fandt ud af, at de kun eksisterer i afhængighed af vores sanser.⁶⁰

I drømme, hvor der ikke findes nogen duftmolekyler, kan sansningen af duft føles lige så realistisk. På samme måde, som du kan forestille dig enestående klare og distinkte billeder og høre de mest fejlfri lyde, når du drømmer, så kan du også opfatte dufte på samme måde. Derfor kan du let se, at der ikke er noget behov for, at en aroma har en materiel eksistens for, at du kan opfatte den.

Det samme gælder for opfattelsen af smag. Ligesom vores andre sanseorganer, så omdanner smagsløgene på tungen de diverse stimuli til elektriske signaler. Så når du spiser et lækkert stykke kage, så oplever du ikke den faktiske smag. På samme måde som du ikke kan se dets sande udseende eller dufte dets sande aroma, så nyder du heller ikke dets sande smag. Dets opfattede ”smag” produceres af elektriske signaler, som sendes til hjernen.

Vi oplever al den chokolade og frugt, som vi nyder gennem vores liv, i vores perceptuelle verden. De opfattelser, der dannes i vores hjerne ved hjælp af vores fem sanser, fortæller os, at disse ser dejlige ud, dufter sødt og smager godt. Men denne information tilhører udelukkende os selv. Vi er skabt til at opfatte disse egenskaber i vores sind, og vi har ingen anden oplevelse af verden uden for os.

Følelsen af berøring er ikke mere end elektriske signaler, som sendes til hjernen

Den eksterne verden, vi opfatter, virker totalt realistisk. Selvom det er et videnskabeligt faktum, at vi lever i en verden, som udgøres af vores opfattelser, så snydes de fleste folk af disse opfattelsers perfektion. En af de vildledende faktorer er deres følelse af berøring. Folk har måske sine tvivl om virkeligheden af det, de ser, lugter eller smager, men at være i stand til at røre objekter kan vildlede dem til at tro, at de har direkte kontakt med den eksterne verden. Men faktisk videresendes information om objektet til hjernen som elektriske signaler, som fuldstændig eliminerer alle sådanne forestillinger på området. Som med alle vores andre opfattelser, så opstår følelsen af berøring i hjernen. Når du føler et objekt, så afhænger det af den information, du modtager omkring det i din hjerne.

Selvom du rører et objekt, så kan du ikke mærke det, hvis din hjerne ikke opfatter det, som Peter Russell gør klart:

Vores begreb om materie som en solid substans er, ligesom farven grøn, en kvalitet, der optræder i bevidstheden. Det er en model af, hvad der er ”derude”, men ligesom med enhver anden model, så er den ganske ulig, hvad der egentlig er derude. 61

Det koncept om virkelig, som han understreger, er enormt nøjagtigt. Når de rører en ekstern overflade, så består dit forhold med den udelukkende af, at elektronerne i dine fingre afstøder objektets elektroner. Med andre ord kan du faktisk ikke engang røre den. Vi har ingen direkte kontakt med ydre objekter. Den følelse, som opstår, giver dog indtrykket af, at vi opfatter dens sande natur. Vi kan opfatte, at træstammen er hård, og at bomuldet er blødt. Vi opfatter deres forskellige konsistens, men processen finder sted på et molekylært niveau ved, at elektroner afstøder hinanden. Følelsen af en bordplades hårdhed, kattens bløde pels eller murstensvæggen ru overflade når os udelukkende som elektriske signaler. Den fysiske oplevelse, som finder sted, er fuldstændig forskellig fra den følelse, som finder sted inde i os. Derfor kan vi aldrig røre originalen af noget stof, som eksisterer eksternt. Det, som når os, er kun en opfattelse af den ydre verden, og på basis af disse opfattelser kan vi på ingen måde vide, hvordan den ydre verden egentlig er.

Andrew B. Newberg, lektor ved Radiologi- og Psykiatriafdelingen ved University of Pennsylvania, siger:

Der var filosoffer før i tiden, som sagde: ”Se, hvis jeg sparker til en sten, og jeg slår min tå, så er det ægte. Jeg mærker det. Det føles virkeligt. Det er levende. Og det betyder, at det er virkelighed.” Men det er stadig en oplevelse, og det er stadig denne persons opfattelse af, at det er virkeligt.⁶²

Når du for eksempel rører ved noget varmt, og nerverne, som er ansvarlige for at sende følelsen af smerte til din hjerne, er skadede, så er det umuligt for dig at mærke, at du brænder dig. Den brændende følelse og den efterfølgende følelse af smerte er blot hjernens fortolkninger. På samme måde kan en følelse af en opfattelse blive dannet kunstigt ved at bruge elektriske signaler, selvom intet ydre stimuli er til stede. Så vi kan måske føle, at vores hånd bliver brændt, selvom der ikke er nogen ild i nærheden. Dette er endnu et bevis for, at følelsen kun opstår i vores perceptuelle verden. Dette væsentlige faktum blev udtrykt af den kendte tænker fra det 20. århundrede, Bertrand Russell

Når det gælder følelsen af berøring, når vi trykker vores finger i bordet, så er det en elektrisk forstyrrelse af elektronerne og protonerne på vores fingerspidser, som – ifølge moderne fysik – produceres af kontakten med bordets elektroner og protoner. Hvis den samme forstyrrelse i vores fingerspidser opstod på nogen anden måde, så skulle vi have den følelse, selvom der ikke var noget bord.⁶³

For vores perceptuelle verden forsvinder materiens essentielle egenskab, soliditeten, i sin videnskabelige forstand. På samme måde, som synet af en ting ikke giver noget bevis for dens sande fysiske fremtoning, så giver vores berøring af et objekt ingen information om dets sande soliditet. Det, vi rører ved, består udelukkende af en entitet, der dannes i hjernen. Dens sande natur og fremtoning i den ydre verden er den drøm, vi aldrig kan kende til, som den videnskabelige forfatter J. R. Minkel beskriver i en artikel i *New Scientist*:

Du holder et magasin. Det føles solidt. Det lader til at have en form for uafhængig eksistens i rummet. Ligeledes objekterne omkring dig – måske en kop kaffe, en computer. De virker alle ægte og til at findes derude et sted. Men det er alt sammen en illusion.⁶⁴

Afstand er også en opfattelse, som udelukkende dannes i vores hjerner

Vi indser hurtigt, når folk nærmer sig fra en afstand. Deres fremtoning, stemme og størrelse varierer alt efter terrænet. Baseret på disse faktorer foretager vi en analyse og afgør afstanden mellem dem og os. Faktisk er der ingen afstand overhovedet mellem disse andre og os selv. Vores idé om, at vi ser dem fra en afstand er grundet en beregning, vi foretager i vores hjerner. Vores følelse af afstand er blot en opfattelse.

Udseendet af det, vi kalder den eksterne verden, er så overbevisende og imponerende, at man må reflektere nøje for at indse, at det alt blot er opfattelser. Faktorer som afstand, dybde, farve, skygge og lys gør billederne så overbevisende og troværdige. Disse materialer er blevet anvendt så fejlfrit, at de antager en tredimensionel, farverig og levende form i hjernen. Når utallige detaljer tilføjes billeder, så er resultatet den verden, som vi lever i gennem hele vores liv, og som vi forestiller os er den originale, men som faktisk er en kopi, som vi virkelig kun oplever i vores sind.

Den opfattelse, som vi kalder ”afstand”, er en slags tredimensionel oplevelse. De faktorer, som vi kalder perspektiv, skygge og bevægelse, skaber en følelse af dybde og afstand i billeder. Denne dybdeopfattelse, kendt som rumopfattelse inden for optikken, skabes gennem enormt komplicerede systemer. Den nemmeste måde at beskrive systemet på er ved at sige, at billedet, som når øjet, blot er et todimensionelt et med højde og bredde. Billedets dimensioner når nethinden, og det faktum, at begge øjne ser forskellige billeder, giver ophav til følelsen af dybde og afstand. Billederne, som rammer vores to øjne, varierer lidt i forhold vinkel og oplysning, og hjernen kombinerer så disse to billeder til ét billede, som giver en følelse af dybde og afstand.

”Afstand” er kun blevet skabt for os som en følelse. Som vi allerede har pointeret, så er der faktisk ingen afstand mellem os og den, vi tror, nærmer sig fra en afstand. Den person, vi ser, er blevet skabt på et enkelt plan i vores hjerne. Vores følelse af afstand er blot hjernens fortolkning. Så absolut er vores tro på, at denne anden person er langt væk, at vi råber for at kunne høres og løber for at indhente dem. Faktisk er den person dog på præcis samme sted som os selv. Enhver kvadratcentimeter, vi forestiller os, at vi løber henover, er faktisk en del af et billede, der eksisterer i vores hjerne. Faktisk bevæger vi os slet ikke. Den anden person kommer ikke tættere på os og kommer ikke længere væk. Alt observeres blot på et lille område inde i hjernen.

For eksempel forestiller vi os, at et fly, der flyver i luften, er mange kilometer væk. Men det er faktisk lige ved siden af os i vores hjerner.

Når vi ser på et fly, så forestiller vi os – som resultat af den lyd, det producerer, og frekvensen og bølgelængden på de lysbølger, det reflekterer til vores øjne – at flyet er mange kilometer væk. Men hvis hjernen opfattede frekvens og dimension som én enkelt enhed, så ville situationen være meget anderledes. I den situation ville vi ikke være i tvivl om, at det fly, vi troede var tusindvis af kilometer væk, faktisk var i en helt anden afstand fra os, og vi ville være overbeviste om denne virkelighed.

Mennesker ser mange detaljer af dybde, som konfronterer dem. De ser en bog, som de holder ret tæt på sig, fjernsynet længere væk, vinduet endnu længere væk og Solen endnu længere væk endnu. Deres hænder, ben og kroppe er inden for dette visuelle felt. Ethvert objekt har sit specifikke perspektiv og en afstand til det punkt, det observeres fra. Det er, hvordan folk opfatter ting: deres fornemmelse af dybde, perspektiv og skygge inden for det visuelle felt overbeviser dem om, at de ser den faktisk eksterne verden. Faktisk er alt det, de ser, inklusiv deres egne kroppe, dog effekten af elektriske signaler inde i deres hjerner. Der er ingen afstand mellem bogen foran dem og Solen, som de forestiller sig er 150 millioner kilometer væk. Og der er ingen afstand mellem dem og noget andet objekt heller. Alt, de observerer, er en del af et billede, der opstår i hjernen.

Dannelsen af en fornemmelse af dybde på den todimensionelle retina ligner i høj grad den teknik, kunstnere bruger til at skabe en realistisk følelse af dybde på en todimensionel overflade. Der er visse anerkendte teknikker til at skabe en fornemmelse af dybde: objekter, der placeres foran hinanden, et eller flere forsvindende punkter, variation i struktur, aftagende dimensioner samt højde og bevægelse – jo nærmere er objekt er, desto hurtigere ser det ud til at bevæge sig. Den metode, som kunstnere bruger, gælder også for billeder, der opstår i hjernen. Dybde, lys og skygge opfattes af den todimensionelle retina i vores øjne på den samme måde. Jo mere nøjagtig detaljerne på dette billede er, jo mere realistisk virker det, og desto mere vildleder det os. Derfor opfører vi os som om, den tredje dimension – med dybde og afstand – faktisk var der.

Faktisk eksisterer alle de billeder, vi opfatter, dog i ét enkelt plan, ligesom en film på en flad skærm. Synscentret i hjernen er overordentligt småt. Alle tilsyneladende ”fjerne” billeder såsom fjerne bjerge, stjerner på himlen, Månen og Solen, flyene i luften og fuglene er alle presset sammen på dette bittelille område. I en teknisk forstand er der ingen afstand mellem en flyvemaskine, som du forestiller dig flyver mange kilometer væk, og glasset i din hånd. Begge er på ét og samme sted i dit synscenter inde i hjernen.

Dette er et glørværdigt bevis på skabelse, sublimt kunstværk og et fejlfrit værk. Allah skaber disse perfekte billeder og detaljer i sindet på alle mennesker, på alle tidspunkter og uden afbrydelse. Intet mangler, så vi skulle få nogen mistanke om eksistensen af tredimensionelle billeder foran os. Den verden, der tilhører os, skabes konstant som en kopi af den originale verden udenfor. Den magt, kraft og det kreative kunstværk hos Ham, Som alle disse tilhører, manifesteres i hver detalje. Det er Almægtige Allah, Herren og Herskeren af alle ting, Som skaber hele verden og bringer den til eksistens for hvert enkelt individ.

I sine vers fortæller Allah os:

Allah er Den, som har skabt de syv himle og af jorden det samme antal (lag). Hans befaling nedstiger mellem dem, så I må vide, at Allahs almagt omfatter alt, og at Allah omslutter alt med Sin viden. (Koranen, 65:12)

Har de da ikke set, at Allah, som har skabt himlene og jorden, er fuldt ud i stand til at skabe deres lige? Og Han har fastsat en tidsfrist for dem, som der ikke er nogen tvivl om, men alligevel holder de uretfærdige fast ved (deres) vantrø. (Koranen, 17:99)

Hvad er “virkeligt” for os?

Vi tror på eksistensen af objekter, bare fordi vi ser dem og rører dem, og de reflekteres til os af vores opfattelser. Men vores opfattelser er kun ideer i vores sind. Så de objekter, vi indfanger med opfattelser, er intet andet end ideer, og disse ideer er essentielt ikke andre steder end i vores sind... Da alle disse kun eksisterer i sindet, så betyder det, at vi forføres af bedrag, når vi forestiller os, at universet og ting har en eksistens uden for sindet.⁶⁵

—George Berkeley

Når vi ser et objekt, hører den lyd, det laver, eller rører ved det, så giver det meget lidt information om naturen af den materielle verden, som eksisterer udenfor. For os er vores opfattelser det, som giver os bevis på nogets fysiske eksistens. Men der er faktisk ingen lyd, intet billede, ingen smag eller lugt i vores perceptuelle center i hjernen, hvor alle disse ting opstår. Hjernens inderside er helt mørk og fuldstændig lydløs. Der er ingen små observatører i hjernen, som kan detektere lugte eller observere billeder. Derfor er ideen om, at lyde og billeder kan dannes inde i hjernen, helt ulogisk og videnskabelig umulig. Men vi opfatter en fantastisk fejlfri, farvet, mobil og distinkt verden i det helt mørke, lydløse rum. På trods af, at verden består udelukkende af opfattelser dannet i hjernen, så er denne verden realistisk og meget overbevisende. Et billede, som er langt klarere og mere distinkt end de fleste avancerede tredimensionelle filmskærme eller fjernsyn, af langt højere kvalitet end verdens mest perfekte kameraer, opstår i hjernen. Inde i hjernen dannes lyde, som er langt mere perfekte, meget klarere og rigere end de mest avancerede musiksystemer, og som ikke kan adskilles fra den virkelige ting. En roses duft dannes også inde i hjernen, og ligeledes gør følelsen af varme og kulde, på den mest nøjagtige måde. Denne perfekte, tydelige verden stilles til rådighed for os uden afbrydelse ved Allahs vilde. Enhver, som kigger rundt i et overfyldt shoppingcenter kan se børn, der løber rundt, forskellige mennesker, der handler, oplyste butiksvinduer, bakker med mad, en sjælden gadekat, den varme luft og duften fra restauranterne, der rammer næsen – alt sammen på én og samme tid. Folk kan tale med venner, hilse på nogen, de kender, mens de oser. Men de oplever faktisk billeder, som opstår i deres hjerner. Den menneskemængde, en person ser omkring sig, alle de detaljer, han observerer, dannes alle sammen på en fantomskræm inde i hjernen.

Han ser og føler faktisk de billeder, han bliver vist, ved hjælp af sine sanser. Alle disse er en del af den persons oplevelse, men er heller ikke mere end det samlede indtryk af de opfattelser, som opstår i hjernen.

Ligner originalen af denne verden overhovedet de detaljer, som den person opfatter? Det kan vi ikke vide. Det er umuligt for os at opnå nogen viden om, om der egentlig er masser af folk omkring os, eller om duften af blomsten fylder luften. Det, vi bliver præsenteret for, er miljøets form, som vi opfatter det. For os er den eksterne verden blot den verden, vi bliver præsenteret for. Hvis de elektriske signaler, som sendes til os via vores sansorganer, blev elimineret, så ville vores eksterne verden også forsvinde, selvom der er en egentlig verden udenfor.

Vi kan kun kende til det, som videresendes til os, som når os, og som præsenteres for os. Det er alt det, som foregår i vores sind.

Gerard O'Brien beskriver begrebet om den ydre verden og vores opfattelser:

Der er et spørgsmål, om den verden, vi oplever, den verden, som på en måde konstrueres i vores hoveder, om den faktisk tilsvarende den måde, hvorpå verden egentlig er. For hvis du accepterer, som en række teoretikere nu gør, at vores oplevelse af verden konstrueres af vores hjerner, så opstår der et sandt problem, om vores oplevelse af verden korresponderer med den måde, hvorpå verden virkelig er, uafhængigt af vores oplevelser. Og hvis du tror, der måske er store uoverensstemmelser mellem vores oplevelse af verden og den måde, hvorpå verden virkelig er, så begynder det at se ud som om, at vores visuelle verden, altså vores oplevede verden, i én forstand er en illusion.⁶⁶

Når det er tilfældet, hvad er så virkeligt for os?

Det, vi kalder "virkelighed", indikerer en verden med en materiel eksistens uden for hjernen og vores sanser. Folk har fuld tiltro til eksistensen af den verden, om de observerer den eller ej. De er sikre på, at de er i deres egne soveværelser, når de står op om morgenen. De forestiller sig, at de er på deres kontorer, og at computerne der har deres egen selvstændige eksistens, og at alt stadig vil være der, når de kommer tilbage næste morgen. De formoder, at deres hjem stadig vil være der, når de kommer hjem om aftenen, og formoder, at deres venner, familie, bekendte og slægtninge vil fortsætte med at eksistere, om de kan se dem og tale med dem eller ej. De fleste af disse oplevelser gentages hver dag og efterlader ingen plads til tvivl. Modsat er de af en sådan kvalitet, at de er enormt overbevisende.

Men alle disse ting er faktisk i vores sind, ting som vi føres til at opleve. Alt vi ser, er en illusorisk kopi af den ydre materielle verden, hvis eksistens vi er så sikre på. Det er udelukkende vores opfattelser, som giver ophav til vores verden.

Susan Blackmore definerer denne verden inde i hjernen:

Sindet føles som en privat biograf. Her er jeg, inde i biografen, lokaliseret et eller andet sted inde i mit hoved og kigger ud igennem mine øjne. Men dette er en multisensationel biograf. Så jeg oplever berøring, dufte, lyde og følelser i tillæg, og jeg kan også bruge min fantasi – fremmane syn og lyde, så de kan ses som på en mental skærm af mit indre øje eller høres af mit indre øre. Alle disse er "indholdet af min bevidsthed", og "jeg" er publikum til en af dem, som oplever dem.⁶⁷

Den verden, vi observerer, er blot en kopi. En forlystelsespark fuld af lys er kun et kopieret billede, som dannes i hjernen, hvis kilde blot er elektriske signaler. Stemmerne fra folk omkring os, vores slægtninge og fra fugle er ligeledes kopierede lyde, som opstår inde i hjernen, hvis kilde blot er elektriske signaler. Smagen og duften af et stykke frugt, vi spiser, er kopierede smage og dufte, som dannes i hjernen. Det er umuligt for os at spise frugtens original. Kilden til alle disse egenskaber hos frugten i vores hjerne er, igen, elektriske signaler.

Du har aldrig mærket Solens sande varme, havets egentlige kølighed eller isterningens kulde. For du kan aldrig direkte opleve Solen, havet eller isen, og den effekt, de har på dig, er blot elektriske signaler.

Et glas vand foran dig er ikke fjernt fra dig overhovedet. Det står ikke foran dig, det er i din hjerne. Du opfatter et billede af det i din hjerne.

Når vi forestiller os, at vi rører en glasoverflade, så rører vi faktisk ikke det originale glas. Det er ikke din finger, som berører, men hjernen. Når det er sandt, så kan ingen nogensinde røre et ægte glas. De kan ikke drikke vand af det. Det vand, de drikker, består af en følelse af at drikke, som skabes af vores opfattelser, der opstår inde i hjernen.

I dokumentarfilmen 'What the Bleep Do We Know?', siger Joe Dispenza, som har en doktorgrad i kiropraktik fra Life University i Atlanta, "din hjerne kender ikke forskellen mellem det, der finder sted derude, og det, der finder sted herinde." Fred Alan Wolf siger, "Der er ikke noget 'derude' derude, uafhængigt af, hvad der foregår herinde [i hjernen]".⁶⁸

Det liv, vi lever, er en sammensætning af de omtalte dubletter. Den realistiske fremtoning af disse oplevelser er enormt vildledende. Vi tror, at personen foran os ser det samme, som vi gør, og vi forestiller os, at vi begge er enige, og at vi observerer den sande verden. Men faktisk består den anden person, som er enige med os i de ting, vi ser og hører, også af et billede, der opstår i vores hjerne. Desuden kan vi aldrig vide, hvilken forskel, der er mellem de ting, han opfatter, og det vi opfatter. Det er umuligt for os at beskrive, hvad ”grøn” betyder for os, eller hvordan en citron lugter.

Så hvad er virkeligt? Hertil stiller Joe Dispenza det følgende spørgsmål:

Videnskabelige forsøg har vist, at hvis vi tager en person og tilslutter deres hjerne til bestemte PET scannere eller computerteknologi, og vi beder dem om at se på et bestemt objekt, og de ser bestemte områder af hjernen lyse op. Og så har de bedt dem om at lukke deres øjne og forestille sig det samme objekt. Og når de forestiller sig det samme objekt, så gjorde det, at de samme områder af hjernen lyste op, som hvis de faktisk visuelt så på det. Så forskerne stoppede op og stillede dette spørgsmål. Hvem ser så? Ser hjernen? Eller ser øjnene? Og hvad er virkelighed? Er virkelighed det, vi ser med vores hjerne, eller er virkelighed det, vi ser med vores øjne? Og sandheden er, at hjernen ikke kender forskellen mellem det, den ser i sit miljø og det, den husker. For de samme specifikke neuronnetværk fyrer. Så spørger den så: Hvad er virkelighed? ⁶⁹

I dokumentaren *What the Bleep Do we Know?*, beskriver J. Z. Knight denne virkelighed:

At vi blot er, har gjort, at denne virkelighed, som vi kalder virkelig, fra sin immaterielle magt har kunne trække sig ud af træghed, ”handling” og ”kaos” og holde den i sin form, og vi kalder det materie. ⁷⁰

Vi lever alle i en verden af opfattelser, som kun tilhører os. Ingen kan dele billederne i denne verden, og ingen kan bekræfte dem, men vi betragter alligevel disse billeder som virkelighed. Når det er tilfældet, er virkeligheden så blot en illusion? Består den udelukkende af det, vi oplever? Eksisterer den krop, som vi betragter som vores egen, og det liv, vi betragter som vores eget, kun som et fantom i vores sind?

Alle disse er faktisk fantomer. Vi lever i en fantomverden, som dannes i vores hjerner. Vi forestiller os, at vi ser på den sande verden udenfor, men en helt ny verden eksisterer faktisk i vores hjerner, og det er umuligt for os at træde uden for den.

Filosoffen Geoff Haselhurts beskriver, hvordan videnskaben ikke har nogen forklaring på realismen af den verden, som dannes i hjernen:

Flere vanskeligheder opstår, fordi vores sanser også bedrager os. Filosofer har vidst i tusindvis af år, at vores sind repræsenterer vores sanser, så den verden, vi ser og smager og berører er forskellig (naiv virkelig) fra den ægte verden, som forårsager vores sanser...

Vores sans for farve er ligeledes et tydeligt eksempel på, hvordan vores sind repræsenterer en bestemt frekvens af lys.

Hvis vi skal beskrive virkelighed, så skal det være grundlagt på virkelige ting, som eksisterer og påvirker vores sanser, ikke på vores sansers naive, virkelige repræsentation. Altså er videnskaben, som er grundlagt på empiri, ikke velegnet til at beskrive virkeligheden selv. ⁷¹

Peter Russell kommer med følgende udtalelse:

Først vil vi måske finde det overraskende, at den moderne fysiks konklusioner er så langt fra vores oplevelser eller virkeligheden... Det, der ville være langt mere overraskende, ville være at finde ud af, at det billede, der skabes af virkeligheden i det menneskelige sind, faktisk var en troværdig repræsentation af selve tingene.

Når vi taler om den materielle verden, så tror vi normalt, at vi taler om den underliggende virkelighed – den verden, vi opfatter ”derude”. Men faktisk beskriver vi kun vores billede af virkeligheden. Den materialitet, vi oplever, den soliditet, vi mærker, hele den ”virkelige verden”, som vi kender, er alle aspekter af det billede, som dannes i sindet. De er en del af vores fortolkning af virkeligheden. Så paradoksalt som det lyder, så er materie noget, som skabes i sindet.⁷²

Når det er tilfældet, så er virkeligheden for os ikke materie, hvis original vi aldrig direkte kan opleve. Fordi alle disse ting består af et billede, som dannes af elektriske signaler i hjernen, så kan virkeligheden ikke være verdenen inde i hjernen heller. Denne verden er fuldstændig illusorisk, et drømmebillede. Vi vildledes ved at observere den verden. ”Virkelighed” er derfor hverken udenfor eller billedet inde i hjernen.

Er det vanskeligt at acceptere denne situation? Fred Alan Wolf opsummerer fortroligheden med den illusoriske verden, som folk lever i, og hvordan de forsøger at undgå begrebet ”sand realisme”:

Men vi stræber ubevidst efter at holde denne hemmelighed begravet inde i os selv... Med andre ord vælger vi ubevidst at leve under den illusion, at alt er, som vi ser det. Dette er ikke blot en fundamental sandhed for dig og mig, det er den dybe hemmelighed bag universets eksistens... og det virker kun, fordi vi accepterer at tro på tricket. Hvis vi kan stoppe med at tro på det i et minut, et sekund, blot et millisekund, og tillade vores bevidsthed at blive klar over, at vi er stoppet, så vil vi se tricket blive afsløret.

På et tidspunkt i vores liv, på en eller anden måde, et eller andet sted, blot i et øjeblik, kommer afsløringen af det store mysterium til at passere... Men vi råber ikke, Wow! Ingen forundrede gisp fylder teatret. Noget kan skelnes fra ingenting i én enkelt kreativ handling, men vi snyder os selv til ikke at se. Og sådan fortsætter det. Ingen applaus fylder rummet. Vi læner os tilbage, ser forestillingen, sukker lettet og siger ubevidst, ”Vi vil aldrig finde ud af dette her, vi kan lige så godt acceptere det.”

... Og de fleste af os forbliver sædvanligvis bevidstløse og klynger os til illusionen indtil det sidste splitsekund af vores eksistens. Vi ser grænsen mellem hav og land, mellem luft, jord og vand. Vi ser sandets, vandets og luftens brusende skorpe, og vi husker forskellen. Og ligeledes lever vi vores liv i den behagelige forestilling af, at en usynlig membran adskiller os fra verdenen ”derude”. At ”herinde”, i vores sind, i vores indre fantasiverdener, er vi trygge og alene. På ingen måde kan nogen person eller ting forstyrre vores individuelle verden i sindet. Hver sans i vores kroppe fortæller os hele tiden, at dette er sandt, at vi hver især er alene. Vi ignorerer enhver information, tanke, opfattelse, fantasifortælling, enhver andens historie, som konfronterer vores sensoriske opfattelse af de adskilte ”derude” og ”herinde” verdener. Vi ser skeptisk på folk, som fortæller os en anden historie, og afviser dem nok som vildledte fjolser eller endda galninge.⁷³

Det er på ingen måde let for nogen materialist at forstå og acceptere det faktum, at den verden, der dannes i hjernen, ikke er ægte. Dette er blevet bekræftet af moderne videnskab, men ikke desto mindre, som Fred Alan Wolf fortæller, ignoreres denne store sandhed. Det faktum, at vi lever i en illusorisk verden, anses som en almindelig videnskabelig opdagelse og som et uløseligt problem. Den eneste grund til dette er, at det, som er ”sandt” for os, er ”uacceptabelt” for den materialistiske tankegang. Denne ”sandhed”, som materialister ikke kan indrømme, og som forskere leder efter, tilhører den menneskelige sjæl.

Det er den menneskelige sjæl, som er absolut i denne verden, og som vil leve for evigt i det Hinsides. Det er Allah, Som skænker denne sjæl til mennesket. Materie uden for mennesket, folkets egne kroppe og verdenen, som opstår i deres sind, vil alle forsvinde en dag. Det er sjælen, bibragt af Almægtige Allah, som er absolut og evig.

Da din Herre sagde til englenerne: ”Jeg vil skabe et menneske af ler. Når jeg fuldender ham og blæser Min ånd i ham, så kast jer ned for ham.” (Koranen, 38:71-72)

Samtaler med Adnan Oktar

Vi kender kun materies tilstand, som det vises til os, men Allah kender materies sande tilstand

ADNAN OKTAR: ... Livet er kort, testen er kort. Hvis folk opfører sig rationelt, så vil vi se islams globale herredømme i vores korte liv. Det, der betyder noget, er det hinsides. Allah er etableret et vidunderligt system. Da jeg gik i folkeskole, indså jeg for eksempel ikke, at en pen er et tegn, der fører til tro. Jeg troede, at mennesker lavede dem. Men så indså jeg, at jeg ser penne i min hjerne. En magt viser dem til mig i min hjerne. Man spørger, hvor pennen er. I det ydre. Vi tror blot på, at pennen er i det ydre. **Ingen kender pennens tilstand i det ydre. Vi vedtager det blot som en tro.** Som et bud i Koranen, fordi Allah siger, den eksisterer. Vi kan kun se dens form i vores hjerner. Informationen ligger hos os, vi har intet andet. Intet. Darwinister taler men siger ikke andet end den information, der gives i hjernen. De taler om "laboratorie" forhold. Du spørger, hvor det laboratorium er? "Udenfor", siger de. "Hvor?" "Jeg ser det i min hjerne," siger de. Du ser laboratoriet i din hjerne. **Har nogen nogensinde set laboratoriet i det ydre? Nej.** Vi har blot tro på den, vi tror på den. Vi tror på dens eksistens i det ydre, det er alt.

Ingen besidder nogen information overhovedet om materies natur i den ydre verden. Vi tror blot på, grundet fysikken, at den er transparent og blottet for lys i sin fremtoning, i sin eksistens. Vi tror på, at den er sort, men vil blive transparent, hvis den oplyses. Den er ikke farvet. Vi tror på, at sådan materie eksisterer udenfor. Men i praksis oplever vi kun et billede af dette. Allah skaber billedet, et tredimensionelt ét. Øjet er fyldt med blodårer. Der er en tyk, gelelignende væske i øjet. Men se på billedets klarhed. Vi kan ikke opnå sådan et billede med den bedste linse eller de bedste kameraer. Vi kalder det, vi ser inde i hjernen, for "liv", et hus osv. Der er en visuel og auditive dybde. "Lyden kommer derovre fra", siger vi. Du kan ikke identificere retningen, når det er på bånd. Men det kan vi, når den dannes i vores ører.

Interview fra 13. marts 2012

www.a9.com.tr / www.harunyahya.tv

Drømmenes realisme

Vi taler ikke faktisk med nogen i vores drømme. Vi ser ingen, og vores øjne er lukkede. Vi hverken løber eller går. Ingen monstre skræmmer os og jagter os, ingen grønne haver folder sig ud foran os. Der er ingen skyskrabere, som vi frygter at kigge ned fra, eller store folkemængder. I lyset af alle disse billeder er vi, faktisk, alene i sengen. De høje lyde fra de folkemængder, vi forestiller os omringer os, når faktisk aldrig vores stille rum.

Når vi forestiller os, at vi løber meget hurtigt, så bevæger vi os faktisk slet ikke. Når vi forestiller os, at vi har en ophedet diskussion med nogen, så åbner vi faktisk ikke engang vores mund. Men i drømmene oplever vi alle disse ting meget levende. Folkene omkring os, vores omgivelser og de ting, vi oplever, er så realistiske, at vi aldrig kan forestille os, at disse ting faktisk er en del af vores drøm.

Vi kan måske endda drømme, at vi bliver kørt ned, og få en meget klar fornemmelse af smerten. Vi føler i sandhed den frygt, vi oplever, når bilen nærmer sig, kører imod os, og når den rammer os. Vi har ingen tvivl om, at disse følelser er ægte. Luftens temperatur, folkenes udtryk, det tøj, vi har på, og alt andet virker enormt realistisk. Men vi har faktisk ikke oplevet noget af dette. Intet lys og ingen lyd når os. Der er ingen kilde til noget billede, nogen lyd eller lugt. Det begreb, vi kalder den eksterne verden, er forsvundet. Dette opleves alt sammen kun i vores sind. Men vi indser ikke, at dette er tilfældet. Selv hvis vi i drømmen får at vide, at vi faktisk drømmer, så ignorerer vi fuldstændig den mulighed og er fuldt overbeviste om, at denne drømmeverden er virkelighed. For os har de ting, vi ser, lugter, rører og mærker i vores drømme, en definitiv virkelighed. Af den grund er vores frygt, glæde og tvivl under drømme også ægte. Vi har alle de samme fysiske oplevelser, når vi er vågne. Ingen beviser kan få os til at mistænke, at vi faktisk drømmer.

Drømme er et stærkt eksempel, som viser, at den eksterne verden for os faktisk er en opfattelse. På samme måde som en, der drømmer, ikke er i tvivl om, at hans omgivelser er virkelige, ligeledes er det enormt svært at blive overbevist om, at den virkelighed, vi kalder "den ægte verden", kun er i vores sind. Men den måde, hvorpå vi opfatter de billeder, vi kalder det "virkelige liv", er præcis samme måde, hvorpå vi oplever drømme. Begge billeder dannes i sindet. Vi har ingen tvivl om ægtheden af disse billeder, når vi observerer dem. Men vi har bevis for, at drømme ikke er virkelige. Når vi vågner, siger vi, "det var alt sammen bare en drøm". Så hvordan kan vi bevise, at vi ikke drømmer i lige netop dette øjeblik?

Allah forklarer denne sandhed i Sine vers:

Og når der blæses i dommedagsbasunen, vil de med det samme komme frem fra gravene og ile mod deres Herre. De vil sige: "Ve os! Hvem har fået os til at stå op fra vores hvilested?" Det er, hvad Den Nådige har lovet, så sendebuddene talte sandt. (Koranen, 36:51-52)

Beviset for dette i dette øjeblik er det videnskabeligt bibragte bevis. I dette tilfælde vil øjeblikket, hvor vi vågner fra denne drøm, være øjeblikket, hvor vi forlader dette jordlige liv. Så det rigtige at gøre er at betragte denne verden som en illusion for os, som noget, vi opfatter i sindet, og opføre sig i overensstemmelse med det.

Peter Russell sammenligner drømmenes realisme med realismen i den verden, vi bor i:

Vores opfattelse af verden har den meget overbevisende fremtoning af at være "derude" omkring os, men den er ikke mere "derude" end vores natlige drøm. I vores drømme er vi klar over syn, lyde og sanseindtryk, som sker omkring os. Vi er klar over vores kroppe. Vi tænker og ræsonnerer. Vi føler frygt, vrede, glæde og kærlighed. Vi oplever andre folk som separate individer, som taler og interagerer med os. Drømmen lader til at ske "derude" i verden omkring os. Kun når vi vågner, indser vi, at det alt sammen bare var en drøm – en skabelse i sindet.

Når vi siger, "det var alt sammen bare en drøm", taler vi om det faktum, at oplevelsen ikke var baseret på fysisk virkelighed. Den blev skabt fra minder, håb, frygt og andre faktorer. I det vågne stadie er

vores billede af verden baseret på sensorisk information fra vores fysiske omgivelser. Denne giver vores vågne oplevelse en konsistens og en følelse af virkelighed, som ikke findes i drømme. Men sandheden er, at vores vågne virkelighed er lige så meget en skabelse i sindet, som vores drømme er.

74

Réné Descartes beskriver også dette:

Jeg drømmer om at gøre det og det, besøge der og der, men når jeg vågner, så indser jeg, at jeg ikke har gjort noget, at jeg ikke har været nogen steder, men at jeg har ligget stille i sengen. Hvem kan garantere, at jeg ikke drømmer nu, eller at hele mit liv ikke har været en drøm?⁷⁵

Vi kan selvfølgelig aldrig garantere, at folkene omkring os, eller at det liv vi oplever i dette øjeblik, ikke er en drøm. Når vi drømmer, kan vi røre et stykke is og opfatte dets kolde vådhed og gennemsigtighed på en perfekt måde. Når vi dufter en rose, opfatter vi dens unikke duft på en lige så fejlfri måde. Grunden er, at de samme processer finder sted i vores hjerner, når vi virkelig dufter en rose, eller når vi kun drømmer, at vi gør det.

Når det er tilfældet, så kan vi aldrig vide, om vi oplever en roses sande billede og duft. Faktisk kan vi aldrig have en direkte oplevelse af en ægte rose i nogen af tilfældene. Hverken billedet eller duften af rosen er noget sted i vores hjerner.

Derfor repræsenterer ingen af tilfældene virkeligheden, som Gerald O'Brien beskriver:

Ja, vi sover i vores senge, vores øjne er lukkede, og alligevel har vi nogle for mange mennesker meget levende visuelle oplevelser. I vores visuelle oplevelser er vi placeret i en verden med mennesker, med ting, der sker omkring os, og mens vi er i et drømmestadie, så virker det for os som om, vi faktisk er i den egentlige verden i en forstand. Det er meget vigtigt, for det fortæller os, at vores hjerner faktisk er i stand til at konstruere vores visuelle oplevelser på denne måde i vores drømme. Og dette tyder så, for nogle filosoffer og teoretikere generelt, på, at vores sunde fornuft og forståelse er forkert, når vi er vågne og ser rundt på verden. Måske at alle vores oplevelser, alle vores visuelle oplevelser af verden, på en eller anden måde er konstrueret i hjernen, og at denne forståelse for, at vi er i direkte kontakt med verden, faktisk er forkert.⁷⁶

Hvis en person er klar over, at han drømmer, så vil han ikke blive bange for en bil, der nærmer sig, han vil indse, at de goder og penge, han opnår, er flygtige, og han vil ikke være grådig efter dem. Han ved, at de velsignelser og skønheder, han besidder, vil være væk, når han vågner, og disse vil ikke give ham nogen stolthed. Andre folks negative attituder er ikke vigtige i hans drømmer, fordi han ved, at hverken omstændighederne eller folkene selv er ægte. Han ved, at han vil vågne, og derfor jagter han ikke verdslige ting eller bliver bekymret over verdslige emner, og han hengiver ikke sig selv til sine egne interesser, som om dette liv aldrig vil være forbi. Han ved, at der er en virkelig verden uden for drømmeverdenen. Derfor er hans omgivelser ikke vigtige eller værdifulde for en, der ved, at han drømmer.

Dette gælder også for den periode, vi kalder "det virkelige liv". For en, der ved, at dette liv ikke er virkeligt, at det udelukkende præsenteres for os via opfattelser, er ingenting af det, han oplever i forbindelse med denne "virkelige" verden, vigtigt. Ligesom med drømmene, så er han klar over den falske natur af et uvirkeligt liv, selv når han lever det. Han indser nu, at de folk, som forventer gevinst fra ham, ikke faktisk eksisterer, og at den vildledende skønhed omkring ham faktisk består af illusioner. Der er derfor ingen mening i at tørste efter ting, som kun eksisterer i denne verden, eller at bruge energi på nogen personlige gevinster. Han lever i en flygtig, midlertidig verden og ved, at dette sande liv vil begynde efter dette.

Forfatteren Remez Sasson siger dette:

Det er som en film. En person, som ser en film, bliver så involveret i karaktererne og med det, der sker på skærmen. Han kan blive glad eller trist sammen med heltene, han kan blive deprimeret, råbe eller

grine. Hvis han på et tidspunkt beslutter sig for at stoppe med at kigge på skærmen, og han formår at fjerne sin opmærksomhed fra filmen, så bliver han løsrevet fra den illusion, som filmen skaber. Den projekterende maskine vil fortsætte med at kaste billeder op på skærmen, men han ved, at det blot er lys, som projekteres gennem filmen op på skærmen. Det, der ses på skærmen, er ikke virkeligt, men det er der. Han kan se filmen, eller han kan vælge at lukke sine øjne og ører og stoppe med at se på skærmen. Har du nogensinde set en film, hvor spolen pludselig satte sig fast, eller der var et strømsvigt? Hvad sker der med dig, når du ser en spændende, opslugende film på fjernsynet, og der så pludselig kommer reklamer? Du løsrides fra illusionen og træder ud i verden omkring dig.

Når du sover og drømmer, og nogen vækker dig, så føler du, at du bliver kastet ud af én verden og ind i en anden. Det er det samme i det liv, vi kalder virkelighed. Det er muligt at vågne op fra det.⁷⁷

Ligesom drømme, så består den verden, vi lever i, af illusoriske billeder, illusoriske lugte, smage og følelser. Man kan selvfølgelig vågne fra denne drøm, før dette liv er slut, og se de sande fakta. At vågne fra denne drøm, indse at denne verden ikke er virkelig, vil gøre, at man kan forstå, at den sande virkelighed er det Hinsides. En person, som forstår det Hinsides, bliver klar over den flygtige natur af denne verden, ved, at han må opnå Allahs anerkendelse for at kunne opnå frelse i det Hinsides, og begynder at stræbe efter det. Dette er et af de fakta, som vil skænke en person utallige velsignelser i denne verden og i det Hinsides.

Folk, som vågner op på Opstandelsens Dag, beskrives i vers:

Og der blæses i basunen, dette er Truslens Dag. Og enhver sjæl vil komme med en, der driver den frem, og en, som vil vidne. ”Sandelig, du forblev ligeglad over for denne dag, så nu har Vi fjernet dit slør fra dig, og dit syn er skarpt i dag.” (Koranen, 50:20-22)

Sanselige defekter i hjernen og en anderledes ekstern verden

Når vores fire sanser – som overbeviser os om, at det, vi ser, er den virkelige verden – bliver berøvet for de elektriske signaler, som giver ophav til opfattelser, så forsvinder den eksterne verden. Det er et videnskabeligt faktum, at sanserne kun kan give information via elektriske signaler. Hvis der er masser af information i den ydre verden, men de relevante elektriske signaler ikke registreres, så vil vi ikke være klar over det.

Opfattelsesfejl i hjernen er nogle af de vigtigste beviser på dette. Hvis du for eksempel ser på et rum i dagslys og forestiller dig, at du ser det fuldstændigt, så er virkeligheden en anden. Der er et meget lille punkt foran dig, som du ikke kan se. Og det manglende punkt forbliver, uanset hvor du kigger hen. Dette er det ”blinde punkt”, som findes hos alle mennesker i midten af nethinden, hvor synsnerven afgår til hjernen.

Årsagen til denne blindhed er det faktum, at nethindens celler ikke findes på lige det specifikke punkt på nethinden. Ikke desto mindre ser du billedet foran dig helt fejlfrit. Grunden til dette er hjernens kompensatoriske natur. Det område, som ikke kan ses grundet det blinde punkt, bliver ”synligt” på grund af hjernens evne til at ”udfylde” og ”færdiggøre” de andre detaljer i baggrunden. Dette er en enestående situation. Der eksisterer bogstavelig talt ingen information på det blinde punkt, og alle detaljer, som hjernen skaber er, er helt illusoriske. Men vi ved ikke, at vi ”ikke kan se” det punkt. Hjernens ”tildækker” det blinde punkt ved at komme med sit eget estimat af, hvad der burde være der. Men hvordan laves det estimat? Det spørgsmål er stadig en gåde for forskere.

Vilayanur S. Ramachandran beskriver denne hemmelighed:

Du kunne for eksempel prøve at "sigte" dit blinde punkt efter en firkants ene hjørne. Når du lægger mærke til de tre andre hjørner, udfylder dit visuelle system så det manglende hjørne? Hvis du prøver dette forsøg, så vil du opdage, at hjørnet faktisk ser "afbidt" eller udtværet ud. Det neurale maskineri, som færdiggør det blinde punkt, kan tydeligvis ikke håndtere hjørner. Der er en grænse for, hvad der kan og ikke kan udfyldes.⁷⁸

Men er det muligt for os at have nogen præference i udfyldelsesprocessen inde i hjernen? Ramachandran besvarer også dette spørgsmål:

Perceptuel udfyldning er meget forskellig. Når du udfylder dit blinde punkt med et tæppedesign, så har du ikke noget valg om, hvad der udfylder punktet. Du kan ikke ændre beslutningen. Perceptuel udfyldning udføres af visuelle neuroner. Deres beslutninger, når de er taget, er irreversible: når de signalerer til højere hjernecentre, "Ja, dette er en repetitiv tekstur" eller "ja, dette er en lige linje", så er det uigenkaldeligt, hvad du opfatter.⁷⁹

Når vi ser på et bord, så får vores visuelle system først information om bordets kanter. Og et repræsentativt billede, som ligner bordets omrids, dannes i vores sind. Efterfølgende vælger systemet så bordets farve og struktur. Disse er nogle af de essentielle elementer for "udfyldelsesprocessen". Efter denne information er opnået, så foretager hjernen et generelt estimat for billedet foran den. Hjernen behøver ikke at undersøge hver detalje af det billede og bruge dem i en detaljeret beregning. Den danner et billede baseret på "gætværk".⁸⁰

Derfor producerer hjernen en illusion, som vi tror eksisterer. Billedet på det blinde punkt er ikke et sandt billede af, hvad der er foran os. Men dette er vi ikke klar over. Interessant nok har vi ingen beviser på, at hele billedet er sandt. Billedet på det blinde punkt, som ikke egentlig eksisterer, virker lige så realistisk som de andre omkringliggende billeder. Vi er ikke klar over, hvor det blinde punkt er i vores daglige liv. Når det er tilfældet, så kan vi ikke vide, om de billeder, vi ser, alle er illusioner. Vi betragter dem måske som "realistiske", men dette er ikke bevis nok for at tro på, at de billeder, vi sees, er "virkelige".

Andre sanselige defekter eller fejl i hjernen demonstrerer også dette. En sådan er kortikal farveblindhed. Hvis området V4 i hjernen, som blandt andet behandler farver, skades, så vil man kun kunne se verden i grå nuancer. Alt fremstår som en sort-hvid film. Men sådanne folk har ingen problemer med at læse aviser, genkende folks ansigter og bevægelser eller bestemme retning.⁸¹ Hvis det midterste temporale visuelle område (MT) skades, så kan patienter stadig læse og se farver, men de kan ikke se, i hvilken retning og hvor hurtigt en ting bevæger sig.

Prof. Ramachandran har skrevet dette om emnet:

Når et eller flere områder skades selektivt, så konfronteres du med en paradoks mentalstatus af den slags, der ses hos en række neurologiske patienter. Et af de mest kendte eksempler i neurologien er den schweiziske kvinde (som jeg vil kalde Ingrid), som led af "bevægelsesblindhed". Ingrid fik bilateral skade i et område af hjernen, som kaldes det midterste temporale (MT) område. I de fleste henseender var hendes syn normalt. Hun kunne nævne objekters form, genkende folk og læse bøger uden problem. Men hvis hun så på en person, som løb, eller en bil, der bevægede sig på motorvejen, så hun en række statiske snapshots i stedet for et glat udtryk af kontinuerlig bevægelse. Hun var rædselsslagen for at krydse gaden, fordi hun ikke kunne estimere hastigheden af en kørende bil, selvom hun kunne identificere modellen, farven og endda nummerpladen på ethvert køretøj. Hun sagde, at når hun talte med nogen ansigt til ansigt, så følte det som at tale over telefonen, fordi hun ikke kunne se de ændrede ansigtsudtryk, som associeres med normal samtale. Bare at hælde en kop kaffe op var en prøvelse, fordi væsken uundgåeligt ville flyde over og spille på gulvet. Hun vidste aldrig, hvornår hun skulle sænke farten ved at ændre kandens vinkel, fordi hun ikke kunne estimere, hvor hurtigt, væsken steg i koppen. Alle disse evner virker normalt så ubesværede for dig og mig, at vi tager dem for givet.

Det er kun, når noget går galt, som når dette område skades, at vi begynder at indse, hvor sofistikeret synet virkelig er.⁸²

Hallucinationer er et andet eksempel på sanselige defekter. Hallucinationer stammer generelt fra hjerneskader, diverse febersygdomme, stofmisbrug eller alderdom og senilitet. Patienten opfatter ting, som ikke eksisterer – de ser ting, som ikke er der, og hører ikkeeksisterende lyde. Sådanne folk er helt vågne og bevidste, når de oplever hallucinationer, hvis billeder er enormt overbevisende.

Disse syndromer, som vi har beskrevet, er blot få af de lidelser, som gør, at nogle folk oplever levende hændelser, som ikke stemmer overens med virkeligheden. For nogle mennesker virker eksterne farver meget anderledes. Vores klart farvede verden er som sort-hvid film for dem. Hvis vi virkelig har direkte oplevelse af den eksterne verden – hvis den verden, vi lever i, ikke udelukkende består af elektriske signaler til hjernen – hvorfor oplever disse mennesker så anderledes opfattelser?

Hvis der kun er ”en” ekstern verden, hvorfor opfatter de så ikke den ydre verden på samme måde, som vi gør, og hvorfor ser de ikke de samme ting?

De fleste af os har ingen tvivl om, at vi har en perfekt opfattelse af den ydre verden, og at vores opfattelser danner en komplet helhed. Men det samme gælder for én, som nogle gange oplever hallucinationer. Sådanne folk tror også, at de illusoriske billeder, de ser, er ægte. Når det er tilfældet, så kan vi ikke sige noget om, hvad den eksterne verden, som opstår i vores hjerner, faktisk ligner, eller om den ser anderledes ud for andre. Dette er noget, som ikke kan undersøges af forskningen i det 21. århundrede eller bestemmes eksperimentelt. Det er umuligt for os at vide, hvordan en individuel verden, skabt for hver enkelt af os, er. Vi har ingen direkte oplevelse, kun af vores opfattelser i den verden. Vi kan ikke træde ud af den eller lære mere om den.

De elektriske signaler, som transmitteres via vores sanser, giver ophav til en kopi af den eksterne verden for os. Helt fundamentalt er der dog en ”identitet”, som opfatter den ydre verden, som udtrækker mening fra det, den opfatter, har tvivl, glædes, oplever sorg, bliver begejstret, tænker, genkender og analyserer. Men hvor i hjernen er denne entitet, som vi kalder ”jeg”? Gør interaktionen af neuroner, at vi tænker og bliver glade? Er det den, der gør os i stand til at nyde musik? Er den interaktion kilden til, at vi nyder at se på et landskab eller spise et lækkert måltid?

Selvfølgelig kan ingen rationel person svare ”Ja” til disse spørgsmål. Vores identitet ligger uden for hjernen og kendes som ”sjælen”.

Og de spørger dig om ånden. Sig: ”Ånden udgår af min Herres befaling, og der er ikke blevet givet jer mere end blot lidt viden.” (Koranen, 17:85)

HJERNEN ER IKKE KILDEN TIL PERSONLIG IDENTITET

Den fejlfrit udstyrede menneskehjerne

Den sanselige verden, hvis detaljer vi har undersøgt, er en kunstig en, dannet via elektriske signaler. Men fortolker vores hjerner disse signaler og omdanner dem til en ven, vi genkender, en smuk blomst, et endeløst landskab, børn der leger i gaderne eller en elskværdig kattekilling?

Teknisk set er det sandt, at signalerne analyseres i hjernen. Materialister påstår så, at vi udelukkende består af vores hjerners neuroner, og at den verden, vi lever i, er resultatet af interaktionen mellem de nerveceller. De vedholder, at en entitet, som tænker, griner, glædes, genkender andre mennesker og kan analysere, er, med den evolutionistiske fysiker og opdageren af DNA Francis Cricks ord, "en pakke neuroner".⁸³

For en materialist er det ikke vigtigt, hvordan mennesker tænker, og hvordan de får betydning fra deres opfattelser. Det er ikke vigtigt, fordi materialister ikke har nogen forklaring på disse. Ifølge dem skal alt undersøges i en materiel forstand. Faktum er dog, at dette er en stor løgn, som ytres for at vende folk væk fra deres tro på Allah.

For at klargøre dette nærmere, så vil det hjælpe at gøre os fortrolige med hjernens generelle opbygning, en af de mest komplekse strukturer i verden.

En nyfødt baby har omkring 100 milliarder neuroner eller nerveceller, det højeste antal, en person kan have. Antallet af neuroner i den menneskelige hjerne stiger aldrig, men falder blot som tiden går.

Neuroner er nervesystemets grundlæggende strukturelle og funktionelle enhed. Ethvert neuron etablerer mellem et- og titusinde forbindelser med andre neuroner. De steder, hvor disse neuroner kontakter hinanden, kaldes synapser, stedet hvor informationsudvekslingen finder sted.

Ifølge Professor Ramachandran overgår "antallet af mulige permutationer og kombinationer af hjerneaktivitet, med andre ord antallet af hjernestadier, antallet af elementære partikler i det kendte univers."⁸⁴

En nervecelle i hjernen besidder alle de strukturer, som er nødvendige for at opretholde cellens metabolisme, for at den kan fordøje proteiner og udføre alle de nødvendige funktioner.

En neuron har forgrenede udvidelser, kendt som dendritter. Dendritters største funktion er at modtage elektromagnetiske beskeder fra andre neuroner og videresende dem til cellen. Dendritter er relativt tykke på det sted, hvor de forlader cellen, men så deler de sig gradvist i ti eller endda hundredvis af grene, som så bliver tyndere og tyndere. Antallet af dendritter varierer afhængig af cellens funktion.

En anden udløber fra neuronet kaldes axonet, hvis job er at bære information til andre neuroner. Denne information tager form af en elektrisk strøm. Hjernen indeholder depoter til at lagre neurokemikalier, vesikler, som frigiver disse kemikalier til at bære beskeder til den næste celle i kredsløbet. Neuroner bærer derved information til de næste neuron via axoner. For at sige det på en anden måde, så tager dendritter information fra et andet neuron, og axoner sender det videre til et andet neuron. Axoner kan være så lange som en meter, eller de kan være kun nogle tiendedele af en millimeter lange.

Hvor mange forskellige slags neuroner er der i hjernen? Spørgsmålet er endnu ikke blevet fuldt besvaret, selvom det estimeres, at der er omkring halvtreds.⁸⁵ På trods af forskellene i deres forme, størrelser, typer af forbindelser og neurokemiske indhold, så bærer alle neuroner information på næsten samme måde. De kommunikerer med hinanden på et elektrokemisk "sprog". Informationen opstår fra ét neuron og modtages af et andet i form af elektriske signaler, som produceres af ladede atomer eller ioner, særligt positivt ladede kalium eller natrium ioner eller negativt ladede klorid ioner.⁸⁶ Hver af de 100 milliarder neuroner etablerer forbindelser med mellem nogle få tusinde og et hundrede tusinde andre neuroner. Generelt etablerer en voksen hjerne 100 billioner synapser eller forbindelsespunkter.⁸⁷

Crag Hamilton beskriver:

Hvad er det mest komplekse netværk endnu udviklet? Hvis du gættede på internettet, så gæt igen. Den menneskelige hjerne, med sin elektrokemiske matrix med over et hundrede milliarder neuroner, får internettet til at se ud som et avanceret spindelvæv. Med hvert neuron forbundet til omkring 50.000 andre neuroner, så giver det totalt hundrede billioner forbindelser.⁸⁸

Mellem det sted, hvor axonet, som videresender informationen fra et neuron, kontakter en anden neurons dendrit, er et mellemrum på omkring en milliontedel af en centimeter.⁸⁹ Derfor rører axoner og dendritter ikke hinanden direkte. Forbindelser finder sted på mindre end en tusindedel af et sekund. Nogle neuroner udsender blot få dendritter, andre har et stort antal. Hvis vi prøvede at tælle antallet af forbindelser, der opstår inde i hjernen, i et tempo på én per sekund, så ville det tage tre millioner år, eller 42.000 menneskelige generationer.⁹⁰

I sin bog *'An Alchemy of Mind'*, giver forfatteren fra *The New Yorker*, Diane Ackerman fra Cornell University, numeriske detaljer om dette komplekse system:

Så umuligt som det måske lyder, så har vi flere hjernecelleforbindelser, end der er stjerner i universet. Det synlige univers, mener jeg, fordi 96 procent af det målbare univers er usynligt, hvert fald for os. Hold fast i den tanke i et øjeblik, forestil dig rummets uendelighed – en karbonpapir nat gennemboret med utallige stjerner. Forestil dig så det mikroskopiske hurlumhej i én hjerne. En typisk hjerne indeholder omkring 100 milliarder neuroner, forbruger en fjerdedel af kroppens oxygen og de fleste af kroppens kalorier, selvom den kun vejer omkring tre pund. En 10 watt lyspære bruger samme mængde elektriske energi. På et punkt i hjernen, som ikke er større end et sandkorn, udfører 100.000 neuroner deres arbejde i en milliard synapser. I hjernebarken alene mødes 30 milliarder neuroner i 60 billioner synapser, som er en milliardtedel af en tomme brede.⁹¹

Med Nobelprisvinderen Gerald M. Edelmans, direktør for Neurovidenskabeligt Institut ved Rockefeller University, ord:

Hvis vi talte én synapse per sekund, så ville vi ikke blive færdige før om 32 millioner år. Hvis vi overvejede antallet af mulige neurale kredsløb, så ville vi beskæftige os med hyperastronomiske tal: 10 efterfulgt af mindst en million nuller.⁹²

Et af de mest forbløffende fakta er, at ingen given menneskelig hjerne, med disse enestående statistikker, er identisk med nogen anden hjerne. Hjerner er ikke ens, selv hos identiske tvillinger. Dette fantastisk komplekse system er blevet arrangeret separat og antager en forskellig form, ved Allahs vilje, hos ethvert menneske. Men den bevarer stadig samme kompleksitet.⁹³

Computere designes ved at imitere hjernens perfekte system. Kerry Bernstein, en erfaren teknologiekspert fra IBM, et af de største firmaer på computerområdet, siger, at selvom computere har kopieret hjernen på mange områder, så er hjernens design for perfekt til at blive efterlignet ved at bruge nuværende teknologi. Bernstein kommer med følgende kommentar:

Der er et enestående parallelt kredsløb i hjernen. En enkelt databyte kan nå 100.000 neuroner på samme tid. Dette gør hjernen hundredtusindvis af gange hurtigere end den hurtigste kendte computer. Det er umuligt for os at udføre dette elektronisk.⁹⁴

Derfor er det for letkøbt at sammenligne hjernen med en computer, og det giver ikke fuld retfærdighed til hjernens overlegne kapacitet. Gerald M. Edelman siger dette:

For det første præsenteres verden bestemt ikke til hjernen som et stykke computerbånd, som indeholder en entydig række af signaler. Ikke desto mindre... medierer hjernen læring og hukommelse og regulerer samtidig et væld af kropslige funktioner. Nervesystemets evne til at udføre perceptuel kategorisering af forskellige signaler til syn, lyd osv., inddele dem i de passende klasser uden en arrangeret kode, er bestemt specielt og kan stadig ikke trumfes af computere. Vi forstår ikke fuldstændig, hvordan denne kategorisering udføres...⁹⁵

Hjernens system er bogstaveligt talt perfekt. Det, vi taler om her, er interaktionen af neuroner, med axoner og dendritter, som modtager og videresender data i et komplekst system. Men hvad er kilden til den ”ydre

verden” i hjernen og de egenskaber, som gør mennesker til mennesker? Kunne neuroner og den hjerne, de udgør – produktet af at kombinere blinde og ubevidste atomer – være kilden til en så avanceret bevidsthed?

Professor Vilayanur Ramachandran har dette at sige:

Selvom det er almen viden, så bliver det ved med at forbløffe mig, at al rigdommen i vores mentale liv – alle vores følelser, vores tanker, vores ambitioner, vores kærlighedsliv, vores religiøse følelser, og selv det, som vi hver især betragter som vores eget, intime selv – det er blot aktiviteten af disse små pletter af gele i vores hoveder, i vores hjerner.⁹⁶

Dette er en uforståelig situation for materialister, som leder i hjernen efter alle de elementer, som gør mennesker til mennesker – glæder, tvivl, tro og personlig identitet. De vedholder, at følelser såsom lykken, når du møder en ven, glæden når du ser en hvalp, tro, følelser, valg, sentimentalitet, glæde og sorg – alle stammer fra neuroner. En forsker og neurologer, som undersøger hjernen, har ikke været i stand til at finde kilden til disse. Af den grund har det fundet på en ny definition og siger, at kilden til det, der gør mennesker til mennesker, er ”bevidsthed”.

Men hvad er bevidsthed? Og hvordan kan materialister redegøre for det?

Begrebet “bevidsthed” som materialister ikke kan forklare

Hvem er det, som observerer og nyder en farverig blomsterhave på et mørkt sted uden behov for øjne, nethinde, linse eller synsnerver?

Hvem er entiteten, som via elektriske signaler genkender en vens stemme uden behov for et øre, som genkender dem og glædes ved at høre dem?

Hvem er det, som dufter kagen i bageriet og nyder det?

Hvem er det, som glæder sig over at se en blomst, som føler kærlighed, når han ser en killing, som aer den pels uden behov for en arm, finger eller muskel?

Kan et stykke væv, som består af nerveceller, og som kun vejer nogle få hundrede gram, være årsag til de liv, vi lever, vores sorg, glæde, venskaber, loyalitet, ærlighed og spænding?

Hvis entiteten, som opfatter alle disse ting, ikke er hjernen, hvem er det så?

Er det en ”lille mand” inde i vores hjerner, som opfatter den eksterne verden?

Eller ”observatøren”, som kvantefysikken taler om?

Er denne observatør et sted inde i hjernen?

Hvis ikke, hvor er den så?

Fred Alan Wolf giver dette svar:

Vi ved, hvad en observatør gør fra kvantefysikkens synspunkt. Men vi ved ikke, hvem eller hvad observatøren egentlig er. Det betyder ikke, vi ikke har prøvet at finde et sted. Vi har ledt. Vi er gået ind i dit hoved. Vi har søgt i hver åbning for at finde noget kaldet en observatør. Og der er ingen hjemme. Der er ingen i hjernen. Der er ingen i hjernens kortikale regioner. Der er ingen i de subkortikale regioner eller de limbiske regioner i hjernen. Der er ingen der, kaldet en observatør. Men alligevel har vi denne oplevelse af, at *der er* noget kaldet en observatør, som observerer verden derude.

Forskere indser nu, at hjernen ikke er kilden til opfattelser, og at den blot fungerer som et køretøj. Endvidere har forskere nu fuldstændig forladt ideen, som herskede for århundreder siden, om ”den lille mand inde i hjernen”. Forskere har tydeligt set, at den entitet, de kalder ”observatøren”, er helt afhængig af hjernen. De ved nu, at kilden til opfattelser er den menneskelige bevidsthed.

I sin bog *Closer to Truth: Challenging Current Belief* kommer Robert Lawrence Kuhn med denne beskrivelse:

Hvorfor er nogle fysikere pludselig så interesserede i menneskets sind? Er sindet lige så virkeligt som materie? Nogle få er begyndt at tænke over, om sindet egentlig er den ”virkelige virkelighed” og materie en vildledende illusion. Hvad er det med mentale aktiviteter, som gør, at så kloge mennesker kommer med så vilde spekulationer? En del af grunden er de mærkelige implikationer af to fundamentale teorier, som har ændret vores virkelighedssans for evigt: kvantemekanikken, som tilhører usikkerhed på det subatomisk niveau, og relativiteten, som forener rum og tid i universets struktur. Men kan fysikkens teorier forklare sindets mekanismer? Kan atomers adfærd bestemme menneskers adfærd? Kan universets struktur beskrive, hvordan vi tænker, føler og ved? ⁹⁸

En persons liv, opfattelser, kærlighed, glæde, sorg, tanker – kort sagt alt det, som gør mennesker menneskelige – er bestemt ikke produktet af atomers adfærd. Det, som skænker mennesker deres menneskelighed, gør dem i stand til at opfatte den eksterne verden, er noget uafhængigt af den menneskelige hjerne. Vi skal bruge en forklaring ud over noget materielt koncept til at redegøre for, at man er i stand til at være klar over noget, analysere det, tænke og vælge, og for alle andre menneskelige egenskaber. Disse ord fra Thomas Huxley er væsentlige beviser for, at selv en hengiven materialist kan se de sande fakta på trods af, at han er evolutionist og endda er kendt som ”Darwins bulldog”: ⁹⁹

Hvordan er det, at noget så mærkværdigt som en bevidsthedstilstand kan komme til som resultat af at irritere nervevæv. Det er lige så uforklarligt som fremkomsten af Djin, da Aladdin gned sin lampe. ¹⁰⁰

Det er umuligt for en struktur, som består af fedt, vand og protein, at give ophav til menneskelig identitet, som kan opfatte, tænke og glædes, en entitet, som er i stand til at føle stolthed og spænding. Materialistiske påstande er fuldstændig kollapsede i lyset af det faktum, at opfattelser er uafhængige af hjernen.

Sir Rudolf Peierls, en af de førende fysikere i det 20. århundrede, har sagt dette:

Den præmis, at du via fysikken kan beskrive hele et menneskes funktion... inklusiv dennes viden, og dennes bevidsthed, er uholdbar. Der er stadig noget, der mangler. ¹⁰¹

Peter Russell siger, at den materielle verden, som tilhører os, udelukkende er produceret af bevidstheden:

Når vi indser, at alt, vi ved, inklusiv hele den materielle verden, som vi oplever ”derude”, er en del af det fænomen, billedet konstrueret i bevidstheden, finder vi ud af, at sandheden er total modsat af vores daglige synspunkt. Materie, som vi kender det, er en konstruktion af bevidstheden... Altså er virkelighedens ultimative natur – altså den virkelighed, vi oplever, ikke Noumenas virkelighed, hvis natur vi ikke har nogen viden om – bevidstheden. Rum, tid, materie, energi – hele den substantielle verden opbygget af vores sanseopfattelser – skabes i bevidstheden. Essensen af hele denne fænomenale verden er ikke materie, men bevidsthed. ¹⁰²

Det, vi forsøger at beskrive som virkelighed, er faktisk baseret på bevidsthed. Farve, lyd, duft, smag, tid, materie – altså alt det, vi opfatter i denne verden – er en form og egenskab skabt af bevidstheden. Takket være vores bevidsthed kan vi forestille os alle ting i universet.

Men vi kan ikke observere bevidsthed i den eksterne verden. Peter Russell forklarer grunden til dette:

Grunden til, at vi ikke finder bevidsthed i den verden, vi observerer, er, at bevidsthed ikke er en del af det billede, som skabes i vores sind. ¹⁰³

Som Russel siger, så er bevidstheden, som opfatter den ydre verden, ikke inde i den eksterne verden, som vi observerer. Derfor er det umuligt for os at se og analysere den. Russell sammenligner bevidsthed med lys, som reflekteres op på en biografskærm. I historien, som portrætteres i filmen, er der ingen beviser for, at kun lysstrålerne projekteres op på skærmen. Mennesker har kun direkte oplevelse af billedet på skærmen. Lyset selv, som der ikke ville være noget billede uden, går ubemærket hen.

På samme måde besidder bevidsthed ingen håndgribelig, synlig eksistens, fordi det ikke findes i den materielle verden, vi observerer.

Diane Ackerman har beskrevet bevidsthed på denne måde:

Hjernen er stille, mørk og stum. Den føler ingenting. Den ser ingenting... Hjernen kan kyle sig selv henover bjerge eller ud i rummet. Hjernen kan forestille sig et æble og opleve det som virkeligt. Ja, hjernen kender knap nok forskel mellem et forestillet æble og et observeret... Hjernen er ikke sindet... [Sindet er] Som et spøgelse i en maskine, siger nogen.¹⁰⁴

Samtaler med Adnan Oktar

Alle øje er blinde, alle ører er døve, det er sjælen, som ser og hører

ADNAN OKTAR: ... Folk forestiller sig, at de ser med to øjne, men det er ikke øjet, der ser. Øjet virker blot som et kamera og gør det samme som et videokamera. **Øjet ser ikke, det er det visuelle center i hjernen, som ser. Det er det sande øje. Øjet på en person har intet øje, men det ser.** Der behøver ikke være et øje der. Men dette øje ser elektriciteten som et billede. Men der er ikke noget øje der. **Det er et usynligt øje, som vi kalder sjælen.** Det er det samme med lyd. Lydbølger når øret og går igennem hammeren, ambolten og stignbølgen som vibrationer. Den vibration bliver til elektrisk energi og kommer til hjernen. **Der er et øre i hjernen, som hører elektriske strømme som lyd. Men det er ikke et øre, som vi kender det. Det er et usynligt øre. Det usynlige øre er det sande øre.** Alles ører er døve. Øret er blot et værktøj, en mekanisme til at transmittere lyd. Det hører ikke. **Alle ører er døve og ikkehørende. Hjernen inde i øret hører...** Det er opfattelse. Jeg rører bordet, og det er hårdt. Den form for opfattelse dannes i min hjerne, men jeg forestiller mig, det er i bordet. Det stammer fra, at billedet er tredimensionelt. Informationen dannes i min hjerne, når jeg mærker det med mine fingerspidser. Folk forestiller sig, at de mærker det i deres fingerspidser. Det fænomen finder ikke sted i fingerspidserne men i hjernen. Lad os forestille os, at vi spiser en melon. ”Sikke en lækker melon”, siger vi. Men vi opfatter den smag i vores hjerne, ikke vores mund. Vi taler om at opleve en god smag i vores mund, vores fornemmelse af bitter og sur. **Men folk oplever ikke smagene i deres mund. De oplever dem altid i deres hjerner.** Men de forestiller sig, at de smager ting i deres mund. Eller dufte, vi har aldrig oplevet duften af noget i vores næser. Folk forestiller sig, at de lugter ting med deres næser. Men sådan er det ikke. **Næsen i hjernen oplever lugten.** De kemiske gasser, som når næsens nerveceller, de omdannes så til elektrisk energi og sendes til hjernen. Der er en næse i hjernen, som lugter dem. Der er en næse der, som opfatter den elektricitet som lugt. **Ingen rose eller nellike kommer ind i hjernen, rosen og nelliken er udenfor, men der er en sjæl inde i, som dufter til dem.** Se, den dufter rosen i fravær af en rose. Den opfatter den elektriske strøm som en rose eller en nellike. Folk er ikke klar over dette i dag. Måske er én ud af en million mennesker klar over det.

Interview fra 30. december 2009

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

Kilden til bevidsthed: den menneskelige sjæl

Indtil nu har vi bevist, at den eksterne verden, vi opfatter, består af en skyggeverden, som opstår inde i bevidstheden, og at vi aldrig direkte kan opleve materiel eksistens. I lyset af disse konklusioner mister begrebet ”absolut materie”, som materialistisk filosofi påtænkte, al sin gyldighed. Men vi står stadig over for en vigtig vanskelighed, som må forklares. Peter Russell opsummerer spørgsmålet:

De spørger, hvordan det kan være, at et komplekst netværk af neuroner kan give ophav til bevidste oplevelser. Hvordan opstår noget så immaterielt som bevidsthed fra noget så ubevidst som den materielle verden? Er det et resultat af de komplekse datamønstre gennem det neurale net? Er det på grund af kvantesammenhængende effekter i neuronernes mikrotubuli? Eller det noget andet?

... Når vi skelner mellem det og virkeligheder, så forsvinder spørgsmålet og bliver erstattet af det modsatte: Hvordan kan materie, rum, tid, farve, lyd, form og alle de andre kvaliteter, vi oplever, opstå i bevidstheden? Hvad er manifestationsprocessen inde i sindet? ¹⁰⁵

Dette meget vigtige spørgsmål må præciseres. Hvad består bevidsthed af? Hvad giver ophav til hele denne levende verden inde i bevidstheden? Dette er et spørgsmål, som forskerne i det 21. århundrede stadig forsøger at besvare, som de skriver bøger og holder konferencer om og prøver at løse – men som de, af en eller anden grund, ikke kan besvare. Hundrevis af bøger og artikler og analyser fra utallige forskere har ikke formået at give det forventede svar på, hvad kilden til bevidsthed er.

Spørgsmålet om bevidsthed betragtes som et af de største mysterier i det 21. århundrede. Næsten alle forskere, forfattere og professorer, som har været involveret i emnet, er begyndt med at erklære, at emnet stadig er uforklaret, og afslutter igen ved at understrege den uforklarlighed.

Et sådan eksempel er disse ord fra Jeffrey M. Schwartz:

... selvom det er en utvivlsom videnskabelig triumf at korrelere fysisk hjerneaktivitet med mentale hændelser, så har det efterladt mange, som studerer hjernen, utilfredse. For hverken neuroforskere eller filosoffer har tilstrækkeligt forklaret, hvordan neuroners adfærd kan give ophav til subjektivt følte mentalstadier. Men neurobiologen Robert Doty påstod i 1998, at gåden om, hvordan mønstre af neuronal aktivitet bliver transformeret til subjektiv bevidsthed, ”forbliver kardinalmysteriet for den menneskelige eksistens.” ¹⁰⁶

Men er dette spørgsmål virkelig muligt at besvare? Eller foreslår det et faktum, som forskere ikke er villige til at se? Er forskere, som forsvarer kvantefysikken, under indflydelse af materialismen, som de så længe har betragtet som sandheden? Eller er der noget andet, der forhindrer dem i at se sandheden?

Bevidsthed er bestemt ikke umuligt at forklare. Entiteten, som siger, ”jeg ser” billedet i hjernen, som siger, ”jeg hører” lydene i hjernen, entiteten som er klar over sin egen eksistens, er den sjæl, som Allah har skænket menneskeheden. Materialisters sind er ikke villige til, at dette skal blive kendt. De undgår, at denne sandhed bliver bemærket. Det er den grundlæggende årsag til, at materialistiske forskere påstår, at spørgsmålet om bevidsthed ”stadig ikke er blevet løst”. Sjælens absolutte eksistens, og det faktum, at det er Allah, Som skænker mennesker sjælen, vælter helt og aldeles alle deres materialistiske påstande og overbevisninger. Lige meget hvor meget, de forsøger at mærke emnet som ”uforklarligt”, så er det sjælen, som er kilden til bevidsthed, og som siger, ”Jeg er mig”.

I Koranen har Allah afsløret, at Han først skabte den menneskelige krop og så pustede Sin ånd ind i den:

Og (husk) da din Herre sagde til englene: ”Sandelig, Jeg vil skabe et menneske af tørt ler, af formeligt mudder. Når Jeg har fuldbyrdet skabelsen og blæser noget af Min ånd ind i det, så fald på knæ for det.” (Koranen, 15:28-29)

Dette er det mest essentielle faktum, som forskere, der undersøger emnet, må acceptere og indrømme. William Tiller, en professor i materialevidenskab og ingeniørvidenskab fra Stanford University, er en af de forskere, som kommer med en sådan indrømmelse:

I min model er observatøren ånden inde i den firlagede bio-heldragt. Og så er den som spøgelse i maskinen.¹⁰⁷

Det er den menneskelige sjæl, som kan se uden behov for øjne, høre uden behov for ører og tænke uden en hjerne.

Samtaler med Adnan Oktar

Det er Allah, Som gør alt

ADNAN OKTAR: ... Nogle folk blæser i deres egne horn og siger ”Jeg gjorde dette, jeg lavede det”. Men Allah viser disse ting som billeder i et område på størrelse med en linse inde i hjernen. De, som siger, ”jeg gjorde det, jeg lavede det”, er på et område på størrelse med en linse. Allah skaber alt. Mennesker kan ikke gøre noget. Selvfølgelig siger folk, ”jeg gjorde det”, når de taler ud fra fremtoning. Men faktisk gør Allah alt. For eksempel kan du sige ”Kom her”. Allah skaber, at du siger det. Allah skaber også ordene hos personen, som siger, at han er ankommet, og Almægtige Allah bringer ham til dig. For eksempel sætter jeg min drikke ned her, og så drikker jeg den. Men Allah skaber hele episoden inde i mit hoved. Allah skaber dens smag og udseende og duft. Han kunne eliminere al smagen, så jeg ikke ville smage noget. Eller duften, så jeg ikke ville lugte noget. Hvis Han eliminerede hele billedet, så ville det være det, og jeg ville ikke opfatte noget. Hvis Han eliminerede berøringssansen, så ville der blot være et tomrum tilbage.

Fordi Allah producerer følelsen af berøring inde i min hjerne, så forestiller jeg mig dette i mit hoved. For eksempel er jeg ret overbevist om, at jeg rører den med min finger nu. Men det gør jeg ikke. Dette stammer fra en følelse i min hjerne. Berøringssansen går til min hjerne fra mine fingerspidser, nerverne bærer den langs en meget, meget lang vej, indtil den rammer min hjerne og giver ophav til en følelse af berøring inde i mit bevidsthedscenter.

Jeg siger, ”jeg har rørt” noget. Men det er ikke rigtigt. Berøringssansen opstår ikke her, men i min hjerne. Men alligevel forestiller jeg mig, at den er i mine fingerspidser. For eksempel sidder vi her nu, gør vi ikke? Vi er sikre på det, men alle sensationerne opstår i vores hjerner. Lyd og tale lader til at komme fra en afstand, endda i tre dimensioner, men de skabes alle i vores hjerner. For når nerverne, som går til vores hjerner, beskadiges, så kan vi ikke høre noget. Men vi vil høre i det øjeblik, de repareres. Men folk vil helst ikke tænke på det. Jeg taler om det fra tid til anden. Med tiden vil jeg beskrive det på en sådan måde, så alle kan forstå, og de vil ikke undgå spørgsmålet længere.

Interview fra 3. november 2010 www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

Den menneskelige sjæl og forsvindende materialisme

Der er kun to måder at leve livet på: den ene er som om, ingenting er et mirakel. Den anden er som om, alt er et mirakel. Jeg tror på det sidste.¹⁰⁸

- *Albert Einstein*

Sjælens eksistens eliminerer videnskabeligt ateismens principper, på hvis vegne materialister har kæmpet så længe. Sjælens eksistens ophæver materialismen og viser Allahs absolutte eksistens. At vide, at der er en sjæl, som er uafhængig af kroppen, som opfatter, ser, hører, forstår, føler glæde, nyder duften af blomster og at lytte til musik, vil kræve, at alle mennesker lever med viden om deres ansvar over for Allah.

Accept af sjælens eksistens vil knuse evolutionsteorien, som påstår, at alle levende ting udvikler sig ved tilfælde, ved at udvikle sig fra hinanden, og at mennesker og chimpanser deler en fælles forfader.

Videnskabelig accept af sjælens eksistens vil derfor fuldstændig udrydde den materialistiske verdensorden, indført i årenes løb ved at bruge diverse former for propaganda og hjernevasketeknikker.

Materialistiske forskere ved, at den egenskab, som gør mennesker til mennesker, er sjælen. Men af disse grunde lader de som om, de ikke ved det. Fred Alan Wolf udtrykker denne sandhed:

I dag vil du hurtigt se, ved at skimme de sidste bøger om overlappet mellem videnskab, Gud og sjælen, at de fleste, hvis ikke dem alle, enten prøver at bortforklare sjælen som en materiel proces og misser dens essentielle pointer (at den er hellig og udødelig) og dens essentielle formål (at den er nødvendig for, at bevidstheden kan eksistere) eller diskuterer den aldrig på trods af de lovende bogtitler.¹⁰⁹

Som det kan ses fra forskernes ord, så er videnskab blevet et begreb, som udelukkende er forankret i materialismen. I stedet for at acceptere afslørede fakta, så vedtager alt, der er gjort i videnskabens navn, en form, der passer til materialismen. Når det er tilfældet, så har vi i dag en enorm uoverensstemmelse: videnskaben benægter hele den materielle verden, som mennesker oplever med hensyn til bevidsthed og ignorerer den stadig i den såkaldte videnskabs navn.

Fred Alan Wolf beskriver, som en forsker selv, hvad den videnskabelige tilgang burde være:

Min største bekymring, som kommer fra videnskabens område, har været min egen arrogance. Hvor arrogant jeg var at afvise andres idéer, hvis de ikke var enige med mit videnskabelige synspunkt. Da jeg rejste rundt i verden og tilbragte tid med indfødte folk og stammer, så indså jeg, at min arrogance bare ikke passede ind. Ligesom manden i H. G. Wells' historie, så troede jeg, at i det videnskabeligt blinde land, ville den enøjede mand blive konge. Faktisk var det mig, som var blind. Jeg var intellektuelt inhabil. Så længe jeg holdt fast i mit videnskabelige synspunkt, så kunne jeg ikke se. Jeg troede, jeg så alt, men jeg så ikke noget. Så jeg måtte opgive meget af det, jeg tidligere betragtede som virkeligt, for at se, hvad andre folk så. Og så kunne jeg endelig opnå denne nye vision, som fuldstændig ændrede mit syn på videnskab. Og jeg begyndte at se videnskaben som et værktøj – ikke universets alfa og omega, men et værktøj, som hjælper os med at grave dybere i naturen af, hvad det betyder at være et menneske. Jeg tror ikke, vi er nået til det punkt endnu. Jeg tror ikke, vi er helt vågne endnu. Jeg tror, vi alle stadig sover – drømmer, håber, ønsker – stoler mekanisk på, at vores intellekt vil føre os ud af det virvar, som vi hele tiden befinder os i. Når vi kan bruge vores hjerter og vores ånd så godt som vores hjerner, så kan videnskaben begynde at tilpasse sig den nye verdensorden.¹¹⁰

Wolf understreger, at videnskaben blot er et værktøj til at forstå den skabelse, som hersker over universet. Den sublime skabelse tilhører Allah alene. Allah, Herren af alt, er den eneste absolutte Entitet. Mennesker kan

se, hvad Han har skabt ved at bruge deres hjerner, og videnskaben kan opdage dem og forstå deres kunstværk og ophøjethed. Videnskaben er kun en måde, hvorpå man kan nå Allahs værker og se detaljen i dem.

En anden forfatter, som har indset dette, er Craig Hamilton, redaktør for tidsskriftet *What is Enlightenment?*:

Men som årene er gået, og min medfødte agnosticisme gradvist gjorde plads til en hengiven spirituel gæst, begyndte jeg at opleve en dybere virkelighed, langt ud over det, der beskrives i mine videnskabsbøger. I lyset af denne udfoldende verden med mening, formål og mysterium, begyndte begrebet om, at videnskaben holdt nøglen til ultimativ sandhed, at virke sværere og sværere at acceptere...

Men når jeg ser evolutionære biologer bruge de ubeviste dogmer fra neodarwinistisk teori til at overbevise vores børn om, at de lever i et meningsløst univers, så falmer min sympati over for videnskaben endnu en gang.¹¹¹

Det er vigtigt, at materialistiske forskere burde være klar over dette faktum, fordi spørgsmålet, ”hvem er det, som opfatter?” har kun et svar, og det svar er ikke længere et fysisk et. Det er sjælen, skænket til mennesket af Allah, som opfatter. Så længe folk ikke indser dette, eller opfører sig som om, de ikke gør, har ingen af deres erklæringer eller beskrivelser af bevidsthed nogen konsekvens. De beviser, som kvantefysikken så tydeligt har afsløret, vil være blevet ignoreret. Det er tydeligt, at det, som gør mennesker til mennesker, går langt ud over noget anatomisk koncept, som materialisterne påstår. At søge en materiel forklaring er at ignorere fakta, og det er spild af tid. Sjælen observerer billederne i hjernen. Det er sjælen, som lugter og smager, som føler, når man rører nogen, som lytter til en anden persons ord. Det faktum, som vi har beskrevet med utallige beviser, og som er blevet videnskabeligt bevist, er, at hjernen ikke opfatter. Som den velkendte franske filosof Henri Bergson har sagt: ”verden består af billeder, og disse billeder eksisterer kun i vores bevidsthed. Og hjernen er et af disse billeder.”¹¹²

Når det er tilfældet, så er det kun sjælen, som observerer, glædes, tænker, føler, nyder mad og mærker blødhed. Den egenskab, som gør mennesker menneskelige, er noget uafhængigt af kroppen. Det er den menneskelige sjæl, som nyder at se på et landskab, som føler medfølelse over for en lille spurv, som indser, at et måltid smager fantastisk, som nyder at lytte til smuk musik, som kan tage svære valg, som kan tænke og opdage sandheden, som kan undersøge sin egen identitet og nå frem til en konklusion.

Fysikeren Erwin Schrödinger beskriver, hvordan den materielle krop ikke kan være forklaringen på den perceptuelle verden.

... husk de klare, glade øjne, som dit barn ser på dig med, når du giver ham et nyt stykke legetøj, og lad så fysikerne fortælle dig, at der i virkeligheden ikke opstår noget fra disse øjne. I virkeligheden er deres eneste objektive påviselige funktion hele tiden at blive ramt af og modtage lydkvanta. I virkeligheden! En mærkelig virkelighed! Noget lader til at mangle i den.¹¹³

Er det logisk at formode, at evnen til at tage beslutninger og dømme samt følelser såsom glæde, spænding og skuffelse, er resultatet af neuroners aktivitet i hjernen? Kan ubevidste atomer kombineres til at kende til glæde, sorg, smag, venskab og glæden ved gode samtaler? Kan ubevidste atomer kombineres til at give ophav til forskere, som undersøger hjernen, fortolker deres fund, kæmper med at forstå bevidsthed og stræber efter at komme med en svar? Er det blot de elektriske signaler, som rejser gennem hjernen, som gør mennesker menneskelige, og som gør, at de kan opfatte den eksterne verden?

Hvilket neuron i hjernen beslutter noget, føler længsel eller sympati eller forbløffes over solnedgangens skønhed? Hvis bevidsthed gør alle disse ting, i hvilket neuron i hjernen ligger så bevidstheden? Hvor er det? Hvilken kemisk reaktion giver ophav til bevidsthed? Hvilken kemisk reaktion bestemmer, at en person kan

lide æbler men ikke spinat? Hvis alt er i hjernen, hvilket neuron tænker så? Hvilket bestemmer? Hvor er neuronet, som glædes over sine beslutninger?

Materialister må besvare alle disse spørgsmål. Hvis de nåede frem til konklusionen, at "bevidsthed er kilden til alt", så må de angive, hvor i hjernen bevidstheden ligger. Hvis alt består af materie, så bør de være i stand til at gøre det. Hvis de ikke kan det, så betyder det, at mennesker ikke består af samlinger af neuroner og atomer. Bevidsthed ligger ikke i en eller anden hemmelig region i hjernen. Den er heller ikke skjult noget sted i kroppen. Den går ud over alle materialistiske koncepter. Mennesket er metafysisk, og den sjæl, han besidder, gør ham menneskelig. Sjælen tilhører Allah alene.

Den berømte schweiziske psykolog Carl Jung, en kollega til Sugmind Freud, kommer med følgende erklæring om emnet:

Alle videnskab er dog en funktion af sjælen, hvori al viden er forankret. Sjælen er det største af alle kosmiske mirakler, det er verdens *conditio sine qua non* [en essentiel forudsætning] som objekt. Det er overordentligt forbløffende, at den vestlige verden (ud over meget få undtagelser) synes at have meget lidt forståelse for, at dette er sådan.¹¹⁴

Men den sjæl, han besidder, er mennesket en entitet, som er begavet med koncepter som ære, kærlighed, venskab, loyalitet og ærlighed, og som er i stand til at holde og opponere ideer. På samme måde som ingen af cellerne i dine fingerspidser kan tænke og træffe beslutninger, sørge eller glædes, så kan hjernens neuroner, som har en lignende struktur, heller ingen mulighed for at besidde metafysiske egenskaber. Dette er et faktum, som alle klart kan forstå uden behov for videnskabeligt bevis.

Faktisk er materialister også klar over dette. Men deres materialistiske fordomme og deres fejl i at tænke, at videnskab udelukkende består af materie, tilskynder dem til at fordreje sandheden. Men det, de vedholder i materialismens navn, indikerer et seriøst logisk kollaps. Der er ingen forskel på én, der siger "vores tanker er produktet af atomer", og en anden, som tror, hans drømme er virkelige, eller som opfinder utrolige historier og så tror på dem. Men i stedet for at indrømme Allahs eksistens, er materialister klar til at risikere denne ydmygende situation.

Faktum er, at mennesket er en entitet, som opfatter med den sjæl, Allah har skænket ham, som tænker med den sjæl, taler med den og glædes, føler lykke, tager beslutninger, regerer nationer og styrer samfund med den. Mennesket er en entitet med den sjæl, Allah har givet ham, og den sjæl er evig. Kroppen er blot et køretøj i denne verden. Mennesket vil efterlade denne krop, når han dør, men sjælen vil fortsætte. Han vil nu bo enten i Paradis eller i Helvede.

Han [Allah]er ophøjet over alting, tronens Herre. Han sender ånden til den af Sine tjenere, Han vil, for at advare mod Mødets Dag, den dag, hvor de skal træde frem og intet ved dem vil være skjult for Allah. "Hvem tilhører herredømmet i dag?" "Allah, Den Enerådende!" På den dag vil enhver sjæl blive belønnet for det, den har optjent. På den dag vil der ikke blive gjort uret. Sandelig, Allah er hurtig til at gøre regnskabet op. (Koranen, 40:15-17)

Det eneste absolutte væsen er vores Almægtige Herre, Allah

Gennem historien har materialister entusiastisk omfavnet det bedrag, at materie er absolut, for at kunne benægte, at vores Almægtige Herre er skaberen og herskeren af alle ting. Det er grunden til, at forklaringer om materies essens er så vigtige, fordi denne information beviser løgnen bag denne vildledelse, som er blevet opretholdt i så mange år. At forstå, at vi kun direkte kan opleve en kopi af materie, og at mennesket ikke blot

er en samling af kød og knogler, gør os i stand til at forstå det faktum, at vi også er i besiddelse af en bevidsthed og en sjæl. Det er vores Almægtige Allah, Som skaber denne sjæl og bevidstheden i mennesket, som til gengæld er en tjener, som tilhører Allah. Vores Almægtige Herre, Allah, er derfor den eneste Entitet med herredømme over Jorden og himlene.

Dette faktum vil vække enorm forbløffelse i lyset af Allahs magt og herredømme samt perfektionen i Hans skabelse. Allah skaber det grænseløse univers, med sine utallige fejlfri detaljer, både materielt udenpå og separat inde i hjernen hos ethvert menneske. Alle universets detaljer dannes fejlfrit og hele tiden som fantomer inde i den menneskelige hjerne. Så perfekt og fejlfri er denne Allahs skabelse, at den virker overordentlig realistisk og overbevisende lige ned til den mindste detalje, selvom det er tydeligt, at den faktisk består af en drøm.

Der er ingen fejl eller mangler i vores Herres skabelse. Folk, som ikke formår at bruge deres fornuft, drages ind af denne fejlfrihed og forestiller sig, at de har direkte oplevelse af materie, og de tvivler aldrig i et eneste sekund på, at de billeder, de ser, er illusoriske.

Sjælen observerer alle disse ting. Milliarder af mennesker på Jorden observerer billeder, som vises for dem i hvert øjeblik. De føler glæde, reflekterer og tager beslutninger i lyset af disse billeder. Men det er kun takket være sjælen, at de er i stand til dette.

Vores menneskelige sjæl er en del af vores Herres Ånd, som Han puster ind i os. Dette gør det klart, at Han er den eneste absolutte Entitet, den sande Herre over enhver sjæl. Allahs magt og styrke gennemsyrrer alle ting og alle steder. Alle de entiteter, vi opfatter og forestiller os er materielle, er faktisk billeder, skabt af vores Herre. Og de væsner, som er skabt fra Hans Egen Ånd, observerer de billeder.

I et vers afslører Allah dette:

Allah! Der er ingen anden gud end Ham, Den Levende, Opretholderen. Ham overmander hverken træthed eller søvn. Ham tilhører alt i himlene og på jorden. Hvem er det, som kan gå i forbøn for nogen hos Ham, uden Hans tilladelse? Han ved, hvad der ligger foran dem og bag dem. Og de vil ikke kunne begribe noget af Hans kundskab, undtagen det, Han tillader. Hans højsæde omfatter himlene og jorden. At værne og bevare dem er for Ham ikke det mindste vanskeligt. Han er Den Ophøjede, Den største. (Koranen, 2:255)

For at folk kan forstå vores Herres skabelses vidunderlige natur og den sande essens af den verden, de opfatter, må de bede til Allah. For det er Ham, Som skaber alle disse ting, og kun Han kan give folk en forståelse for dette, når Han vælger det.

Peter Russel er en af de forskere, som har indset dette faktum:

Jeg tror, min virkelighed er den eneste virkelighed. Nogle gange anerkender jeg dog, at der kunne være en anden måde at se tingene på, men jeg ved ikke, hvad den er. Jeg kan ikke selv foretage det skifte. Jeg har brug for hjælp. Men hvor kan jeg få hjælp? Andre folk er lige så tilbøjelige til at blive fanget i dette tankesystem, som jeg er. Der, hvor man kan få hjælp, er dybt indeni, i det bevidsthedsniveau, som ligger ud over den materialistiske tankegang – til Guden indeni. Jeg må bede Gud om hjælp. Jeg må bede.¹¹⁵

En person, som indser sandheden om materie, vil bestemt have forstået, at ingen anden entitet end Allah har nogen magt overhovedet. Den forståelse vil gøre, at individet vil acceptere Allah som sin eneste Guddom og ty til Ham alene. Bevidsthed om sjælens eksistens invaliderer alle de materialistiske påstand, som forhindrer folk i at være Hans tjenere. En person vil tydeligt se, at der ikke er nogen anden entitet end Allah, som på nogen måde kan acceptere som Guddommelig. Han vil derfor ikke tro på nogen af de materialistiske redegørelser om livet i denne verden, som beskrives for ham.

Den forståelse vil så sætte en stopper for al passioneret hengivenhed til denne verden, for enhver tørst efter materiel gevinst, stolthed og egeninteresse. Han vil forstå, at grådighed, selvforherligelse og jagten efter materielle ting vil miste sin betydning i en verden, hvor alt er en illusion. Alle vil så gøre det til sit eneste mål i livet at opnå Allahs anerkendelse og Paradis, hvor han håber at tilbringe sit evige liv. Allahs sublime eksistens omfavner alt og alle. Alle detaljer, store eller små, som en person oplever i sit liv i denne verden, er et bevis på Herrens visdom, magt og kunstværk. Men folk, som er bedraget af materialistiske filosofi til at tro, at materie er den eneste absolutte entitet, leder efter en anden lige så materiel entitet, som de kan tilskrive denne perfektion.

Dette opstår fra deres manglende evne til at indse, at de lever i en illusion.

Når materie afsløres som en illusion, ser vi tydeligt sjælens eksistens. Allah er den eneste absolutte Entitet, Som gennemsyrrer og omfavner alle ting, og som ikke begrænses af tid og rum. Han afslører dette i et andet vers:

Intet syn kan rumme Ham, men Han rummer alt syn... (Koranen, 6:103)

Allah gennemsyrrer vores interne og eksterne liv, vores syn, vores tanker og hele vores væsen. Vi kan ikke gøre noget, heller ikke trække vejret, uden at han ved det. Allah, den eneste absolutte Entitet, ved bestemt alt, man kan vide om den verden, Han har skabt som en illusion, og om den mand, som Han har pustet Sin Egen Ånd ind i.

Dette er meget simpelt for Allah. Mens vi lever vores liv og oplever de opfattelser, som vi forestiller os er ”den ydre verden”, så er det ikke de illusoriske objekter og andre mennesker, som er tættest på os, men vores Herre.

I et vers fortæller Allah dette:

Og sandelig, Vi har skabt mennesket, og Vi kender til de fristelser, hans sjæl udsætter ham for. Vi er ham nærmere end halspulsåren. (Koranen, 50:16)

Hvis nogen tror, at han har direkte oplevelse af den fysiske verden, og forestiller sig, at hans egen krop består af materie alene, så tager han alvorligt fejl og formår ikke at forstå denne store sandhed. Han forestiller sig, at Allah er oppe i himlen eller på anden vis langt væk fra os (Han er bestemt større end en sådan misforståelse) og indser ikke, at Allah faktisk er tættere på ham end hans egen krop. Men når han indser, at han aldrig kan have direkte kontakt med den ydre verden og må opleve alt i sindet alene, så vil alt – den eksterne verden, hans bil, Solen og stjernerne, som han forestiller sig er så langt væk fra ham – blive som et sjal, der omhyller ham, alt sammen på samme plan. Allah har fuldstændig omfavnet ham og er uendeligt tæt på ham – som Han har afsløret i Koranen:

Når Mine tjenere spørger dig om Mig, er Jeg visselig nær... (Koranen, 2:186)

Det er essentielt, at folk lever med denne viden. En person, som ikke er klar over det, vil forestille sig, at denne flygtige verden, som han kun gennemgår som en prøvelse, faktisk er det sande liv. Han forestiller sig, at alle hans lidenskaber, forventninger og glæder skal vendes mod denne verden. En fast tro på, at man kan opleve materie direkte, kan gøre, at man vender sig væk fra sin tro på Allah og glemmer, at vi vil blive stillet til regnskab af ham i det Hinsides. Ved at forestille sig, at denne verden er absolut, og stræbe efter at opnå dens opdagede glæder, kan man lide enorm skuffelse i det Hinsides. Allah har advaret folk om denne sandhed:

Vid, at de er i tvivl om mødet med deres Herre, og vid, at Han er Den, som omslutter alt. (Koranen, 41:54)

Hvordan lever én, som ved, han bærer Allahs Ånd?

Den eksterne verden er udelukkende skabt for os som en illusion, og vi observerer den gennem sjælen, som tilhører Allah. Alle, som indser dette, vil se, at alle skabte entiteter tilhører Ham, og vil forsøge at forstå visdommen i vores Herres sublime skabelse. De vil indse, at livet i denne verden består af en prøvelse, som præsenteres gennem de billeder, som vises for dem, og at deres sande liv vil være i det Hinsides. Når de indser, at denne verden består af en flygtig drøm, så vil de også opgive deres hengivenhed til dette liv, som ikke har nogen materiel virkelighed, og til tingene i denne verden. De vil rette deres sande kærlighed og hengivenhed mod vores Almægtige Herre, Som har evig magt, den eneste sande Herre over alt, Hvis eksistens gennemsyrrer alle ting. De vil se det ulogiske i at søge efter en simpel illusion. De vil i stedet forsøge at opnå anerkendelse fra Allah, den sande Herre over eksistens og evighed. De vil forstå, at Allahs kærlighed og anerkendelse, barmhjertighed og Paradis er alt for værdifulde til at blive byttet ud med noget, der er skabt i denne illusoriske verden. Når de forstår det faktum, vil de stræbe efter at opnå livet i Paradis med uendelige velsignelser i stedet for at være optaget med at længes efter de værdiløse verdslige begærer, forsøge at opnå fordele og ty til undertrykkelse, ondskab og hensynsløshed for dette formål.

De vil forsøge at bruge deres korte levetid på at udvise korrekte moralske værdier og forsøge at opføre sig på den bedst mulige måde. De vil håbe at opnå de bedste af alle ting i det Hinsides og gøre alt, de kan for ikke at fortryde noget i det evige liv. Jo mere de værdsætter deres Herres magt, jo mere vil de indse, at Allah har skabt uendelige velsignelser i Paradis men uendelige lidelser i Helvede.

For en person, som ved, at hele verden består af skyggeentiteter, og at kun vores Almægtige Herre har absolut eksistens, mister nydelse af denne verden al sin betydning. I lyset af de begivenheder, han forestiller sig er mest skræmmende eller bekymrende, vil hele den persons perspektiv ændres, fordi alt består af illusoriske entiteter og hændelser, som er skabt ved vores Herres vilje.

Ligesom bekymringerne, vanskelighederne og kvalerne i vores drømme mister al betydning, når vi vågner, så er hændelserne, sorgen og bekymringen i denne skyggeverden ligeledes trivielle. Livet i denne verden er blot en del af den test, der er skabt for os, og vores ansvar er at demonstrere de moralske værdier og gode manerer, som glæder Allah i lyset af disse. I det Hinsides vil de opdagede billeder, som skabtes i denne test, miste al sin betydning og vigtighed. Det, der forbliver, vil være de gode værker, udført for at opnå Allahs anerkendelse. Om en person indser dette eller ikke, så vil han bestemt forstå, når livet i det Hinsides begynder, at alt i denne verden består af en illusion, og at den illusion er vores Herre og det Hinsides, som Han har skabt.

Dette afsløres i et vers:

Og dette jordiske liv er ikke andet end morskab og leg. Det hinsidige hjem (derimod) er sandelig livet (selv). Hvis blot de vidste! (Koranen, 29:64)

Når man ser på en fjernsynsskærm, så er man klar over, at alle karaktererne i det er fuldstændig fiktive. Der er ingen grund til at blive sure over det, de gør, eller blive ked over det, der sker for dem. På samme måde burde man ikke begå samme fejl med livet i denne verden. Fordi livet i denne verden består ligesom et fjernsynsprogram af billeder, som hele tiden præsenteres for os. På samme måde som en, der drømmer, bliver sur eller ked af det over noget, der sker for ham i drømmen, men indser når han vågner, at alt dette var fuldstændig illusorisk, så gælder det samme for livet i denne verden. Før eller siden, enten i denne verden eller i det Hinsides, så vil man indse, at man aldrig har direkte kontakt med den ydre verden, og at alle ens bekymringer er fuldstændig meningsløse.

Disse billeder skabes udelukkende som en prøvelse. Det, der betyder noget, er at indse, at disse faktisk er fiktive, og at opføre sig på en måde, som stemmer overens med Allahs anerkendelse og leve efter det formål. Allah har åbenbaret i vers, at denne verden, som udelukkende består af billeder for os, er blevet skabt som en test:

Det er tillukkende for mennesket at elske alt attråværdigt: kvinder, børn, hobevis af guld og sølv, fine heste, husdyr og afgrøder. Disse er (midlertidige) glæder i det jordiske liv. Men den herligste endelige bolig er hos Allah. (Koranen, 3:14)

Vid, at det jordiske liv er leg og morskab blot, pynt og pral mellem jer og konkurrence om mere ejendom og flere børn end andre. Det er ligesom regn, som får afgrøder til at vokse, og som glæder bønderne, derefter bliver afgrøden tør, og du ser den gulne, derefter bliver den til strå. Og i det hinsidige er der en streng straf, og der er Allahs tilgivelse og tilfredshed. Og det jordiske liv er ikke andet end bedrag. (Koranen, 57:20)

Situationen for de, som forestiller sig, at livet i denne verden er det ægte, afsløres i Koranen:

Og de vantros handlinger er som en luftspejling over ørkenen, som den tørstende antager for vand, indtil han kommer frem og ingenting finder. Men han vil finde Allah hos sig, og Allah vil gøre hans regnskab fuldt op. Allah er hurtig til at gøre regnskabet op. (Koranen, 24:39)

Når folk forstår, at de ting, de forestiller sig, at de besidder i denne verden, faktisk er illusoriske, så vil de indse, at de har næret sorg og begær for ingenting. De har spildt deres tid og knyttet unødvendig vigtighed til materielle ønsker og begær. De vil indse, at de folk, de forestillede sig var så vigtige, faktisk er illusoriske entiteter, og at deres stolthed er meningsløs. De vil forstå, at alle ting må bøje deres hoved for Allah, Som har skabt dem alle, og derved vil de leve lykkeligere og mere fredelige liv. De vil blive frigjort fra at skulle bevise sig selv over for andre, bekymre sig om det indtryk, de giver, og negative følelser såsom had, vrede og misundelse. Når de ved, at alle ting er en illusion, så vil de ikke konkurrere med illusoriske entiteter eller føle had og fjendskab som resultat. I et miljø, hvor alle har underkastet sig Allah alene, vil ydmyghed, underkastelse, affektion, kærlighed og ærlighed herske.

Om en person accepterer dette faktum i denne verden eller ej, så vil han se tingene meget tydeligt, når han dør og efterfølgende genopstår i det Hinsides. Den dag vil Allah sige, ”dit syn er skarpt i dag” (Koranen, 50:22). Folk vil blive meget mere klar over alle ting. Hvis han har brugt hele sit liv i denne verden på at forfølge illusoriske formål, så vil han ønske, han aldrig levede her.

Som beskrevet i et andet vers, så vil folk angre i høj grad:

[Den, som får sit register i sin venstre hånd, vil sige:] ”Hvis bare dette (i.e. døden) havde været den definitive afslutning. Min ejendom er mig ikke til nytte. Min magt har forladt mig!” (Koranen, 69:27-29)

De, som indser i denne verden, at vores Herre er den eneste absolutte Entitet, vil derfor blive reddet fra forfærdelig anger i det Hinsides. De vil bruge den tid, de har fået tildelt i det jordlige liv, på at opnå Allahs anerkendelse og leve på den måde, som vores Herre befaler. De vil se meningsløsheden i at tilskrive denne verden nogen vigtighed, og at vejen til lethed, komfort og lykke ligger i at leve for Allah uden at blive inddraget af jordlige begær. Dette er en stor velsignelse og letter deres byrder. Falske begær, som nedbryder folk, falske forventninger og idoler, som vedtages i den falske tro om, at de er guddommelige (Allah er bestemt større end det), vil fuldstændig forsvinde. Folk vil indse, at det er vores Herre, den Eneste Ene, Som gennemsyrrer og omfavner alle ting. De vil opnå den største glæde og sikkerhed ved at underkaste sig Ham.

Vi fortælles i et vers om forskellen mellem de, som tror på de falske guddomme i denne verden, og de, som tager Allah som deres eneste Guddom:

Allah har fremlagt et lærerigt eksempel om en mand, som er ejet af flere medejere, der har dårlige manerer og skændes indbyrdes, og en anden mand, som kun er én mands slave. Kan disse to sættes lig hinanden? Al lovprisning tilkommer Allah alene. Men de fleste af dem ved det ikke. (Koranen, 39:29)

Det er enormt vigtigt for en, som tror på Allah, at kende de sande fakta om materie og reflektere dybt over dem. En person, som ved, at Allah omfavner alle ting og alle steder, vil opleve sig oprigtigt over for Ham i ethvert øjeblik. Han vil vide, at han kan møde døden på ethvert tidspunkt, at denne verden vil ende, og at han vil blive konfronteret med det sande liv i det Hinsides. At vide dette og opføre sig i overensstemmelse med det er en stor fordel, som vil bringe uendelig skønhed og velsignelse, ved Allahs vilje.

Materies sande natur og den forsvindende materialisme

For en materialist er det en enorm skuffelse at indse, at vi aldrig kan opleve den materielle verden direkte. I en materialists fordrejede verdenssyn er det alarmerende og bekymrende at indse, at vi skabes med en sjæl, som Allah har skænket os, og at den materielle verden består af billeder, som vises til den sjæl. Det er fordi, at materialister i materialismens falske religion tilbyder materie (Allah er bestemt større end det) og tror, at mangel på formål, mangel på bevidsthed, og tilfældigheder alle manifesteres på Jorden. For at være i stand til at modsige det faktum, at de blev skabt, nægter de, at universet har nogen begyndelse eller afslutning. De går helt uforklarligt ind for den fejl, at universet er evigt og tidløst. De kommer med det vildledende forslag, at ubevidste processer forklarer oprindelsen af menneskers adfærd, fugle og orme, og påstår, at alle disse er produktet af en materiel verden. Ifølge dette fordrejede materialistiske perspektiv, så er der i et menneskes interne verden ingen entitet, som opfatter, tænker og tager beslutninger. Alt er angiveligt resultatet af de fysiske materialer, som udgør mennesker, altså ubevidste celler, organeller og atomer.

Kort sagt er der ikke plads til noget immaterielt i materialismens falske verden. Hovedårsagen til denne materialistiske logik er forsøget på at modsige tro på Allah og undgå at tro på Ham og det Hinsides. Det vigtigste påskud og angivelige bevis, som materialister fremsætter for at benægte tro på Allahs eksistens, er eksistensen af materie. Men alt, som beskrives gennem hele denne bog, forstærker det videnskabeligt beviste faktum, at materie, som eksisterer eksternt, blot er en kopi for os. Alt dette afkræfter det største bevis, som materialisterne har, og eliminerer det fuldstændig.

Dette er grunden til, at den fundamentale sandhed om materie er så alarmerende for materialister.

I fortiden var materies essentielle natur et begreb, som kun blev anerkendt og udtrykt åbent af få tænkere og forskere. Men dette er nu en unægtelig sandhed, som er blevet så sikker for første gang. Nu bakket op af videnskabelige beviser, så er dette spørgsmål ikke noget, som materialister kan benægte. I lyset af de fakta, som kvantefysikken har afsløret, er materie – materialisters eneste grundlag – blevet vist at være en illusion i den perceptuelle verden, skabt for mennesket af Allah. Det, man tidligere troede var det konkrete grundlag for hele vores eksistens, er pludselig blevet et abstrakt begreb. Materialisters største bevis, som de troede, de kunne bruge på den mest effektive måde mod troen på Skabelsen, forsvandt pludselig i lyset af disse videnskabelige opdagelser.

Det var kun bare atomer og molekyler, som blev opdaget at være illusoriske entiteter. Ligeledes blev huse, biler, skibe, himlen, bjerge, planeter, rum og selv den menneskelige krop.

Påstanden om materie, som materialister havde vedtaget som deres egen guddom (Allah er bestemt større end det), var endelig kommet til en ende.

Materialismen stod tilbage uden evidens for at støtte det. Materies eksistens, som materialisterne fik styrke fra, og som de stolede på i deres kamp mod religion, er nu blevet uforklarlig.

Dette er en glørværdig fælde, som Allah har lagt for de vantro. Disse fakta viste de, som forestillede sig, at de kunne modstå Ham, at de falske idoler, som de betragtede som urørlige, alle var illusioner. Materialismens påstande, som de troede var så stærke, modsiges nu åbent af Allahs evige magt og styrke. Ingen tvivl om, at alle de fælder, som de selv har lagt, nu er dømt til at mislykkes.

Og de lagde listige planer, og Allah lagde en plan (for at redde Isa). Allah er den bedste Planlægger. (Koranen, 3:54)

Før eller siden må materialister, som har mistet alle deres grundlag i lyset af Hans glørværdige orden, stå ansigt til ansigt med livet i det Hinsides, som de engang benægtede. Og ligesom alle andre, så vil de skulle redegøre for sig selv i Allahs Tilstedeværelse. I det Hinsides vil enhver, som har vedtaget det, som er synligt og håndgribeligt i livet i denne verden, indse, at de er vågnet fra en drøm, og at de har brugt al deres energi til fordel for en drøm. Men den anger, som de føler i det Hinsides, vil være en, de ikke kan flygte fra.

Allah fortæller os i Koranen at:

De vil sige, mens de strides med hinanden: "Ved Allah! Vi befandt os i en tydelig vildfarelse, da vi satte jer ved siden af alle verdenernes Herre. Og det var ikke andet end forbrydere, som forvildede os! Vi har ingen fortalere, ej heller en eneste nær ven. Hvis vi bare kunne vende tilbage (og gøre det om), ville vi være blandt de troende." Sandelig, i dette er der et tegn, og de fleste af dem var ikke troende. (Koranen, 26:96-103)

Så længe han forbliver i denne verden, har en person stadig muligheden for at se den sandhed og vende sig til Allah. At man har troet på materialismen i hele sit liv betyder ikke, at man må holde fast i den fejl indtil sin død. At gå ind for en filosofi, som er blevet udslidt, og at bruge sit liv på at forfølge den, er ikke adfærd, som nogen rationel person med god samvittighed kan gå ind for. Det vigtige er, at man ikke holder fast i dette efter at have set sandheden, og at forstå den sandhed, som uanset bliver helt tydelig med døden.

Samtaler med Adnan Oktar

En person, som forstår materies sande natur, vil bedre kunne forstå paradisis' hemmelighed

ADNAN OKTAR: ... Dette system ændres fuldstændig (i paradisis). Allah ændrer fuldstændig fysikkens og kemiens love. Der er et vers om det, som siger, at **Allah vil genskabe alt nyt**. Dette er ikke det system, vi kender. På samme måde, som vi drømmer, at vi spiser og kan spise så meget, som vi vil uden blive mætte – sådan er det også der. Dette er Allahs hemmelighed. Jeg taler om dette fra tid til anden, ét aspekt af det. Jeg taler om materies natur. Materie eksisterer udenfor, men det eksisterer som et billede. **Materie udenfor er transparent, ligesom glas. Materie eksisterer som koncentreret energi udenfor. Det består af koncentreret energi og er transparent og sort og hvidt. Der er ingen farve udenfor. Vi ser ting som farvede i vores hjerner. I paradisis, når vi forestiller os en ting, så vil den forekomme foran os.** For eksempel når du forestiller dig en appelsin, så kan du se den i dit sind. Du kan bringe den til livs i din hjerne. Vi forestiller os en by, og vi kan se den med vores sinds øjne. Vi kan producere den i vores sind, med veje og bygninger, et sted vi aldrig har set, på blot et øjeblik, kan vi ikke? Du siger, du vil forestille dig en gade i Paris, og du kan se den med det samme. I fuld detalje, lige ned til vinduerne og gardinerne. Du forestiller dig et dejligt stykke frugt eller et dækket bord, og tanken får din mund til at løbe i vand med det samme. Det er sådan, dit liv er i paradisis. Allah skaber dette bevidst i denne verden, så vi kan forstå systemet. Du ser en fugl i paradisis og forestiller dig, at den ristes foran dig. Og den fremkommer med det samme. Systemet eksisterer allerede i denne verden, men i en meget sløret form. I paradisis er systemet krystalklart. Så når du forestiller dig den fugl igen, så samles stykkerne endnu en gang, og den flyver væk. Materie og alt er mobilt der. Det er faktisk deres normale stadie, hvordan de burde være. Det er deres form i denne verden, som er undtagelsen.

De måde, hvorpå støv og snavs dannes i denne verden er et mirakel. Normalt burde der ikke være noget sådan. Det sker som et mirakel. Materie bliver aldrig gammel eller beskidt eller dør eller bliver sygt. At blive syg er et mirakel. En person kan drømme om at få en sygdom og blive syg. Er det logisk? Han bliver syg uden nogen virus eller lignende. Eller han drømmer, han bliver kørt ned, hans hoved såres, og han indlægges på hospitalet. Allah skaber et lignende system i paradisis. Selvfølgelig eksisterer materies original altid udenfor. Men det eksisterer som en skyggeentitet, som intens energi. Vi kan aldrig nogensinde se dets original, men Allah ser den. Vi ser kun så meget, som Allah tillader os. Dawkins sier, ”Jeg gik ind på laboratoriet og forskede”. Han kan aldrig gå ind på noget laboratorium ud over det, som Allah viser ham i hans hoved. Allah skaber også laboratoriet udenfor fra koncentreret energi. Men han kan aldrig se det originale laboratorium, kun det billede af det, som Allah viser ham. Allah siger, ”Jeg skabte det” udenfor. Entiteten eksisterer ikke udenfor.

Interview fra 15. januar 2010

www.a9.com.tr / en.harunyahya.tv

Sjælens eksistens er det største dilemma for evolutionister

ADNAN OKTAR: ... Nogle folk er ikke klar over strukturen i proteinmolekylet. Du skal bruge et protein for at danne proteiner. Ved du, hvad det betyder? Det betyder, det er umuligt. Alle forskere og alle darwinister ved, at protein er et meget stort og komplekst molekyle. Det er et meget delikat molekyle, som skades, når det kommer i kontakt med noget kemisk stof. Det er nødt til at være inde i cellen for at kunne bevares og for at produceres af andre proteiner inde i cellen. Men folk sidder og snakker om, at det dannes ved tilfælde. Hvad siger de? "Protein blev dannet ved tilfælde i Amerika en dag". "Så opstod et i Frankrig", siger de. Vinden opsamlede det protein og bar det til et andet. "Et protein blev også dannet i Venezuela", siger de. De taler aldrig om, at de er venstre- eller højrehåandede. "Og vinden opsamlede også det protein og bar det til de andre". Se, det er umuligt for et protein at dannes ved tilfælde. De siger, "hundredtusindvis af proteiner blev kombineret og producerede pludselig en celle". De fløj i luften og satte sig sammen. Et fra under jorden, et andet fra luften, og alle sammen dannet ved tilfælde.

Det er alt sammen videnskabeligt umuligt. Nul sandsynlighed. Så satte alle de dele sig angiveligt sammen og kom til live. De gav så ophav til appelsiner og frugtræer og forskere og byer. **Så besluttede materie sig pludselig for at danne sjælen. Den begyndte pludselig at se. Materie besluttede pludselig at høre og se. Men først lavede det øjne og ører. Først var de ikke til nogen brug, fordi øjet og øret ikke har nogen funktion i sjælens fravær.** "I starten var der ingen sjæl, kun materie", siger de. Så lavede kroppen øjet.

Men hvad skal kroppen bruge et øje til uden en sjæl? Den kan ikke se, den er ikke til nogen brug. "Den lavede øret", siger de. Men hvorfor lave et øre, hvis øret ikke kan høre? "Den lavede tungen", siger de. Men hvorfor, hvis den tunge ikke kan smage? Hvad er meningen med berøring uden en til at opfatte det? Hvorfor skulle en sådan sans eksistere? Prøv at forstå materies sande natur. Se på dette farvede, tredimensionelle billede, som udvikles i vores hjerner. Men viser dig det billede, og hvem ser det? Tænk over det. Udvid din horisont. Se på materie ærligt og rationelt. Allah eksisterer.

Interview fra 12. marts 2012

www.a9.com.tr en.harunyahya.tv

DARWINS DILEMMA: SJÆLEN

Evolutionsteorien afkræftes af sjælens eksistens

Charles Darwin og Alfred Russel Wallace, to biologer i det victorianske England, påstod, at alle levende væsner nedstammede fra hinanden som resultat af tilfældige processer, og at de blev ved med at udvikle sig med de samme forandringer, indtil mennesker endelig opstod.

Det første studie i evolution via naturlig selektion blev udarbejdet i fællesskab af Darwin og Wallace. I stedet for at konkurrere med hinanden om evolutionsteorien, så indrømmede de hinandens bidrag til denne fantastiske teori. Wallace støttede endda Darwins teori om naturlig selektion i sin bog med titlen *Darwinism*.

Da han hørte om bogen, var Darwins respons: ”Du skal ikke tale om Darwinisme, for det kunne lige så godt hedde Wallacisme.”¹¹⁶

Men de to biologer tog kort efter helt forskellige veje med hensyn til deres illusoriske teori.

Evolutionsteorien vedholder, at levende væsner nedstammer fra hinanden med alle deres forskellige anatomiske og fysiske egenskaber ved hjælp af naturlig selektion – en tilfældig og derfor ubevidst proces. Ifølge denne påstand begyndte det liv med, at en bakterie gav ophav til hele udvalget af mere end en million livsformer, som eksisterer i dag. (For detaljeret information, se *The Evolution Deceit* af Harun Yahya).

Darwin troede på, at princippet om naturlig selektion ikke kun bestemte forekomsten af morfologiske træk som tær eller næsen, men at det også bestemte hjernestrukturen og dermed mental kapacitet. Fra Darwins synspunkt var naturlig selektion den kraft, som ændrede og udviklede menneskers evne inden for musik, kunst og litteratur, og som påvirkede deres evne til at tænke og tage rationelle beslutninger. Men Wallace delte ikke det synspunkt. Han troede, at Darwins principper kunne redegøre for fingre og tær og simple træk, men mente, at det var umuligt for overlegne menneskelige evner såsom matematik og musik at være resultat af blindt tilfælde.

Hovedårsagen til, at Wallace modsagde ideen om, at blindt tilfælde kunne være kilden til Mozarts evner, var det element, som kan beskrives som ”potentiel intelligens”. Wallace foreslog, at vi forestillede os, at vi har taget et yngre medlem af aboriginerne, som ikke var i stand til at læse eller skrive. Lad os så uddanne det yngre medlem på en moderne skole i Rio, New York eller Tokyo. Der vil selvfølgelig ikke være nogen forskel mellem det barn og dem, som opfostres i de byer. Som Professor Vilayanur Ramachandran forklarede: ”Ifølge Wallace betyder dette, at aborigineren eller Cro-Magnon besidder en potentiel intelligens, som langt overgår det, han skal bruge til at håndtere sit naturlige miljø. Denne slags potentielle intelligens kan stilles i kontrast med kinetisk intelligens, som realiseres gennem formel uddannelse. Men hvorfor søren udviklede denne potentielle intelligens sig? Den kunne ikke være opstået for, at man kan lære latinsk i engelske skoler. Den kunne ikke være opstået for, at man kan lære calculus, selvom næsten alle, som prøver hårdt nok, kan klare det. Hvad var selektionspresset for, at disse latente evner opstod?”¹¹⁷

Fordi Wallace troede, at organismer udviklede sig ved at nedstamme fra hinanden via ubevidste processer, ønskede han at opdage, hvordan denne opdagede teori kunne redegøre for udviklingen af menneskelig intelligens. Men siden en sådan ting aldrig faktisk skete, så var han ikke i stand til at finde nogen logik, der kunne bakke op om den påstand. Med Wallaces ord:

... når alle moderne forfattere indrømmer menneskets store oldtid, så vedholder de fleste af dem den meget nylige udvikling af intellekt og vil næppe overveje muligheden for, at mennesker med lige stor mental kapacitet som os har eksisteret i præhistoriske tider.¹¹⁸

Ramachandran kommer med følgende klargørelse:

Både neandertalerens og Cro-Magnons kraniekapaciteter var faktisk større end vores, og det er ikke utænkeligt, at deres latente potentielle intelligens kan have været lige så stor eller endda større end *Homo Sapiens*'.¹¹⁹

Faktisk indrømmede selv Darwin åbent, at hans teori ikke kunne forklare udviklingen af menneskelig intellekt, og erklærede, at hans teori kunne kaldes ugyldig af netop den grund:

... når mennesket adskiller sig så meget i sin mentale kraft fra alle andre dyr, så må der være en slags fejl i denne konklusion [i.e. at mennesket nedstammer fra en lavere form].¹²⁰

Når det er tilfældet, hvad var så forklaringen for denne store udvikling, som evolution ikke kunne redegøre for? Wallaces svar var dette: det blev gjort af Allah. Ifølge ham var menneskelig nåde et jordligt udtryk af "Guddommelig nåde".¹²¹

På dette punkt var der en skillevej mellem Wallace og Darwin, som insisterede på, at naturlig selektion var evolutionens fremdrivende kraft, og at selv de mest mystiske mentale egenskaber udvikledes uden at blive skabt af et Sublimt Væsen. Darwin betragtede Wallaces påstande som en stor trussel for sin egen teori og sagde dette om naturlig selektion i et brev, han skrev til Wallace i 1869: "Jeg håber ikke, at du fuldstændig har myrdet dit eget og mit barn."¹²² Denne konklusion, som Wallace nåede, var selvfølgelig i total uoverensstemmelse med evolutionsteorien, lanceret for at benægte Allahs eksistens, og som fik sin styrke fra materialismen. Af den grund blev Wallaces ideer hurtigt fejlet ind under tæppet. Materialistiske kredse var nødt til at fremsætte ideen om, at alt kom til via ubevidste processer, og Darwin førte an på det område.

Manglen på evolutionært evidens og teoriens biologiske kollaps

Lige siden det 19. århundrede har materialisternes hovedfokus været propaganda på vegne af Darwin og darwinismen. I det 19. århundrede, som var langt mere videnskabeligt bagud i forhold til i dag, var det nemt at påstå, at naturlig selektion gav ophav til udviklingen af alle levende væsner. Det fossile lag var ikke blevet grundigt undersøgt, og genetikkens principper var endnu ikke blevet opdaget. Det var ikke svært for Darwin og hans tilhængere at distrahere folk med opdigtede scenarier givet den relative uvidenhed på den tid.

Men selv da var folk klar over det faktum, at menneskelig bevidsthed ikke kunne forklares gennem evolution – som bemærket af Wallace på trods af, at han var en af grundlæggerne af evolutionsteorien. Ingen mekanisme, som opererede ubevidst, kunne redegøre for bevidsthedens eksistens. Evolutionister vedholdt, at begivenheder, som fandt sted ved tilfælde, og som derfor ikke efterlod nogen plads til bevidsthed, på en eller anden måde gav ophav til bevidsthed, opmærksomhed og kreativitet.

For dette var der ingen logisk forklaring. Evolutionsteorien fik en stor overraskelse i det 20. århundrede. Først erklærede palæontologien, at de manglende mellemliggende fossiler, som Darwin var sikker på, ville blive opdaget i fremtiden, ikke eksisterede i den geologiske optegnelse. Næsten alle sedimentære strata i verden var blevet udgravet, men ingen af de mellemliggende former, som Darwin og hans tilhængere forventede, var blevet fundet.

En anden overraskelse for evolutionsteorien var den nyligt opdagede genetikvidenskab, som snart viste, at livsformer var alt for komplekse og havde strukturer, som var alt for stabile til at være blevet skabt ved den naturlige selektion, som Darwin påtænkte.

Fremskridt i videnskaben afslørede, at cellen ikke var en væskefyldt ballon, som Darwin havde forestillet sig, men en enormt kompleks struktur, som bestod af mange højt komplekse organeller og indeholdt intelligente mekanismer.

Opdagelsen af DNA udgjorde måske en af de største dødelige slag for evolutionsteorien. Dette gigantiske molekyle, som indeholder al den genetiske information i levende ting, var alt for kompleks til at være udviklet ved tilfælde, og havde også en for delikat struktur til, at nogen ændring kunne finde sted i det. Ifølge evolution ændredes levende ting i deres nedstamning fra hinanden ved at opnå helt nye strukturer, organer og egenskaber, som tilhørte andre livsformer. De fakta, som genetikken har afsløret, viste dog, at dette ikke kunne ske på den måde, som Darwin påstod. Ingen forskere kunne benægte den kompleksitet, som genetikken afslørede.

Derfor følte darwinisterne behov for at fokusere på elementer, som kunne føre til forandringer i den genetiske struktur. Den eneste mekanisme, de kunne finde til det formål, hvert fald med deres egne øjne, var mutationer. De fandt hurtigt en ny teori, neodarwinisme, og påstod, at ”mutationsmekanismer” tilvejebragte genetiske forandringer.

Men disse folk – alle forskere – ignorerede interessant nok, at 99% af alle mutationer er skadelige eller endda fatale for organismerne, mens den sidste 1% ikke har nogen effekt overhovedet. Selv under kontrollerede laboratorieforhold var det umuligt at give organismer ny genetisk information via mutationer, og da slet ikke at forandre dem til mere avancerede livsformer. I stedet deformerede hver mutation enten en organisme eller førte til dens død. Det blev derfor tydeligt, hvilken slags effekt mutationer ville have i et ukontrolleret, naturligt miljø.

Den konklusion, som blev afsløret af palæontologien, og de fakta, som genetikken demonstrerede, tvang evolutionister til hele tiden at ændre på deres teorier. Når genetikken eliminerede muligheden for evolution via naturlig selektion, så satte de deres lid til mutationer. Og når palæontologien afslørede sandheden om fossiler, så overgik de til konceptet om ”punkteret ligevægt”. Alle de unægtelige beviser mod evolution, som videnskaben afslørede, efterlod evolutionsteorien uden nogen mulige forklaringer og bragte den helt i knæ. De nye modifikationer, som teorien fik, førte aldrig til de resultater, evolutionisterne håbede på. Ikke et eneste bevis støtter evolutionen.

Enhver påstand, som teorien fremsatte, blev miskrediteret. Alle evolutionisternes påstande blev videnskabeligt benægtet. Men evolutionisterne vidste, at særligt ét emne knuste alle deres påstande lige fra udgangspunktet af, og de indrømmede det åbent. Dette var ”bevidsthed”, som – som Alfred Wallace beskrev – umuligt kunne have udviklet sig via evolution, selvom han fremsatte netop den teori.

Bevidsthed kan ikke forklares via darwinistiske påstande

I den fysiske verden må enhver teori om menneskelig evolution forklare, hvordan det var, at en abelignende forfader, udstyret med stærke kæber og lange, knivlignende hjørnetænder, som kunne løbe hurtigt på alle fire, blev transformeret til et langsomt dyr på to ben, hvis naturlige forsvar i bedste fald var svage. Tilføj hertil intellekt, tale og moralitet, hvor vi ”står som på en bjergtop”, som Huxley sagde det, og så har man hele evolutionsteoriens udfordring.¹²³

— *Evolutionistiske videnskabsforfatter Roger Lewin*

Efter Darwin prøvede evolutionens fortalere diverse forklaringer for bevidstheden, som var fuldstændig uforklarlig med Darwins synspunkt. De påstod, at opdigtede primitive mennesker havde fremmet hjernens

evolution ved at etablere kommunikation med hinanden og ved at begynde at jage og bruge værktøj. De vedholdt så, at med hjernens angivelige udvikling, så udviklede sprog sig, og evnen til tale gav ophav til rationel tanke – den vigtigste forskel mellem mennesker og de andre dyr.

Men disse påstande manglede al videnskabeligt grundlag. De fossile fund gav ikke et eneste fund, som udgjorde evidens for nogen af dem. Videnskabelig forskning og forsøg om sprog og bevidsthed eliminerede al mulighed for, at sådan udvikling kunne have fundet sted.

Alt, darwinisterne havde at komme med, var påstande, som på næsten samme måde som al anden evolutionistisk litteratur blev beskrevet via et dynamisk scenarie, men som ikke henviste til nogen videnskabelige beviser. Hvorfor? Fordi evolution aldrig fandt sted.

På trods af at være evolutionist, så kommer Henry Gee, redaktør for de velkendte *Nature* magasin, med følgende kommentar om den manglende logik ved denne evolutionistiske påstand:

... Menneskets evolution siges at være drevet af forbedringer i holdning, hjernestørrelser og koordinationen mellem hånd og øje, som førte til teknologiske fremskridt som ild, produktionen af værktøj og brugen af sprog. Men sådanne scenarier er subjektive. De kan aldrig testes af forsøg, og dermed er de uvidenskabelige. De er ikke afhængige af videnskabelige forsøg men af påstande og af deres præsentations autoritet.¹²⁴

I tillæg til at være uvidenskabelig, så er denne påstand også ulogisk. Evolutionister vedholder, at intelligens – som angiveligt opstod via evolution – udviklede brugen af værktøj, og den intelligens udvikledes så takket være brugen af det værktøj!

Evolutionister må kunne redegøre for de modsigelser, der findes i dette hønen-og-ægget scenarie. Dette understreger kun den dikotomi, som Wallace kom ud i, da han foreslog sin evolutionsteori, men den gælder stadig for evolutionsteorien i dag.

Phillip Johnson, en af de mest indflydelsesrige kritikere af darwinismen, skriver dette:

En teori, som er et produkt af sindet, kan aldrig tilstrækkeligt forklare det sind, som producerede teorien. Historien om det store videnskabelige sind, som opdager den absolutte sandhed, er kun tilfredsstillende så længe, at vi accepterer selve sindet som en given. Når vi forsøger at forklare sindet som et produkt af sine egne opdagelser, så befinder vi os i et spejlrum uden nogen udgang.¹²⁵

Robert Jastrow, formand for George Marshall Institute, kommenterer:

Det er svært at acceptere evolutionen af det menneskelige øje som et produkt af tilfælde. Det er endnu sværere at acceptere evolutionen af menneskelig intelligens som produktet af tilfældige forstyrrelser i vores forfædres hjerneceller.¹²⁶

Darwinister må have indset, at deres påstande om evolutionen af menneskelig bevidsthed, udelukkende baseret på fortolkninger, var utilstrækkelige, fordi de følte behovet for at tildække spørgsmålet med videnskabelig terminologi. De foreslog derfor et begreb, som de kaldte ”fremkomstfænomenet”, som – påstod de – spillede en rolle.

Ifølge darwinister kunne et helt tilfældigt fænomen føre til den uventede forekomst af noget andet. De påstod, at vand var et klassisk videnskabeligt eksempel. Alene har hydrogen og oxygen ikke nogen vandlignende egenskaber, men de vandmolekyler, som opstår, når disse kemikalier kombineres i korrekt ratio, udviser egenskaber, som ikke på forhånd kunne være forudset fra nogle af gasserne. Evolutionister forsøgte at anvende denne kemiske observation på menneskelig bevidsthed og påstod, at nogle tilfældige ændringer i hjernens kemi lagde fundamentet til menneskelig bevidsthed. Denne hypotese – fuldstændig utestelig og uden videnskabeligt evidens – var en klar indikation på den desperate position, de befandt sig i. Denne enormt ulogiske påstand er selvfølgelig teknisk umulig. Som alle er klar over, så er den menneskelige bevidsthed ikke

et fænomen, som er linket til fysiske love på samme måde, som vand er det. Den måde, hvorpå du kan forestille dig et jordbærs smag, duft og udseende eller dine slægtnings ansigter og stemmer, som hvis de var til stede, er selvfølgelig ikke resultatet af, at atomerne i din hjerne producerer noget, som hidtil var ukendt. Opfattelsen af alle disse ting sker af din fri vilje, og det er noget, du tænker på i det øjeblik. Det er umuligt for fysiske atomer og molekyler med deres fysiske natur at kombineres på forskellige måder for at producere det metafysiske koncept, ”bevidsthed”.

Som filosofen og forfatteren Christian de Quincey siger, ”Forskere er i den mærkelige situation af dagligt at konfronteres med det unægtelige faktum af deres egen bevidsthed, men uden nogen måde at forklare det på.”¹²⁷

Den evolutionistiske forsker J. Hawkes siger dette i en artikel udgivet i *New York Times Magazine*:

Jeg finder det svært at tro, at fugles, fisks, blomsters og andre levende livsformers ekstravagante herligheder udelukkende blev produceret ved naturlig selektion. Jeg finder det utroligt, at menneskelig bevidsthed var et sådan produkt. Hvordan kan et menneskes hjerne, instrumentet, som skabte alle civilisationens rigdomme, som tjente Sokrates, Shakespeare, Rembrandt og Einstein, være dannet gennem kampen for overlevelse...?¹²⁸

Dette er blot en darwinistisk drøm – en, som de intenst ønsker skal være sand. Bevidsthed kan bestemt ikke forklares gennem evolutionens latterlige og ubeviste påstande.

Kunne en entitet, som nyder musikkens rytmer, nyder et måltid eller finder det smagløst, som elsker og føler affektion for en anden person, som udforsker sin egen identitet, som undersøger sin egen hjerne i laboratoriet, gør opdagelser, løser problemer, glædes over succes, komponerer og skriver bøger, på nogen måde være blevet dannet som resultatet af ubevidste tilfældigheder? Hvilken tilfældig kemisk hændelse kunne lære et menneske at opføre sig korrekt, at tage hensyn til andres velfærd? Som resultat af hvilket tilfældigt fænomen kan et menneske besidde evnen til at lære noget, huske det, lære det til andre og til at regere nationer, glædes, sørge, blive følsom, overraske, bekymre sig eller lave planer? Hvilket ubevidst fænomen kunne gøre mennesker i stand til at tage øjeblikkelige og logiske beslutninger i vanskelige situationer? Kunne de ubevidste atomer i hjernen pludselig lave et dyr om til et menneske, som bygger skyskrabere, laver flyvemaskiner, producerer computere, drager ud i rummet ved at opdage og løse matematiske formler, og som designer robotter, som ligner mennesket selv?

Hvordan kunne en bakterie have udviklet sig til mennesker, som har grundlagt herlige civilisationer over hele verden og produceret så enestående teknologier?

Evolutionære teoretikere må besvare alle disse spørgsmål og flere til. De må forklare, hvordan tilfældigheder og tilfældige ubevidste effekter gav ophav til bevidsthed. De skal redegøre for, hvordan ubevidste hændelser opførte sig på en måde, som var selv bevidstheden overlegen, og udviste langt mere hensigt end mange ubevidste entiteter. Hvis evolutionen virkelig fandt sted, så skulle de først finde støttende videnskabelige beviser og så løse alle disse uoverensstemmelser. Men har evolutionister været i stand til at bringe en videnskabelig forklaring frem? Har de en løsning på dilemmaet om, hvordan ubevidste hændelser danner bevidstheden? Er nogle af disse spørgsmålene blevet forklaret i de utallige evolutionistiske bøger, som er blevet skrevet, i utallige evolutionistiske artikler og på konferencer? Nej!

Alt, evolutionister kan gøre, er at opremse deres diverse påstande, pryde disse med fine ord, undgå at producere beviser og bruge lange men tomme ord til at indoktrinere så mange andre som mulig med den ide, at mennesket essentielt er et dyr. På samme måde, som de ikke kan producere videnskabelige beviser, så kan de heller ikke løse den ledsagende logiske forvirring. Bevidsthed er et af de beviser, som knuser evolutionsteorien. Et definitivt og unægteligt faktum, som efterlader darwinister i en fortvivlet situation. De løgne, som darwinister er kommet med omkring materie, kan ikke anvendes på bevidsthed. Denne teori,

udviklet på grundlag af en ren materiel eksistens, benægtes i lyset af dette u håndgribelige bevis. Denne løgn, lanceret for at kunne benægte Allahs eksistens, er blevet knust af bevidsthed, et af Allahs største værker. I et vers fortæller Han os det:

Sandelig, de havde lagt visse listige planer (imod sendebuddene), men deres planer var for tydelige for Allah, selvom bjerge skulle ryste ved deres listige planer. (Koranen, 14:46)

Er darwinister klar over, at de har sjæle?

Moderne videnskab har bekræftet, at menneskelig intelligens ikke stammer fra udvekslinger mellem hjerneceller, som materialister længe påstod. For at sige det på en anden måde, så er der en tilstedeværelse i enhver menneskekrop, som ikke er produktet af den krops funktioner, og som ikke har nogen kropslig natur. Evolutionsteorien – produktet af materialistisk filosofi, som ikke accepterer nogen redegørelse ud over materies absolutte eksistens – er helt fortabt i lyset af den menneskelige sjæl, som mangler al materiel eksistens.

For at påminde dig, så er ikke én eneste evolutionistisk påstand om udviklingen af livsformer nogensinde blevet bevist, og der er heller ikke produceret beviser for nogen af dem. Evolutionsteorien er udelukkende tyet til spekulationer om naturhistorie, har anvendt falske beviser og ignoreret de videnskabelige og palæontologiske fakta, som beviser, at arter aldrig udviklede sig. Den har forsøgt at vildlede folk ved at fremstille fossiler som mellemliggende former – propaganda hvis ugyldighed siden er blevet realiseret – og er endda tyet til svindelnumre for det formål. (For detaljeret information, se *The Transitional Form Dilemma* af Harun Yahya.)

Evolutionister har utallige scenarier og store fortællinger om den angivelige evolution af leende ting. Men ikke en eneste af disse er blevet videnskabeligt bevist, selv mens videnskab og teknologi klar har erklæret umuligheden af sådan evolution.

Blandt disse uløselige dilemmaer, som evolutionsteorien står overfor, så er spørgsmålet om bevidsthed specielt på grund af den måde, hvorpå evolutionister ikke har været i stand til at opfinde nogen scenarier om emnet og da slet ikke forklare det med fysiske beviser. Avancerede scanningsapparater, produkter af moderne teknologi, har knust materialisters forventninger om nogen region eller proces i hjernen, som giver ophav til intelligens. Ingen materialistisk redegørelse for menneskelig intelligens er blevet produceret.

Grunden til, at materialistisk tankegang kommer ud på sådanne vildspor, er den manglende evne til at forstå bevidstheds sande begreb. Da de ikke forstår, at de har en sjæl, så handler de ikke med bevidsthed om det faktum – som er den eneste årsag til, at de går ind for darwinisme. Var de klar over deres egen bevidstheds enestående natur – en fuldstændig metafysisk realitet – så ville de indse, at de besidder en sjæl, og det ville være umuligt for dem at være darwinister.

Darwinister påstår, at det menneskelige øjes utrolige kompleksitet blev udviklet ved tilfælde, og at mennesker også udviklede deres syn ved tilfælde. De betragter mennesker, som ser farver, som er i stand til at opfatte deres omgivelser og fortolke dem, som slutproduktet af tilfældige interaktioner mellem celler. De påstår, at øjets celler, som fanger lyset udenfor, og hjernens eksistens er nok til at lade os opfatte en klar, farvet verden. Men de forstår ikke, at dette organ må åbne og lukke sig, opdage og opfatte billeder, træffe bevidste beslutninger om, hvor det skal se hen, og altså opføre sig i overensstemmelse med sjælens diktater.

Ingen darwinister indrømmer at sanse bevidstheden i sig. Det er umuligt at føle den og stadig forblive darwinist. Det er umuligt at påstå, at denne bevidsthed indeni udelukkende består af en samling af celler, som nåede dette niveau ved at udvikle sig fra en bakterie, og at alt, man besidder og opfatter, er et produkt af ubevidste tilfældigheder. Det er umuligt at påstå dette med en normal samvittighed og bevidsthed. Darwinister er ikke klar over, at der inde i dem findes en entitet, som ser, tænker, overvejer, fortolker, elsker, glædes og

sorger. I det øjeblik, de bliver klar over det, så opgiver de øjeblikkeligt at tilskrive materie guddommelige kræfter.

Vores evne til at genkende en, som nærmer sig, og glæde os over at se dem, er ikke længere spørgsmål, som involverer videnskab. De er fakta, som går ud over fysikken og ikke kan forklares med fysiske eller materielle strukturer. Det er umuligt for en, som er klar over bevidstheden inde i sig, at påstå, at materie er det absolutte alfa og omega. Af den grund har darwinister udviklet en komplet separat konceptuel struktur og opfattelsesmetode. Der er ingen tvivl om, at det er Allah, Som bedst kender til sandheden om dette.

Allah har fortalt os i Koranen, at selv hvis de bevidner mirakler, så vil sådanne folk stadig ikke tro:

Og sandelig, hvis Vi havde sendt engle ned til dem, og de døde havde talt til dem, og Vi havde samlet alt for dem, ville de ikke have antaget troen, medmindre Allah ville dette. Men de fleste er uvidende. (Koranen, 6:111)

For de, som tænker på en normal måde, så er det simpelt at erkende det ”jeg”, som føler, og de opfatter den bevidsthed, som er i dem og forstår, at de besidder en bevidsthed, som ligger uden for hjernen. Men fordi darwinister har en helt anden måde at tænke på, så er de ikke i stand til at se eksistensen af en sjæl ud over materie eller den bevidsthed, som tilhører dem.

Det er nemt at observere dette i enhver darwinist. Et specielt tankesystem, som fungerer på en anden måde, gør således darwinister i stand til at benægte alle andre redegørelser end materie. Men enhver med en normal, sund bevidsthed kan nemt se, at verden er en samling af opfattelser, og at det ”jeg”, som opfatter dette, er forskellige fra lyset udenfor, hjernen, øret, øjet og elektriske signaler. Eksternt lys af en bestemt bølgelængde kan forårsage farven rød, som vi ser, men der må også være en forklaring på det ”jeg”, som indser, at den er rød, og bestemmer at den er det. En rationel person vil øjeblikkeligt konkludere, at alle sådanne opfattelser tilhører sjælen, fordi en sådan person vil være klar over den bevidsthed, han besidder, den bevidsthed som han kalder ”mig”. Sådan en person kan let se det ulogiske og ugyldige ved alle materialistiske redegørelser og vil øjeblikkeligt se den store fejl, som darwinismen er.

For ikke at blive vildledt af darwinistisk propaganda kræver det, at man ikke tager nogen af disse påstande seriøst, fordi de folk, som kommer med sådanne påstande, har en anden opfattelse. Et overbevisende bevis for dette er den måde, hvorpå den samme materialistiske propaganda fortsætter uden afbrydelse, selvom man siden det 20. århundrede har vidst, at den var uvidenskabelig – siden kvantefysikkens opdagelse af materies sande essens. Materie, som deres teorier og filosofier er baseret på, er forsvundet, men dette har stadig ikke givet darwinister eller materialistiske kredse en ny forståelse.

Dette kan være en straf, som Herren har påført dem, fordi de har benægtet Ham. Allah kan have tilbageholdt deres egenskab af at være entiteter, som besidder en sjæl, så længe, de benægter deres egen eksistens som evige sjæle. Ingen tvivl om, at Allah ved bedst. I et vers fortæller Han os dette:

Og vær ikke som dem, som har glemt Allah, og som Allah har fået til at glemme deres selv. De er u lydige. (Koranen, 59:19)

Af den grund er det en stor fejl for enhver, som har forstået materies sande natur, og som har indset ”selvet”, at blive bedraget af darwinisternes fiktive historier eller indrømme, at nogen hul materialistiske påstand kan være sand. Enhver, som kan se beviserne for den sjæl, de besidder, og som indser eksistensen af en Almægtig Skaber af alle ting, vil blive en entitet med overlegne evner til at ræsonnere, for ophøjet til at blive inddraget af darwinisters bedrag. Ved hjælp af dette vil sådan en person værdsætte Allahs overlegne magt og vide, at han har en evig sjæl, som er skabt ud af ingenting. Han forbløffes af den levende, mageløse verden, som hans sjæl for lov til at opleve – Allahs kunstværk, Som skabte den som en intenst fantastisk illusion. Han ved også, at denne verden ikke er det sande hjem for hans evige sjæl, og at han må stræbe efter at opnå det sande hjem, som Allah har lovet.

Sjælens sande hjemsted er det Hinsides, som er blevet skabt for alle sjæle, for alle mennesker, som nogensinde har levet. Mennesker vil blive mødt af uendelige velsignelser eller lidelser i det Hinsides. Livet i denne verden, som udelukkende består af billeder, er et prøvelsessted for det evige liv. Om en person vil leve i evige velsignelser, eller om han vil blive udsat for lidelse, bestemmes af de moralske værdier og manerer, som han udviser, og de gerninger, han gør i denne verden. Dyder og gode gerninger er mulige gennem oprigtig tro på Allah og ved at følge Koranen.

Det er til Ham, I alle skal vende tilbage – Allahs sande løfte! Sandelig, Han er den, som lader skabelsen opstå, derefter vil Han gentage den, for at Han kan give dem, som antog troen og handlede retskaffent, belønning med retfærdighed. Og de, som udviste vantro, dem venter der kogende vand som drikke og en smertefuld straf, fordi de var vantro. (Koranen, 10:4)

OPFATTELSEN AF TID OG SKÆBNEENS KENDSGERNING

Vores levetid er blot en opfattelse

Vi sammenligner den tid, vi tilbringer i denne verden – tænker over, hvad vi gjorde i går og laver således planer for morgendagen. Vi tænker over, hvad der skete for ti år siden, og vi tror, at tiden er gået, og at vi er blevet ældre. Det, der giver ophav til denne tro, er blot den sammenligning, som vi laver mellem de tidligere øjeblikke og det nuværende.

Hvis du så fjernsyn, før du åbnede denne bog, så sammenligner du det tidspunkt, hvor du så fjernsyn med det tidspunkt, hvor du læser, og du forestiller dig, at tiden er gået mellem de to begivenheder. Du taler om det tidspunkt, hvor du så fjernsyn, som ”fortiden” og forestiller dig, at der er gået tid mellem de to begivenheder. Faktisk er den tid, du så fjernsyn i, information, som er lagret i din hukommelse. Du sammenligner ”nutiden”, hvor du læser denne bog, med informationen i din hukommelse, og du opfatter dette interval som ”tid”. Faktum er dog, at der kun er det nutidige øjeblik, som du lever i. Når du ikke sammenligner med minder i din hukommelse, så er der intet tidsbegreb tilbage.

Den velkendte fysiker John Barbour kommer med denne definition af tid:

Tid er intet andet end et mål for objekters ændrede positioner. En pendul svinger, klokkens visere tikker frem.¹²⁹

Tid består derfor af en sammenligning mellem diverse opfattelser, som opstår i hjernen. Et studie på folk, som lider af det hukommelsestab, som kaldes anterograd amnesi, gør det lettere at se, at tid ikke er andet end en menneskelig opfattelse. Sådanne mennesker mister al deres korttidshukommelse, de er ikke i stand til at huske, hvad der skete før, og derfor er de ikke klar over, om der har været et interval mellem to hændelser. Dette er endnu et bevis for, at tid udelukkende eksisterer som en opfattelse.

Fordi de hændelser, som sker i vores hverdag, vises for os i specifikke sekvenser, inddeler vi tid i fortid, nutid og fremtid. Men faktisk er ideen om en progression fra fortid til fremtid blot konditionering. Hvis vi så informationen i vores minder på samme måde, som vi ser en film baglæns, så ville fortiden være fremtiden for os, og fremtiden ville være fortiden. Dette viser, at tid ikke er absolut men dannes i overensstemmelse med vores opfattelse.

Den berømte fysiker Roger Penrose kommer med følgende kommentar:

Jeg tror, der altid er noget paradoksalt med den måde, hvorpå vi lader til at opfatte, at tid går, og den måde hvorpå fysikken beskriver tid. Og det er delvist et spørgsmål om, om der er en klar tidsmæssig rækkefølge for ting i vores opfattelser, eller om vi på en eller anden måde sammensætter en masse ting og danner billeder af ting...¹³⁰

Den sekvens, vi laver i vores egne sind mellem hændelser, som vi husker, giver ophav til det, vi kalder fortid, nutid og fremtid. Dette er dog en beslutning, som vi tager af egen fri vilje. François Jacob, fransk biolog nobelprismodtager, laver denne sammenligning:

Film, som afspilles baglæns, gør det muligt for os at forestille os en verden, hvori tid går baglæns. En verden, hvor mælk separerer sig selv fra kaffen og hopper ud af koppen for at nå mælkekartonen. En verden, hvor lysstråler udsendes fra væggene for at samles i en fælde (tyngdepunkt) i stedet for at fosse ud fra en lyskilde. En verden, hvori en sten lander i en mands håndflade via det forbløffende samarbejde mellem utallige vanddråber, som gør det muligt for stenen at hoppe ud af vandet. Men i en sådan verden, hvor tid har så omvendte egenskaber, ville processerne i vores hjerne og den måde, hvorpå vores hukommelse sammensætter information, ligeledes fungerer baglæns.¹³¹

Dette viser alt sammen, at begreberne fortid og fremtid handler om, hvordan vi opfatter vores minder. Sandheden er, at vi på ingen måde kan vide, hvordan tid går eller ikke går. På samme måde, som vi aldrig kan have en direkte oplevelse af de billeder, vi ser, så kan vi heller aldrig vide med sikkerhed, om vi udsættes for tid og, hvis vi gør, hvordan det fungerer, fordi tid blot er en opfattelsesmetode.

Det faktum, at tiden er en opfattelse, blev bekræftet med den generelle relativitetsteori, som Albert Einstein fremsatte. I sin bog *The Universe and Dr. Einstein* skriver Lincoln Barnett:

Sammen med absolut rum kasserede Einstein begrebet om absolut rum – om en regelmæssig, uforanderlig, ubønhørlig universel tidsstrøm, som strømmede fra den uendelige fortid til den uendelige fremtid. Meget af den dunkelhed, som har omgivet Relativitetsteorien, stammer fra menneskets modvillighed til at anerkende, at en fornemmelse af tid, ligesom en fornemmelse af farve, er en slags opfattelse. Ligesom rum blot er en mulig rækkefølge af materielle objekter, så er tid blot en mulig rækkefølge af hændelser. Tidens subjektivitet beskrives bedst med Einsteins egne ord. ”Et individs oplevelser”, siger han, ”optræder for os arrangeret i en række hændelser. I denne række lader de enkelte hændelser, som vi husker, til at være arrangeret ifølge kriterierne ’tidligere’ og ’senere’. Der eksisterer derfor, for individet, en jeg-tid eller subjektiv tid. Dette er i sig selv ikke målbart.”¹³²

Med Barnetts ord viser Einstein, at ”rum og tid er typer af intuition, som ikke kan adskilles mere fra bevidsthed end vores begreber om farve, form og størrelse kan”. Ifølge den generelle relativitetsteori: ”tid har ingen anden uafhængig eksistens end den rækkefølge af hændelser, som vi måler den ved.”¹³³

Fordi tid er en opfattelse, så er det også et relativt koncept, som afhænger af opfatteren. Den hastighed, hvormed tid går, varierer i forhold til den reference, vi bruger til at måle den. Der er ingen naturlig klokke i den menneskelige krop, som kan bekræfte tidens passage med absolut nøjagtighed. Som Lincoln Barnett sagde, ”Ligesom der ikke er nogen farve uden et øje, der kan skelne den, så er et øjeblik eller en time eller en dag ikke noget uden en hændelse til at markere det.”¹³⁴

Når vi efterlades i et lukket rum, hvor vi ikke kan kende tiden og ikke kan se solen stå op og gå ned, så kan vi ikke bestemme, hvor hurtigt tiden går, eller hvor længe vi er der. Det, som får os til at tro, at en specifik mængde tid er gået, er ikke andet end, at solen står op og går ned igen og bevægelserne på vores armbåndsure. Når disse fjernes, så er alt, vi siger om den tid, vi forestiller os er passeret, hypotetisk og subjektivt – og tilhører udelukkende os selv. For eksempel går tiden hurtigt for en person, som tager en eksamen i en tidsbegrænset periode. Men den samme mængde tid går langsomt for personens ven, som venter udenfor.

Hvis tid var en absolut realitet, så ville den ikke være et variabelt koncept bestemt af vores opfattelser.

Ifølge Einsteins generelle relativitetsteori, så ændres tidens hastighed i forhold til kroppens hastighed og dennes afstand fra tyngdepunktet. Som hastigheden stiger, så indskrænkes og komprimeres tiden, så den går endnu langsommere og til sidst når til et punkt, hvor den helt går i stå.

For at bruge et eksempel, som Einstein citerede, så forbliver én af to tvillinger på Jorden, mens den anden rejser ud i det ydre rum med en hastighed nær lysets hast. Når den rejsende tvilling kommer tilbage til Jorden, så vil han være meget yngre end sin bror. Årsagen er, at tid går langsommere for broderen, som rejser ved høj hastighed.

Det samme eksempel kan også bruges om en far, som rejser i en raket, der bevæger sig med ca. 99% af lysets hastighed, og hans søn, som bliver på Jorden. Hvis faderen var 27 år gammel, da han rejste afsted, og sønnen tre, så vil faderen ifølge Einstein kun være 30 år gammel, når han kommer tilbage til Jorden 30 år senere (i jordslig tid), mens han søn vil være 33 år gammel.¹³⁵

Det faktum, at tid er relativ, påvirker ikke kun ures opbremsning eller acceleration, men hele det materielle system, helt ned til det subatomiske partikelniveau. I et miljø, hvor tid er forkortet, finder processer såsom hjerteslag, celledelinger og hjerneaktiviteter sted mere langsomt. En person kan derfor fortsætte i sit daglige liv uden at indse, at tiden går langsommere.

Partikelfysikeren Dr. Jim al-Khalili kom med følgende kommentarer i et radioprogram:

Begge Einsteins relativitetsteorier siger, at fremtidsrejser er mulige. Faktisk har vi bevist det eksperimentelt. Én måde er at rejse meget hurtigt, så du tager afsted i en raket, tæt på lysets hastighed og kommer tilbage igen. Fordi du har rejst meget hurtigt, så vil dine ure være gået langsommere, så hvis du har været væk i et år ifølge dit ur, så er der måske gået ti år på Jorden. Så du er egentlig rejst ni år ud i fremtiden. En anden måde at rejse til fremtiden på er ved at kredse om en massiv stjerne. Hvis du gør det i et år, så vil du igen måske komme tilbage og finde ud af, at der er gået ti år på Jorden. Så på begge måder er en tidsrejse til fremtiden mulig.¹³⁶

Al-Khalili forklarer tidsbegrebet:

Dette vil indebære, at fortiden, nutiden og fremtiden alle eksisterer. Der er intet nutidigt øjeblik, som kan skelne fortid fra fremtid. Al tid sameksisterer, tid er bare. Og derfor er fremtiden allerede derude. Den eneste måde at forstå dette på var ved at kæde de tre dimensioner af rum sammen med den ene dimension af tid til det, der blev kendt som firedimensionelt rum/tid.¹³⁷

Tidens passage er blot en fornemmelse, som skabes for os. Fordi vi opfatter det på denne måde, så tror vi, at det, vi gør, finder sted i en tidsmæssig proces. Faktum er, at vi altid lever i det nutidige "øjeblik". Konceptet af passerende tid er illusorisk.

Den matematiske fysiker Roger Penrose fra University of Oxford har vundet utallige priser for sit arbejde inden for opfattelse. Han gav dette svar på et spørgsmål fra en vært på et radioprogram:

Fysiker: vi har denne subjektive følelse af, at tiden går. Men fysikere ville påstå, at dette blot er en illusion.

Roger Penrose: Ja. Jeg tror, fysikere ville være enige i, at følelsen af, at tiden går, blot er en illusion, noget som ikke er virkeligt. Det har noget at gøre med vores opfattelser.¹³⁸

Den måde, sådan en angiveligt objektiv faktor opererer som en opfattelse i vores sind på, og hvordan al tid eksisterer på samme tid, er uden tvivl uden for vores forståelse. Vi kan kun forstå så meget, som Allah afslører for os. Vi kan kun vide så meget, som Han viser os. Det er uden tvivl nemt for Allah at skabe tid som en opfattelse og give ophav til fortid, nutid og fremtid inden for et begreb, som faktisk ikke eksisterer. Det er,

fordi Allah er større end tid. Han skaber tid men omfattes ikke af den. Alle hændelser, som vi opfatter som fortid eller fremtid, eksisterer allerede i Allahs hukommelse. De skabes alle på ét øjeblik. Derfor er alle begivenheder, som hører fremtiden til, faktisk blevet skabt på samme øjeblik og eksisterer allerede nu. Men fordi vi omfattes af tid, så er vi endnu ikke i stand til at se dem.

Alle hændelser, som vi opfatter som fortid – som da du modtog en karakterbog fra skolen eller din første køretime – indeholdes også i Allahs uendelige hukommelse, og selv en sten, som du i fremtiden vil falde over, når du går langs gaden, er bestemt i Hans hukommelse. Det er, fordi Allah har skabt alle hændelser på ét øjeblik.

Canon David Brown kommer med denne udtalelse:

Gud er faktisk uden for tid, så der er ingen ”før” for Gud. Han er til stede i hver bid af vores tidsmæssige historie...¹³⁹

Allah ser og kender til alle omstændigheder for ethvert individ. Det er Ha, Som skaber dem alle. Enhver meter, som en person rejser, de billeder, han møder, og den tid, han omfattes af, kendes og kontrolleres alle af Allah. I et vers fortæller Han os dette:

Og uanset hvilken tilstand du er i, hvor meget du reciterer Koranen fra Ham, og hvilken handling I udfører, så er Vi vidne og våger over jer, når I er dybt engagerede. Og der er ikke så eget som et støvkorn, som er skjult for din Herre, på jorden eller i himlene, og det, der er endnu mindre end det, og det, der er endnu større – uden undtagelse – står sandelig skrevet i Den tydelige Bog. (Surah Yunus, 61)

Rum er, ligesom tid, også en opfattelse

Da han fremsatte sin teori, betragtede Einstein lysets hastighed som en universel konstant. Uanset hvor hurtigt du bevæger dig, så forbliver lysets hastighed altid konstant. Selv hvis du rejser med en hastighed, som nærmer sig 99% af lysets, så vil lys stadig rejse med 299.791 kilometer i sekundet. Det er umuligt at ramme den fart. Ifølge Einsteins udregninger så decelererer tid, når observatørens hastighed øges, og rum komprimeres afhængig af rejsens retning. Disse koncepter, som ændres i forhold til lysets hastighed, beviser, at de ikke er absolutte, fordi de varierer afhængig af individet.

Peter Russell beskriver:

... Uanset hvor hurtigt du bevæger dig, så vil du altid måle lysets hastighed til at være 186.282 miles i sekundet – ligesom Michelson og Morley fandt ud af. Selv hvis du rejste med 186.281 miles i sekundet, så ville lys ikke rejse forbi med blot én mile i sekundet mere. Det ville stadig suse forbi med 186.282 miles i sekundet. Du ville ikke have indhentet det bare en lille smule.

Dette går fuldstændig imod sund fornuft. Men i dette tilfælde er det sund fornuft, som tager fejl. Vores mentale virkelighedsmodeller er afledt af en livslang oplevelse af en verden, hvor hastigheder er langt under lysets hastighed. Ved hastigheder, som er tæt på lysets hast, er virkeligheden meget anderledes.

¹⁴⁰

Einstein viste, at det, som vi betragter som rum og tid, faktisk er den del af en rum-tid helhed. Derfor skabes tid og rum direkte som opfattelser og bliver dele af en verden, som opleves relativt. Opfattelserne af tid og rum er nødvendige for at danne et billede af verden i sindet. Men når vi påstår, at disse udgør den sande virkelighed, så tager vi fejl, for vi har aldrig direkte oplevelse af det sande begreb af rum udenfor.

Fred Alan Wolf kommer med følgende kommentar:

Ifølge Einsteins generelle relativitetsteori kan materie ikke eksistere uafhængigt af rum og tid. Hvis en af disse tre – materie, rum eller tid – mangler, så mangler de alle. Rum er nødvendigt for, at materie kan eksistere. Materie er nødvendigt for, at tid kan eksistere. Og tid er nødvendigt for, at rum kan eksistere. De er afhængige af hinanden.

Så hvis tid blot er en slags drøm, en illusion, som mange filosoffer har spekuleret, så er rum og materie det også. Men fra den standard eller Københavnske fortolkning af kvantefysik, så forstår vi, at materie ikke kan eksistere uden en observatør af materie.¹⁴¹

Det faktum, at materie kun kan opfattes gennem vores sanser og dermed er en skyggeentitet, afkræfter igen konceptet af rum som et materielt begreb. Vi opfatter rum som værende uden for os, men det er fuldstændig inde i hjernen, hvor vi husker alle steder. Når vi ser og vurderer et sted, som vi forestiller os ligger uden for os, så opstår begrebet rum faktisk igen kun inde i hjernen. Det værelse, vi forestiller os, at vi står i, er en illusion, som dannes inde i vores hjerne, en vågen drøm.

Peter Russell opsummerer denne opfattelsesmetode:

Einsteins arbejde viste også, at rum og tid ikke er absolutte. De varierer i forhold til observatørens bevægelse. Hvis du bevæger dig hurtigt forbi mig, og vi begge måler afstanden og tiden mellem to hændelser – en bil, der kører fra én ende af gaden til den anden for eksempel – så vil du observere, at bilen har rejst en kortere afstand på mindre tid end jeg har. Omvendt så bevæger jeg mig, fra dit synspunkt, hurtigt forbi dig, og i din referenceramme vil jeg observere mindre rum og tid, end du gør. Mærkeligt? Ja. Og næsten umuligt for os at forestille os. Men utallige forsøg har vist, at det er sandt. Det er vores fornuftige forestillinger om rum og tid, som er forkerte. Igen, de konstrueres i sindet og er ikke perfekte modeller for, hvad der er derude.¹⁴²

Einstein gik skridtet videre og viste, at materie faktisk var en form for energi. Hans matematiske formel for dette var den berømte $E = mc^2$.¹⁴³ En entitet med masse fremstår udelukkende som en form for energi. Peter Russell har sagt dette:

Selv begrebet masse er tvivlsomt. I sin generelle relativitetsteori viste Albert Einstein, at masse og acceleration ikke kan skelnes. En person i en elevator føles lettere, når elevatoren accelerer nedad, og tungere, når den decelererer og stopper. Dette er ingen illusion. Vægte ville også vise, at din vægt havde ændret sig. Det, vi oplever som masse, er modstanden af jorden under vores fødder til vores ellers frie fald mod Jordens centrum. Ifølge Einstein decelereres vi hele tiden, og vi fortolker det som masse. En astronaut i kredsløb oplever ingen masse – altså indtil han bumper ind i rumskibets væg og oplever en midlertidig deceleration.¹⁴⁴

Tidens relativitet afsløret i Koranen

Tidens relativitet, opdaget af videnskaben i det 20. århundrede, blev afsløres for 1400 år siden i Koranen.

For eksempel understreger Allah i flere vers, at livet i denne verden er meget kort. Vores Herre har fortalt os, at den gennemsnitlige menneskelige levetid er så kort som ”en time af en enkelt dag”:

Den dag, hvor Allah kalder på jer, vil I svare med Hans lovprisning, og I vil tænke, at I kun var der for en kort periode. (Koranen, 17:52)

Og den dag, hvor Han samler dem, vil det være, som om de ikke har været på jorden mere end en enkelt af dagens timer, og de vil genkende hinanden... (Koranen, 10:45)

I nogle vers afslører Allah, at tid er meget kortere, end folk forestiller sig:

Han (i.e. Allah) vil sige: "Hvor mange år var I på jorden?" De vil sige: "En dag, eller en del af en dag, var vi der. Spørg dem, som holdt regnskab!" Han vil sige: "I var der blot en kort stund. Hvis I bare vidste!" (Koranen, 23:112-114)

I andre vers i Koranen afsløres det, at tid passerer med forskellige hastigheder i forskellige dimensioner. For eksempel erklæres det, at én dag i Allahs Syn er lig med et tusind menneskeår. (Koranen, 22:47)

Andre vers om dette emne lyder som følger:

Englene og ånden stiger op til ham på en dag, og den måler halvtreds tusinde år. (Surah Al-Ma'aridj, 4)

Han tilrettelægger (og forvalter) alle sager fra himlen til jorden, og derefter stiger de (i.e. sagernes regnskab) op til Ham på én dag, som er tusind år ifølge jeres tidsregning. (Koranen, 32:5)

Hulens folk, en gruppe troende, som Allah taler om i Koranen, blev holdt i en dyb dvale i omkring 300 år. Da Han senere vækkede dem, troede disse folk, at der var gået en meget kort tidsperiode, og de kunne ikke estimere, hvor længe de havde sovet:

Så slog Vi let på deres ører i hulen i nogle år. Derefter vækkede Vi dem for at se, hvilken af de to grupper der kunne beregne den tid, de havde tilbragt, rigtigt. (Koranen, 18:11-12)

Og i den tilstand vækkede Vi dem, så de kunne spørge hinanden. En af dem sagde: "Hvor længe har I været her?" De sagde: "Vi har været her en dag eller en del af en dag." (Andre) sagde: "Jeres Herre ved bedst, hvor længe I har været her..." (Koranen, 18:19)

I det følgende vers afslører Allah et vigtigt bevis for det faktum, at tid essentielt er en psykologisk opfattelse:

Eller som ham, der drog forbi en landsby, hvis bygninger lå omstyrtede, og sagde: "Hvordan skal Allah mon kunne give liv til dette efter dets død?" Så lod Allah ham ligge død i hundrede år, gav ham så atter liv og sagde: "Hvor længe har du ligget?" Han sagde: "En dag eller en del af en dag." Allah sagde: "Nej, du har ligget i hundrede år. Se nu på din mad og dine drikkevarer, de er ikke blevet ældede. Se nu på dit æsel – og dette for at gøre dig til et tegn for menneskene; se på disse knogler, og hvordan Vi samler dem. Derefter beklæder Vi dem med kød." Og da alt dette stod klart for ham, sagde han: "Jeg ved, at Allah formår alt." (Koranen, 2:259)

Disse vers afslører, at tid er relativ frem for absolut. Den varierer i forhold til opfattelse og observatøren, og det faktum blev afsløret for 1400 år siden i Koranen.

Skæbnens eksistens og det videnskabelige bevis

... Allahs befaling er en beslutning, som er truffet. (Koranen, 33:38)

Hvis alle hændelser skabes på ét øjeblik og vi kun observerer disse med vores opfattelse af tid, så må vi konkludere, at der findes en Skaber, Som kender alle disse begivenheder helt fra starten af, Som ikke omfattes af tid, Som ser disse ting, som vi oplever dem, og Som derfor skabte dem.

Denne Skaber, Som skaber billeder, lyde og smage for os – kort sagt den eksterne verden såvel som opfattelsen af tid – må være klar over omstændighederne for og eksistensen af alt det, Han har skabt, og må observere dem på alle tidspunkter. Denne Store Skaber, Som får os til at opfatte alle disse ting og afslører dem for vores sind, må have dem under Sin kontrol på alle tidspunkter. Allah, Herre af verden, den Sublime og Almægtige, er Skaberen af alle ting. Det faktum, at Han kender til og skaber alle ting, viser os skæbnens faktum.

En tidsperiode, som varer i en milliard år for os, er blot et ”enkelt øjeblik” i Allahs Syn. Noget, som for os vil finde sted i fremtiden, er allerede sket i Allahs Syn. Vi observerer fremtiden inden for det tidsbegreb, som vi opfatter. Faktum er dog, at alt det, vi må vente på, allerede eksisterer i Allahs Syn. Alle hændelser, som vil finde sted i fremtiden, er allerede sket i tidløshedens dimensioner.

I Allahs Syn er alt fra det øjeblik, hvor universet blev skabt, til den Sidste Dag, hvor universet til ende, allerede sket. En hovedårsag til, at folk ikke helt kan forstå dette koncept, er, at de ikke er klar over det. Faktum er, at hændelser, ”som endnu ikke har fundet sted”, blot ikke er blevet oplevet endnu i vores perceptuelle verden.

Allah begrænses ikke af tid og rum. Han skaber tid og rum ud af ingenting. Han behøver ikke at vente for at se udfaldet af en hændelse. Dens begyndelse og afslutning finder alt sammen sted på ét øjeblik i Hans Syn. Fortiden og nutiden udlægges alt sammen foran Ham og udvikler sig på den måde, Han bestemmer.

Dr. Jim al-Khalili beskrev dette faktum under et program på BBC radio:

Hvis du tager denne blok af 4-D rum/tid bogstaveligt, så betyder det, at du er nødt til at forlade fri vilje. Det betyder ikke bare, at fremtiden er forudbestemt, men den er der allerede, den er allerede sket. Der er ingen grund til at tage nogle beslutninger, hvad end du gør er allerede sket. Hvis jeg vælger at kaste denne sten i en sø, så tænker jeg, at det er mit eget frie valg. Men i 4-D rum/tid havde jeg selvfølgelig ikke noget valg om at kaste stenen. Plasket er der allerede i fremtiden, og så mister vi al fri vilje.¹⁴⁵

Roger Penrose, en gæst på samme program, drog følgende konklusion fra de tilgængelige data:

Så dette betyder, at nutiden, fortiden og fremtiden på en måde er derude, og det giver os også et meget deterministisk syn på verden. Vi har ingen kontrol over, hvad der sker i fremtiden, fordi det alt sammen er planlagt.¹⁴⁶

Et menneske er vidne til den skæbne, som er forudbestemt for ham, gennem hele sit liv. Ethvert øjeblik i alle menneskers liv, alle som har levet eller vil leve i fremtiden, er tidligere oplevet i Allahs Syn. Alle hændelser, som indskrives i alle tins skæbner – ikke blot mennesker, men dyrene, planterne, planeterne og alle andre entiteter – eksisterer alle i Hans ”hukommelse”, konstant og permanent. Skæbnens værk er en af manifestationerne af Allahs navn Al-Hafeedh (Bevareren, Vogteren) og af Hans uendelige magt og storhed.

Fred Alan Wolf beskriver, hvordan en persons fortid og fremtid er blevet bestemt lang tid forinden:

Selvom en historie afhænger af vores observationer af både de første og sidste hændelser, så husker vi historien, som om vi var klar over det, mens det fandt sted.

Med andre ord lader vi til at "leve" i historien, mens det sker. Vi gør det til en "levende" historie. Vi lever i en flod af tid, hvor kilden til floden (fortiden) og dens endelige destination foran os (fremtiden) allerede eksisterer.¹⁴⁷

En person er konstant under Allahs kontrol, vores Skaber, og gør, hvad Han har bestemt for ham. Allah beskriver dette faktum i et vers:

Ingen ulykke rammer på jorden og ej heller i jeres liv, uden at den står skrevet i en Bog, før Vi skaber den. Sandelig, dette er let for Allah. (Koranen, 57:22)

Underkastelse til skæbnen

Du burde være klar over, at du er i et stadie af ubetinget underkastelse til din egen skæbne. Ingen anden magt en Allah kan ændre dette. Alt, du har oplevet eller vil opleve i fremtiden er fastsat i Allahs Syn, og du har ingen kontrol over din fremtid. Denne bog vil forlade dine hænder om lidt tid, rynker vil opstå i dit ansigt om nogle års tid, og alle detaljerne i en film, du vil se om 15 år, er alle inkluderet i Allahs viden. De folk, du vil møde, de penge, du kommer til at tjene, hvilken sygdom du vil få, hvad du vil gælde dig over, og hvordan og hvor du vil dø – alt dette har allerede fundet sted i din egen skæbne.

Den eneste grund til, at du ikke ved disse ting, er, at de endnu ikke er i din hukommelse.

At sørge over noget, som sker, og derfor bekymre sig over "hvorforskede det sådan?", at være ked af det eller fortryde og tænke "Hvis bare...", og blive sur, grådig eller utålmodig – alle disse handlinger er unødvendige og meningsløse. Det er, fordi alle hændelser, som giver ophav til sorg eller vrede er under Allahs kontrol. Det er Allah, Som skaber alle disse i en persons skæbne, og der kan ikke være nogen spørgsmål om en anden mulighed uden for en persons skæbne.

Hvis en person kører galt efter at dreje ned ad en forkert gade, er det meningsløst at klage over sin fejl. Selv hvis han kunne genleve det igen og igen, så ville han stadig dreje ned af den forkerte gade og være med i en ulykke. At sige ting som "hvis bare jeg kunne leve mit liv om igen" er meningsløse og stammer fra en manglende evne til at forstå dette faktum. På samme måde er det ingen løsning for en, hvis pung bliver stjålet, at sige "hvis bare jeg ikke var gået ind i den butik" eller "hvis bare jeg havde haft pengene i min lomme". Den person havde ikke andet valg end at gå ind i den butik, have pengene i pungen og få den stjålet. Den persons skæbne er blevet skabt til, at han skulle være et specifikt sted på et specifikt tidspunkt og få sin pung stjålet. Selv hvis han gik tilbage i tiden et tusinde gange, så ville pengene stadig blive stjålet et tusinde gange.

En lykkelig begivenhed eller en succes, som opnås, er også i individets skæbne. De succeser og glædesøjeblikke vil uundgåeligt blive oplevet, fordi de er bestemt i skæbnen.

Nogle folk er ikke villige til at acceptere denne indsigt. Roger Penrose beskriver dem:

Jeg tror, det problem, folk har med denne idé, er, at du tror, fremtiden er under din kontrol til en vis grad. Og dette betyder så, at hvis fremtiden fastlægges, så er den på en måde ikke under din kontrol.¹⁴⁸

Fordi de fleste mennesker ønsker at være i kontrol over deres egne liv, så benægter de skæbnen. Men de begår en stor fejl deri, fordi om de vil det eller ej, om det indrømmer det faktum eller ej, så lever folk deres egne skæbner. Folks nægtelse er i sig selv også bestemt i deres skæbne!

Det vil være brugbart at huske på, at det er en stor velsignelse og bringer fred til sindet at leve i underkastelse til sin skæbne. Folk oplever stor panik og bekymring, hvis de tror, at hændelser faktisk er under deres egen kontrol. De forestiller sig så, at enhver hændelse i fremtiden vil være deres eget ansvar, og de føler vægten af alle hændelser på deres egne skuldre. De føler, de må løse alle vanskeligheder selv. Ude af stand til at se den gunstige side af begivenhedernes gang så oplever de stor bekymring i lyset af hændelser. De bliver

stolte i lyset af de triumfer, de opnår, og denne følelse kan resultere i seriøs skade i denne verden og i det Hinsides. De vanskeligheder, de oplever, fører på anden side til øgede følelser af pessimisme, tomhed og stress.

Men at vide, at enhver hændelse finder sted inden for en skæbne, som Allah har bestemt, og at tro på, at alle hændelser er for det bedre, er en af de største velsignelser, en person kan nyde. At underkaste sig den skæbne, som Allah har tildelt en, betyder at acceptere Hans vilje og frivilligt underkaste sig enhver hændelse, Han har bestemt. Folk vil så blive frigjort fra følelsen af, at hændelser er under deres kontrol, vil føle sig frigjort fra bekymringer, vil vide, at de oplever hændelser, som allerede er overstået, og vil nyde den fred i sindet, som dette medfører. At underkaste sig sin skæbne er en stor velsignelse for enhver, som ved, at alle ting er skabt til at være gunstige. Selv begivenheder, som kan virke som problemer eller vanskeligheder, er faktisk positive og resulterer til sidst i noget godt.

Når nogle folk overvurderer begrebet skæbne, så fortolker de det faktum, at alt er forudbestemt, som at der ikke er noget behov for, at de gør noget som helst. Men dette er en stor fordrejning af begrebet skæbne. Ja, alt vi oplever er bestemt i vores skæbner – før vi oplever dem, så har de begivenheder allerede fundet sted i Allah Syn, og alle deres detaljer er nedskrevet i Lawh al-Mahfuz (Den Bevarede Tavle) i Hans Syn.

Men Allah giver alle mennesker følelsen af, at de kan ændre begivenheder og handle i overensstemmelse med deres egne valg og beslutninger. Når man for eksempel er tørstig, så sætter man sig ikke ned, venter og siger ”Jeg vil drikke – hvis det er min skæbne”. Man rejser sig, tager et glas og drikker. Selvfølgelig drikker man faktisk den mængde vand, som er bestemt i ens skæbne. Men man føler alligevel, at man gør noget, som er i overensstemmelse med sit eget ønske. Den følelse oplever vi med alt, vi gør gennem vores liv. Forskellen er, at en person, som har underkastet sig den skæbne, Allah har skabt, ved, at på trods af følelsen af, at han gør ting af sig selv, så udfører han dem egentlig ved Allahs vilje. Andre, som ikke kan forstå dette faktum, forestiller sig fejlagtigt, at de gør alt med deres egen intelligens og styrke.

For eksempel vil en hengiven person, som finder ud af, at han har fået en sygdom, være resigneret, fordi han ved, at dette er hans skæbne. Han vil sige, ”Siden Allah har skabt dette i min skæbne, så må der være et gunstigt element i det”. Han vil ikke læne sig tilbage uden at handle og sige ”Hvis min skæbne er at blive rask, så bliver jeg det”. Modsat vil han tage alle de nødvendige forholdsregler. Han vil gå til lægen, passe på sin kost og tage sin medicin. Men han vil ikke glemme, at den læge, han besøger, den behandling, han får, den medicin, han indtager, og effekten af disse – kort sagt alle detaljer – alle er i hans skæbne. Han ved, at alle disse hændelser allerede var i Allahs hukommelse længe før, de nogensinde kom til verden.

Allah har beskrevet dette i vers:

Han er Den, som skabte jer af ler, og som derefter bestemte et tidspunkt (for jeres død), og hos Ham er et fastlagt tidspunkt (for Dommens Dag). Alligevel tvivler I. (Koranen, 6:2)

... Allahs befaling er en beslutning, som er truffet. (Koranen, 33:38)

Det er ikke kun mennesker, som har en skæbne i Allahs Syn, men Solen, Månen, bjergene, træerne og alle ting og entiteter. En århundreder gammel antik vase, som er ødelagt, knuses for eksempel i det øjeblik, som er fastlagt i dens skæbne. De folk, som brugte denne vase, hvor den stod i hvilket hjem, og hvilke andre objekter, der stod ved siden af den, var alt sammen bestemt i det øjeblik, den blev produceret. Ethvert mønster på den og alle dens farver var bestemt på forhånd i dens skæbne. Den dag, timen og minuttet hvor den ville blive ødelagt, og af hvem og hvordan, eksisterer allerede i Allahs hukommelse. Faktisk eksisterer det øjeblik, den blev produceret, øjeblikket, hvor den blev placeret i butiksvinduet, øjeblikket, hvor den blev placeret i sit nye hjem og øjeblikket, hvor den blev ødelagt – kort sagt alle øjeblik i vasens liv gennem flere hundrede år – alle som ét eneste øjeblik i Allahs Syn. Selvom den person, som ødelagde vassen, var helt uvidende om den begivenhed op til få sekunder inden, så var det øjeblik allerede sket og var kendt i Allahs Syn. Det er grunden til, at Allah fortæller os, at vi ikke skal blive kede af det, der sker for os. Det skyldes, at det, der sker, er en del

af ens skæbne, og mennesker har ingen magt til at ændre dette. Men folk må stadig lære af sine forudbestemte hændelser og, ved at se visdommen og godheden i dem, vende sig til Herren, Som skaber deres skæbner, og Som er uendeligt Barmhjertig, Kærlig og Retfærdig, og Som bevarer og beskytter Sine tjenere.

Den form, folk antager, når de stadig er foster, deres stadie, når de først lærer at læse og skrive, og den tilstand, de har på deres 35 års fødselsdag, og når de går på pension, er allerede bestemt i bogen i Allahs Syn. Mennesker kan hverken opleve eller opnå noget, som ikke er forudbestemt i deres skæbne. Folk, som ikke bekymrer sig om denne sandhed, tilbringer deres liv i et stadie af frygt og nervøsitet. For eksempel bekymrer de sig hele tiden om deres børns fremtid, hvilken skole de skal gå på, hvilke jobs de får, deres helbred og det liv, de vil få. Men faktisk er alt fra en persons eksistens som en enkelt celle til det tidspunkt, hvor han først lærer at læse og skrive, fra hans svar i en eksamen til det job, han får, og i hvilket firma, hvor mange gange, de vil skrive deres underskrift, og hvordan og hvor de vil dø – alt er forudbestemt i Allahs Syn. Alle disse hændelser ligger skjult i Allahs hukommelse. For eksempel folks stadie i dette præcise øjeblik, som foster, i folkeskolen, på universitet, første dag på jobbet, på deres 35. års fødselsdag, når de ser englene på deres dødstidspunkt, når de begravnes af deres slægtninge og det øjeblik, hvor de redegør for sig selv i det Hinsides – alt sammen eksisterer som ét enkelt øjeblik i Hans Syn.

De, som oprigtigt underkaster sig Allah, kan håbe at opnå Hans anerkendelse, barmhjertighed og Paradis, og de vil leve i fred og lykke i denne verden og i det Hinsides. For en person, som har underkastet sig Allah, og som ved, at den skæbne, Han har skabt, er den mest gunstige, er der ingen frygt, anger eller sorg. Sådanne folk gør en reel indsats men vil vide, at disse alle er i deres skæbne, og at de ikke har nogen magt til at ændre, hvad der står i sin skæbne, uanset hvad de gør.

En troende vil underkaste sig den skæbne, Allah har skabt, og vil – så meget som han kan – omfavne de hændelser, der overgår ham. Han vil tage sine forholdsregler og forsøge at vende alle begivenheder til noget positivt, men vil leve med bevidstheden om og roen ved, at han ved, de alle finder sted i hans skæbne, og at Allah allerede har bestemt dem på den mest gunstige måde.

I Koranen taler Allah om en forholdsregel, som Profeten Yaqub (as) tager for sine børns sikkerhed. For at de ikke skulle tiltrække ondskabsfulde personers opmærksomhed anbefalede Profeten Yaqub (as), at hans sønner gik ind i byen gennem separate porte, men han mindede dem også om, at dette aldrig kunne ændre den skæbne, Allah havde bestemt:

Yaqub sagde: ”O mine sønner! Gå ikke ind (i Ægypten) fra én port, men gå ind ad forskellige porte. Jeg kan (dog) på ingen måde væрге jer mod Allah. Afgørelsen tilhører Allah alene. Til Ham har jeg sat min lid. De, som sætter deres lid (til nogen), må sætte deres lid til Allah alene.” (Koranen, 10:67)

Allah beskriver i et andet vers, at lige meget, hvad de gør, så kan folk ikke ændre deres skæbner:

Efter denne sorg sendte Han jer en sådan tryghed, at en dyb ro lagde sig over en gruppe af jer, mens en anden gruppe var bekymret for deres eget liv og i uvidenhed tænkte urette tanker om Allah. De sagde: ”Hvad har vi egentlig med denne sag at gøre?” Sig: ”Hele sagen hviler i Allahs hånd.” De skjuler i deres inderste de ting, som de ikke vil afsløre for dig. De siger: ”Hvis vi havde noget med denne sag at gøre, ville vi ikke blive dræbt her.” Sig: ”Selvom I var blevet tilbage i jeres hjem, så ville de, som døden var bestemt for, alligevel have begivet sig til det sted, hvor døden ville indfinde sig.” Dette for, at Allah skal teste det, I har i jeres hjerters inderste, og for at rense jeres hjerter. Allah er alvidende om, hvad der findes i hjertets inderste. (Koranen, 3:154)

Som det kan ses fra dette vers, så vil folk – selvom de undgår en lovende, religiøs overbevisning for at redde deres liv – stadig dø, hvis det står skrevet i deres skæbne. De metoder, som en sådan person vil ty til for at undgå døden, er også bestemt i den skæbne, og alle vil opleve, hvad der er bestemt for dem.

I dette vers erklærer Allah også, at de hændelser, der er skabt i folks skæbner, er ment til at teste dem og rense deres hjerter. I Surah Fatir afsløres det, at enhver persons levetid er forudbestemt i Allahs Syn:

Og Allah skabte jer af jord, derefter af en sammensmeltet dråbe, derefter gjorde Han jer til par. Ingen kvinde bliver svanger, og ej heller føder hun, uden at det er i Hans viden, og ej heller bliver alderen forlænget for en person med høj alder, og ej heller bliver alderen forkortet, uden at det står nedskrevet i en bog. Sandelig, det er meget let for Allah at gøre. (Koranen, 35:11)

De følgende vers fra den Hellige Koran afslører, at alt, en person gør, er blevet nedskrevet linje for linje, og gengiver de hændelser, som Paradisets folk har oplevet som hændelser, som virkelig er sket. Som allerede forklaret, så er Paradisets sande liv fremtiden for os. Men Paradisets diskurser, oplevelser og fester er alle til stede i Allahs hukommelse. Fremtiden for alle folk i denne verden og i det Hinsides har fundet sted på ét øjeblik i Allahs Syn, før vi overhovedet bliver født, og bevares i Hans hukommelse:

Og alt, hvad de har gjort, er i registrene. Alt, stort som småt, er nedskrevet deri. Sandelig, de gudfrygtige vil være i haver og (ved) bække. Ved sandfærdighedens sæde, hos Den almægtige Hersker. (Koranen, 54:52-55)

I nogle af Koranens vers taler Allah om nogle hændelser, som ligger i fremtiden for os, men som allerede har fundet sted i Hans Syn. For eksempel beskriver nogle vers, som afslører, at folk vil skulle redegøre for sig selv over for Allah i det Hinsides, de givenheder som allerede værende overstået:

Og der vil blive blæst i dommedagsbasunen, og alle himlene og på jorden vil falde om, undtagen dem, som Allah friholder. Derefter vil der endnu engang blive blæst i den, og se, de står alle oprejst, kiggende. Og jorden vil blive oplyst med sin Herres lys, og registret (over handlinger) vil blive taget frem. Profeterne og vidnerne vil blive kaldt frem, og der vil blive dømt imellem dem med sandheden... (Koranen, 39:68-69)

Og de, som udviste vantro, vil blive fordrevet til Helvede i grupper... (Koranen, 39:71)

Og de, som viste frygt for deres Herre, vil blive ført til Paradiset i grupper... (Koranen, 39:73)

Andre vers om samme emne lyder:

Og enhver sjæl vil komme med en, der driver den frem, og en, som vil vidne. (Koranen, 50:21)

Himlen vil sprække og blive skrøbelig. (Koranen, 69:16)

Og Han vil belønne dem, fordi de viste tålmodighed, med en have og med klæder af silke. Her vil de sidde tilbagelænet på troner og hverken føle solhede eller kuldefrost. (Koranen, 76:12-13)

Og Helvede vil blive gjort synlig for den, der ser. (Koranen, 79:36)

Så, nu ler de troende ad de vantro. (Koranen, 83:34)

Og synderne vil se Helvedes ild. Da vil de vide, at de i sandhed skal falde i den, og de vil ikke finde en udvej fra den. (Koranen, 18:53)

Materies essens og skæbnens faktum er en stor velsignelse for troende

Det er en stor velsignelse for folk, som tror på Allah, og som er i stand til at se, at Han har skabt alle ting, at kende materies sande essens. Spørgsmål om død, det Hinsides, Paradis og Helvede er alle løst for folk, som forstår denne hemmelighed. Og spørgsmål som ”Hvor er Allah?”, ”Hvor er Paradis og Helvede?” og

”Eksisterer Paradis og Helvede i dette øjeblik?” er alle nemme at besvare. De indser det system, som Allah har skabt universet med ud fra ingenting, og hvordan Han hele tiden skaber, og takket være denne hemmelighed, så bliver spørgsmål som ”hvornår?” og ”hvordan?” meningsløse – fordi faktisk eksisterer hverken tid eller rum. Hændelser, som du endnu ikke har oplevet, har allerede fundet sted. Det er ulogisk og meningsløst at bekymre sig om, sørge over eller fortryde dem.

Forståelse for disse hemmeligheder vender livet i denne verden til en slags Paradis. Alle materielle bekymringer, tvivl, frygt og længsel, som skaber nød i denne verden, vil forsvinde. Man vil se, at Almægtige Allah, Herre af verden, er det eneste absolutte Væsen, og at ingen anden entitet virkelig eksisterer. Man forstår, at hele universet kun har en Herre, at Han ændrer den materielle verden, som Han vil, og at det eneste, man må gøre, er at vende sig til Ham og tage Ham som sin vogter og underkaste sig Ham.

At forstå denne hemmelighed er en af de største velsignelser, som en person kan nyde i denne verden.

Allah er meget tæt på os. Det er Ham, Som skaber mennesket og skænker ham Sin egen Ånd. Den entitet, som man kalder for ”jeg”, er derfor en manifestation af Allah. Allah kender til enhver handling, han gør, alt han tænker – de er alle skabt af Allah. Det er Ham, Som skaber en person til at opfatte, føle, tænke, glædes og blive lykkelig. En person lever hvert øjeblik, som Allah bestemmer det. Enhver hændelse, som man kommer ud for, er på den måde, som Allah har bestemt. Det er den sande situation. En person har ingen anden vogter og medhjælper end Allah, det eneste absolutte Væsen. Hans eksistens gennemsyner hele verden og alle steder. Intet eksisterer ud over Almægtige Allah, den Store og Ophøjede, det Eneste Væsen, Som man må søge ly, hjælp og belønning hos.

I Koranen fortæller Allah os dette:

Det er Allah, jeres Herre! Der er ingen anden gud end Ham. Han er Skaberen af alting, så tilbed Ham. Han er formynderen over alting. Intet syn kan rumme Ham, men Han rummer alt syn. Han er Den Algode, Den Altvidende. (Koranen, 6:102-103)

KONKLUSION

Materialister forestiller sig, at en verden, dannet af tilfældigheder, eksisterer i et univers, som de vil kalde uendeligt og tidløst. Men der kan ikke herske nogen tvivl om, at mennesker – som bruger deres intelligens, grundlægger civilisationer, producerer robotter, skaber internettet, bruger alle disse ting, tænker og forstår fænomener, føler tvivl, opfører sig altruistisk, nyder et landskab, prøver at finde sandheden – ikke er et tilfældighedernes værk. På samme måde, som ingen livsform på Jorden blev til ved tilfælde, så kan mennesker – med deres milliarder af celler, de komplekse organeller inde i hver celle, glørværdige hjerner og enestående udseende – heller ikke være tilfældighedernes værk.

Modsat hvad materialister forestiller sig, så er ingenting på Jorden tilfældigt.

Hvis der ikke er noget tilfældigt i folk, i det de gør og opnår, så betyder det, at der må være en meningsfuld bevidsthed i dem. Hvis en person handler med bevidsthed, så må der være en overlegen intelligens, som skabte den bevidsthed, en Intelligens, som må være overlegent i forhold til at, individet gør, ser og ved.

Den Intelligens tilhører Allah, Som skabte mennesket fra ingenting og pustede Sin Ånd ind i ham.

En person vil glædes ved skønhed, hvis Allah vil det. Hvis Allah vil det, så vil han gøre opdagelser og opfinde teknologier. Hvis Allah vil det, vil han komponere musik, spille violin eller skrive bøger. Hvis Allah ønsker det, så vil en person glædes, sørge, føle nydelse, bekymring eller spænding. Nydelse af musik og

skønhed er ved Allahs vilje. Nydelse af et skønt landskab, smukt tøj, korrekt adfærd, blomster, en kanin, et maleri eller en kage er alt sammen ved Allahs vilje. Ingen kan opleve nogle af disse ting, med mindre Allah vil det.

Det er ikke fysisk materie, som opnår disse ting. Det er ikke proteinerne, som opstår fra det mad, man spiser. Det er heller ikke cellerne i den menneskelige hjerne. Det er ikke menneskehjernen, for den kan ikke føle kærlighed. Hjernen har ingen evne til at nyde musik, kan ikke føle affektion for et egern, når det løber rundt. Hjernen føler ingen længsel, loyalitet eller hengivenhed. Hjernen føler ingen nostalgi, når den husker første dag i folkeskolen. Hjernen er blot et organ, udgjort af fedt, vand, proteiner og diverse kemikalier. Det er ikke hjernen, men menneskets sjæl, som elsker, glædes, føler skam og affektion og længes, når de mindes. Det er eksistensen af sjælen, som tilhører Allah, som gør mennesker menneskelige.

Om folk tror på sjælens eksistens eller ej, så vil de stadig skulle forlade deres jordslige kroppe og redegøre for sig selv i Allahs tilstedeværelse i det Hinsides. Den troende tror på, at de besidder en sjæl, som Allah har skænket dem. Dem og alle de andre – nægttere, materialister, darwinister, dem, som har nægtet sjælens eksistens i hele deres liv, dem, som siger ”vi består af en samling af neuroner”, og ”der er ikke noget Hinsides”, dem, som siger ”materie er det eneste absolutte” – uden undtagelse, alle sjæle, som nogensinde har levet, skal redegøre for sig selv i Allahs Tilstedeværelse. Hver især vil modtage en perfekt kompensation for deres gerninger. Hver især vil blive dømt med retfærdighed.

Om en person indrømmer en 1% sandsynlighed for, at disse fakta er sande, eller om de ”undrer” sig over det Hinsides, så må de nu forlade alle deres fejlagtige overbevisninger og gøre alt, de kan, for at forberede sig selv på det Hinsides ved at vende sig til vores Herre, Allah.

Det er altid muligt at rette op på sine fejl, så længe man lever i denne verden. Allah fortæller os dette i Sine vers:

Når de, som tror på Vore åbenbaringer, kommer til dig, så sig: ”Fred være med jer! Jeres Herre har foreskrevet Sig Selv nåde. Hvis nogen af jer begår noget dårligt i uvidenhed, men angrer det og forbedrer sig, så er Han visselig tilgivende, barmhjertig.” (Koranen, 6:54)

De, som begår dårlige handlinger, men derpå angrer og tror – sandelig, din Herre er derefter tilgivende og barmhjertig. (Surah al-A‘raf, 153)

Livet i denne verden er en midlertidig bolig. Alt, som tilhører denne verden, er flygtigt. Ingenting, som tilhører mennesker i denne verden, er ægte. At forestille sig, at denne verden er virkelig, er som at formode, at en drøm er virkelig – at rette al sin energi mod det og lukke sine øjne og sin sjæl for alt andet. Allah er det eneste absolutte Væsen, den eneste sandhed. Darwinismen er kollapset og materialismen er død.

Accept af Almægtige Allahs eksistens betyder, at al falsk tro vil slutte. Formålet med denne bog er invitere alle til at se dette. Der er ingen tvivl om, at ”... det kun er de visdomsfulde, som tager formaningen til sig.” (Koranen, 13:19).

NOTER:

1. Stanley Sobottka, "A Course in Consciousness," <http://faculty.virginia.edu/consciousness/>
2. Stephen M. Barr, "Retelling the Story of Science," March 2003, <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0303/articles/barr.html>
3. Amit Goswami, *The Self-Aware Universe: How Consciousness Creates the Material World*, Tarcher/Penguin Books, 1995, p. 12.
4. Taskin Tuna, *Ol Dedi Oldu: Big Bang*'in Nefes Kesen Öyküsü, October 2005, Sule Publications, p. 59.
5. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>
6. Fred Alan Wolf, *The Spiritual Universe: One Physicist's Vision of Spirit, Soul, Matter and Self*, Moment Point Press, 1999, p. 99.
7. "Can Science Seek the Soul?",
<http://www.closetotruth.com/topics/mindbrain/113/113transcript.html>
8. George Gilder, http://www.taemag.com/issues/articleid.17078/article_detail.asp
9. Goswami, *The Self-Aware Universe*, p. 31.
10. David Pratt, <http://www.theosophy-nw.org/theosnw/science/prat-mat.htm>
11. Richard Feynman, *The Character of Physical Law*, Modern Library Edition, New York, 1994, pp. 122-123.
12. Thomas J. McFarlane, "The Illusion of Materialism," <http://www.integralscience.org/materialism/materialism.html>
13. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>
14. Jeffrey M. Schwartz, Sharon Begley, *The Mind and The Brain: Neuroplasticity and the Power of Mental Force*, Regan Books, 2003, pp. 272-273.
15. *Ibid.*, p. 274.
16. Roger Penrose, *The Road to Reality*, Alfred A. Knopf, 2006, p. 1031.
17. Goswami, *The Self-Aware Universe*, pp. 59-60.
18. Schwartz & Begley, *The Mind and The Brain*, p. 264.
19. *Ibid.*, p. 274.
20. "What the Bleep Do We Know?," Documentary film directed by: William Arntz and Betsy Chasse, mns: 0.22.19-0.22.28.
21. Nick Herbert, *Elemental Mind: Human Consciousness and the New Physics*.
22. *Ibid.*
23. <http://www.integralscience.org/materialism/materialism.html>

24. Fred Alan Wolf, *Mind into Matter: A New Alchemy of Science and Spirit*, 2001, Moment Point Press, p. 105.
25. <http://www.integralscience.org/materialism/materialism.html>
26. Ibid.
27. Ibid.
28. Paul Davies and John Gribbin, *The Matter Myth: Dramatic Discoveries That Challenge Our Understanding of Physical Reality*, Touchstone books, 1992, p. 14.
29. Wolf, *Mind into Matter*, pp. 6-7.
30. Stephen M. Barr, "Retelling the Story of Science," <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0303/articles/barr.html> (Emphasis added).
31. <http://science.howstuffworks.com/light2.htm>
32. Richard L. Gregory, "The Psychology of Seeing," in *Eye and Brain*, 5th edition, Princeton Science Library, 1997, p. 20.
33. Wolf, *Mind into Matter*, p. 136.
34. Ibid., p. 137
35. M. Ali Yaz, Sait Aksoy, *Fizik 3 (Physics III)*, Istanbul, Sürat Publishing, 1997, p. 3.
36. <http://hhmi.org/senses/b140.html>
37. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html> (Emphasis in the original).
38. Gregory, "The Psychology of Seeing," in *Eye and Brain*, p. 84.
39. Daniel C Dennett, *Brainchildren: Essays on Designing Minds*, The MIT Press, Cambridge, 1998, p. 142.
40. Ibid.
41. Georges Politzer, *Principes Élémentaires de Philosophie (Elementary Principles of Philosophy)*, Editions Sociales, Paris, 1954, p. 40.
42. Natasha Mitchell, "Is the Visual World a Grand Illusion?," Radio program, 18 January 2004, <http://www.abc.net.au/rn/science/mind/s996555.htm>
43. Peter Russell, *From Science to God: A Physicist's Journey into the Mystery of Consciousness*, New World Library, 2002, p. 47.
44. Rita Carter, *Mapping The Mind*, University of California Press, London, 1999, p. 107.
45. Schwartz & Begley, *The Mind and the Brain*, pp. 26-27.
46. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html> (Emphasis added).
47. Marilyn Ferguson, *The Aquarian Conspiracy*, JP Tarcher, New York, 2nd ed., 1987, p. 180.
48. Craig Hamilton, "What is Enlightenment?," No. 29, June-August 2005, p. 70.
49. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>

50. V.S. Ramachandran and Sandra Blakeslee, *Phantoms in the Brain*, New York: William Morrow and Company, Inc., 1998, p. 66.
51. *Ibid.*, pp. 66-68.
52. *Ibid.*, pp. 70, 72.
53. Gregory, "The Psychology of Seeing," in *Eye and Brain*, p. 5.
54. Antonio Damasio, *The Feeling of What Happens: Body and Emotion in the Making of Consciousness*, Vintage Books, 2000, p. 9.
55. Susan Blackmore, *Consciousness: A Very Short Introduction*, Oxford, 2005, p. 64.
56. - Russell, *From Science to God*, p. 42.
57. Michael I. Posner, Marcus E. Raichle, *Images of Mind*, New York: Scientific American Library, 1999, p. 88.
58. Russell, *From Science to God*, p. 50.
59. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>
60. George Berkeley, "A Treatise Concerning the Principles of Human Knowledge," 1710, *Works of George Berkeley*, Vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871.
61. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>
62. "What The Bleep Do We Know?"
63. Bertrand Russell, *ABC of Relativity*, Routledge, London, 6th ed., 2001, p. 145.
64. J. R. Minkel, "The Hollow Universe," *New Scientist*, 27 April 2002, no. 2340, p. 22
65. Politzer, *Principes Elémentaires de Philosophie*, pp. 38-39-44.
66. Natasha Mitchell, "Is the Visual World a Grand Illusion?," Radio program, 18 January 2004, <http://www.abc.net.au/rn/science/mind/s996555.htm> (Emphasis in the original).
67. Blackmore, *Consciousness: A Very Short Introduction*, pp. 13-14.
68. "What the Bleep Do We Know?," mns: 0.14.54 – 0.15.09.
69. *Ibid.*, mns: 0.08.29 - 0.09.31
70. *Ibid.*, mns: 01.37.14 – 01.37.31
71. Geoff Haselhurst, "On Metaphysics and Philosophy of Science," <http://www.spaceandmotion.com/Metaphysics-Principles-Reality.htm>
72. <http://www.peterussell.com/Reality/realityart.html> (Emphasis in the original).
73. Wolf, *Mind into Matter*, pp. 15-16.
74. Russell, *From Science to God*, p. 42.
75. http://www.cevaplar.org/index.php?khide=visible&sec=1&sec1=22&yazi_id=3828
76. Mitchell, "Is the Visual World a Grand Illusion?," <http://www.abc.net.au/rn/science/mind/s996555.htm>
77. Remez Sasson, "Reality Versus Imagination and Illusion," http://www.successconsciousness.com/index_000014.htm

78. Ramachandran & Blakeslee, *Phantoms in the Brain*, p. 94.
79. *Ibid.*, p. 103.
80. *Ibid.*
81. *Ibid.*, p. 26.
82. *Ibid.*, p. 72.
83. http://www.edge.org/3rd_culture/ramachandran06/ramachandran06_index.html
84. V. S. Ramachandran, *A Brief Tour of Human Consciousness*, PI Publishing, 2004, pp. 2-3.
85. Schwartz & Begley, *The Mind and The Brain*, pp. 103-104.
86. *Ibid.*
87. *Ibid.*, pp. 110-111.
88. Hamilton, *What is Enlightenment?*, no. 29, June-August 2005, p. 79.
89. Schwartz & Begley, *The Mind and the Brain*, p. 105.
90. Diane Ackerman, *An Alchemy Of Mind: The Marvel and Mystery of the Brain*, Scribner Books, 2005, pp. 37-38.
91. *Ibid.*, p. 41.
92. Gerald M. Edelman and Giulio Tononi, *A Universe of Consciousness: How Matter Becomes Imagination*, Basic Books, 2000, p. 38.
93. *Ibid.*, p. 47
94. MSNBC, report titled "The Brain Teaches Computers," 6 August 2002.
95. Edelman and Tononi, *A Universe of Consciousness*, pp. 47-48
96. Ramachandran, *A Brief Tour of Human Consciousness*, p. 3
97. "What the Bleep Do We Know?," mns: 0.29.03 - 0.29.39
98. Robert Lawrence Kuhn, *Closer To Truth: Challenging Current Belief*, McGraw-Hill, 2000, p. 35
99. http://www.age-of-the-sage.org/philosophy/huxley_darwins_bulldog.html,
http://www.pbs.org/wgbh/evolution/library/02/2/1_022_09.html
100. Steven Pinker, *How The Mind Works*, Norton Publishing, 1999, p. 132
101. <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0303/articles/barr.html>
102. Peter Russell, "The Spirit of Now," <http://www.peterussell.com/Reality/realityart.html>
103. *Ibid.*
104. Ackerman, *An Alchemy Of Mind* , p. 5
105. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/Reality/realityart.php>
106. Schwartz and Begley, *The Mind and The Brain*, Regan Books, 2003, p. 28
107. "What the Bleep Do We Know?," mns: 0.30.00 - 0:30.12
108. <http://www.spiritsite.com/writing/kattar/part6.shtml>
109. Wolf, *The Spiritual Universe*, p. 9.

110. Kuhn, *Closer To Truth: Challenging Current Belief*, p. 58
111. Hamilton, *What is Enlightenment?*, no. 29, June-August 2005, p. 64
112. Henri Bergson, *Matter and Memory*, Zone Books, New York, 1991.
113. E. Schrödinger, *What Is Life? and Mind and Matter*, Cambridge University Press, Cambridge, 1992, p. 123.
114. *Ibid.*, pp. 119-120.
115. Russell, *From Science to God*, p. 96.
116. Ramachandran and Blakeslee, *Phantoms in the Brain*, p. 189.
117. *Ibid.* , pp. 190-191.
118. *Ibid.*, p. 190.
119. *Ibid.*, p. 191.
120. Charles Darwin, *The Descent of Man*, Penguin Classics, June 2004, p. 65.
121. Ramachandran and Blakeslee, *Phantoms in the Brain*, p. 191.
122. Edelman and Tononi, *A Universe of Consciousness*, p. 81.
123. John Peet, "The True History of Mankind," <http://saturniancosmology.org/files/humans/mankind.txt>
124. Henry Gee, *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life*, The Free Press, A Division for Simon & Schuster, Inc., 1999, p. 5.
125. Phillip E. Johnson, *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science, Law & Education*, Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1995, p. 62.
126. Robert Jastrow, "Evolution: Selection for Perfection," *Science Digest*, December, 1981, p. 87.
127. Russell, *From Science to God*, p. 26.
128. J. Hawkes, "Nine Tantalizing Mysteries of Nature," *New York Times Magazine*, 1957, p. 33.
129. Tim Folger, "From Here to Eternity," *Discover*, Vol. 21 No.12, December 2000.
130. <http://www.fortunecity.com/emachines/e11/86/flowtime.html>
131. François Jacob, *Le Jeu des Possibles*, University of Washington Press, 1982, p. 111.
132. Lincoln Barnett, *The Universe and Dr. Einstein*, New York: William Sloane Associates, 1948, pp. 39-40.
133. *Ibid.*, p. 12
134. *Ibid.*, p. 40.
135. Paul Strathern, *Einstein and Relativity: The Big Idea*, Arrow Books, 1997, p. 57.
136. <http://www.fortunecity.com/emachines/e11/86/flowtime.html#>
137. *Ibid.*
138. *Ibid.*
139. *Ibid.*
140. Russell, *From Science to God*, p. 61 (Emphasis in the original).

141. Wolf, *Mind into Matter*, p. 104 (Emphasis in the original).

142. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>

143. Peter Russell, "Mathematics and Reality," <http://www.peterussell.com/Reality/realityart.html>

144. Peter Russell, "The Primacy of Consciousness," <http://www.peterussell.com/SP/PrimConsc.html>

145. <http://www.fortunecity.com/emachines/e11/86/flowtime.html#>

146. Ibid.

147. Wolf, *Mind into Matter*, p. 112.

148. <http://www.fortunecity.com/emachines/e11/86/flowtime.html#>

RESİM ALTI YAZILARI

s.617

Stanley Sobottka

s.619

Isaac Newton

s.620

Max Planck

s.622

Varme objekter, såsom glødetråden i en lyspære, giver lys.

Lys opfører sig nogle gange som en bølge.

Lys opfører sig nogle gange som en strøm af partikler.

Mac Planck fremsatte "kvanteteorien" i det tidlige 20. århundrede og erklærede, at lys både havde bølgelignende og partikellignende egenskaber.

s.624

Ifølge kvantefysikken er materies eksistens afhængig af eksistensen af en "opfatter". Når vi for eksempel ser på Månen, så kolliderer den mulige bølge for det legeme, som vi betragter som Månen, og bølgen eksisterer ikke længere i rum-tid. Ifølge kvantefysikken er Månen ikke på himlen, når der ikke er nogen observatør.

s.626

Detektor

Detekteret mønster

Thomas Youngs dobbeltspalte eksperiment blev udført for at vise, at lys og elektroner opfører sig som bølger. Hvis sandkorn blæses fra en kilde og passerer gennem to spalter, så vil der dannes de samme mønstre

på skærmen på den anden side. Vi forventer det samme resultat, når vi gør dette med elektroner. Men det er ikke, hvad der sker! Elektroner producerer et mønster på skærmen, som ligner det, der dannes af bølger. Dette er bevis for, at elektronerne, som udgør atomer, ikke er partikler.

Detektor

Detekteret mønster

Filtreret

Detektor

Polariseret lys

Detekteret mønster

s.636

Et seks-spejls gigantisk gammastråle teleskop på Mount Hopkins

Radiofrekvens og måleapparat

s.637

Lys er en energi, som opfører sig som en bølge. Lysbølger ligner bølger i vand. Men i modsætning til energi i vand, så har energien her ikke brug for et medium at rejse igennem. Den kan bevæge sig i et totalt vakuum.

Altså kan lysenergi findes, hvor der ikke er noget materie.

s.640

Røntgenmaskiner tager billeder ved at konvertere effekten af radiobølger til synligt lys på fotografisk film.

s.641

Under normale omstændigheder kan radiobølger ikke detekteres af nogen af vores sanser. Radioer konverterer disse til lydbølger, som kan detekteres af vores ører.

Ligesom lyd, så består lys af oktaver. Lysoktaven bestemmes af lysbølgernes frekvens. For eksempel repræsenterer den 48. oktav infrarødt lys, 49. oktav synligt lys og 50. oktav ultraviolet lys. Enhver lysbølge, fra infralyds- og ultralydsvibrationer til radiobølger og mikrobølger, infrarødt, synligt rød, ultraviolet lys, gammastråling og solstråler, er en forskellig oktav i det elektromagnetiske spektrum.

Synsnerven

Linse

Pupil

Iris

Hornhinde

Bindehinde

Nethindekar

Nethinde

Årehinden

Senehinden (øjets hvide del)

s.642

Ultraviolette stråler, som bærer højere energi på grund af deres frekvenser, kan nogle gange forårsage defekter i levende tings genetiske kode.

s.643

I virkeligheden er der ikke noget varme og lys udenfor. Opfattelsescentret i hjernen omdanner partikler, som rejser med forskellige frekvenser, til en synlig og sanselig form.

s.645

Det synlige lys, de næsten infrarøde og ultraviolette stråler, som når os fra Solen, optager blot én enheds plads på det elektromagnetiske spektrum. Med andre ord svarer det lys, som når os fra Solen, til blot ét ud af 10^{25} spillekort, som ligger ovenpå hinanden. Det er kun disse stråler, som støtter livet på Jorden.

s.646

Der er faktisk ikke nogen farve i det rum, vi opfatter som ”udenfor”. Bevægelsen af de fotoner, vi opfatter som lys og farve, er ikke andet end et perceptuelt fænomen, som skabes i et kulsort miljø.

s.647

Den levende, oplyste verden, som vi forestiller os eksisterer uden for vores øjne, er faktisk en illusion, som opstår gennem opfattelser. Det havlandskab, vi ser på en solrig dag, er blot et billede, som dannes af elektriske signaler, som transmitteres til hjernen. Men vi kan aldrig have direkte oplevelse af den eksterne original af de billeder, vi opfatter.

s.648

Fordi farve er relateret til individets opfattelsesmetode, så er det umuligt for os at vide, om den verden, vi opfatter, ser lige sådan ud for andre mennesker. Et objekt, vi opfatter som rødt, kan være en helt anden nuance for andre. Der er ingen måde til at sammenligne deres opfattelse af ”rød” med vores.

s.650

Et billede af blomster set gennem menneskeøjet

Bier ser de samme blomster således.

s.651

Vi lærer alt om den ydre verden via vores sansorganer. Når de elektriske signaler, som når os via vores sansorganer, afbrydes, så vil den verden, som eksisterer udenfor, forsvinde for os alene.

s.655

Der er ingen lille mand, som sidder i hjernen og observerer, hvad der sker. Forskning i hjernen kan aldrig besvare spørgsmålet om, hvem der virkelig opfatter. For det er ”sjælen”, som opfatter, uafhængigt af en persons fysiske identitet.

s.656

Lys, som passerer gennem linsen, producerer et omvendt billede, som vender på hovedet, på nethinden bagest i øjet. Tappene og stavene der omdanner det billede til elektriske strømme, som sendes til det visuelle center bagest i hjernen. Hjernen omdanner så signaler til meningsfulde, tredimensionelle billeder.

s.658

Inde i hjernen er der ingen legende børn, blå skyfri himle eller skibe, som flyder på havet.

Alt, der er i hjernen, er elektriske signaler.

s.659

Hjernen

Neuroner

Når vi ser på en bog, en blyant eller et menneske, igangsættes forskellige nerveaktiviteter for hvert objekt, der opfattes. De højere hjernecentre informeres om, hvad de kigger på. Men de utallige kemiske processer, som er involveret her, er ikke i sig selv tilstrækkelige til at redegøre for syn, for der er ingen lille person, som observerer billederne i hjernen. Det er den menneskelig sjæl, som observerer den eksterne verden og giver den betydning.

Neurotransmittere

Synaptiske vesikler

Receptor

Synaptisk kløft

Cellelegeme

Synaptisk ende

Axon

Dendrit

Ionkanal

Mitokondrie

Præsynaptisk membran

Synaptiske vesikler

Postsynaptisk vesikel

Præsynaptisk membran

Postsynaptisk membran

Synaptisk kløft

s.660

Vi er sikre på, at vi ser det sande stadie af det objekt, vi ser på i den eksterne verden. Men faktisk kan vi aldrig have direkte oplevelse af det objekts original. Det, vi ser, er blot en illusion, som i den tredimensionelle illustration, som er lavet på jorden på illustrationen. Det er noget, sindet producerer. Men vi føler aldrig den mindste tvivl om, at vi oplever de originale ydre billeder.

s.663

Lyde, som kommer udefra, omdannes af mellemøret og det ydre øre til væskebølger, som sendes til det indre øre. Efter en række processer videresendes disse bølger til hjernen i form af elektriske signaler og opfattes som lyde i hjernen. Derfor eksisterer lyd udenfor kun for os, så længe vi opfatter det. Alt, vi hører, er et produkt af disse elektriske signaler inde i hjernen.

Lydbølger

Øresneglen

En kompleks lydbølge, som kommer fra en enkelt tone

Stigbøjlen

Trommehinden

Øresneglen udrullet

Tværsnit af øresneglen

Auditive nervefibre

Hårceller

Relativ bredde af frekvensen langs membranen

Basilarmembranen

Motor cortex

Auditive nervefibre tunet til forskellige frekvenser og sluttende i forskellige neuroner

Auditivt cortex

Tværsnit

Auditivt cortex

Thalamus

Hjernestammen

Lillehjernen

s.665

Olfaktorisk tragt

Thalamus

Behandlingscenter

Sensoriske smagscortex

Lugtekolben

Neuroner i lugteepitel

Sensoriske lugtecortex

Behandlingscenter

Tunge

Rygrad

Smagsløg

Nerver

s.667

HJERNEN

Sensorisk cortex

Hud

Thalamus

Pathway skæringspunkt

Meissner-legemer

Rygrad

Ranviersk indsnøring

Retning af nerveimpulser

Retning af nerveimpulser

Schwann celle

Myelinskede

Tværsnit af rygrad

Spinalganglie

Axon

Cellekerne

Retning af nerveimpulser

Den følelse, som opstår, når vi rører noget, når os kun som et elektrisk signal. Enhver fornemmelse af materie, som vi opfatter, kommer udelukkende til via elektriske signaler. Derfor kan vi aldrig røre originalen af noget objekt, som eksisterer udenfor. Det er umuligt, baseret på den opfattelse, som dannes inde i os, at vide, hvordan et fysisk objekt virkelig er eller kende til den eksterne verdens sande natur.

Illustrationen viser de processer, der finder sted fra fingrene til hjernen, når man har rørt bare én knap.

s.668

Sensorisk område

Storhjerne

Hud

Thalamus

Rygrad

Sensorisk nerve

Motornerve

Når vores hånd rører noget varmt, og de nerver, som er ansvarlige for at transmittere følelsen af varme til hjernen, fjernes fra ligningen, så er det umuligt at mærke den brændende følelse, fordi denne følelse kun opstår i vores perceptuelle verden.

Muskelfibre

s.669

Der er faktisk ingen afstand mellem os selv og en person, som vi forestiller os nærmer sig langt væk fra. Den følelse af afstand, som vi opfatter, er blot en fortolkning i hjernen. Vi er faktisk på samme sted som en tunnel, vi forestiller os strækker sig så langt som horisonten. Alt vises blot til os på et sted inde i hjernen.

s.670

Vi forestiller os, at et fly på himlen er flere kilometer væk fra os. Faktum er dog, at det faktisk er lige inde i vores hjerne. Der er ingen afstand mellem flyet og os.

s.671

”Bevidsthedens evne er en ting, vi alle deler, men det, der foregår i vores bevidsthed, den form, som bevidstheden antager, varierer i høj grad. Dette er vores personlige virkelighed, den virkelighed, vi kender og oplever. Uvægerligt fejltolker vi denne personlige virkelighed som fysisk virkelighed og tror, at vi selv er i direkte kontakt med verden ’derude’. Men de farver og lyde, vi oplever, er ikke virkelig ’derude’. De er alle billeder i sindet, billeder af en virkelighed, vi har konstrueret. Dette faktum fører til en radikal nytænkning om forholdet mellem bevidsthed og virkelighed.”

—Peter Russell,

From Science to God: A Physicist’s Journey into the Mystery of Consciousness, New World Library, 2002, p. 39

Vi er så overbeviste om, at den anden person er langt fra os, at vi råber for at blive hørt og løber for at indhente dem. Faktum er dog, at den person, vi prøver at indhente, er på præcis samme sted som os. Vi bevæger os ikke, og den anden person nærmer sig ikke os. Hele billedet og alle afstandene skabes som opfattelser inde i hjernen.

s.678

Når vi drømmer, at vi dufter til en blomst, så nyder vi en perfekt sansning af den blomsts unikke duft. Grunden til dette er, at de samme processer finder sted inde i hjernen, når vi faktisk dufter til en blomst, som når vi kun drømmer, at vi gør det.

s.680

Du kan udføre denne test for bedre at forstå det blinde punkt.

Luk dit højre øje og bevæg denne bog mod dit ansigt fra en afstand af omkring 50 cm. Fokuser udelukkende dit øje på krydset. Som det kommer nærmere, så vil du se, at den sorte plet til venstre forsvinder kortvarigt. Din hjerne har udfyldt den sorte plet, den ikke kan opfatte, med en hvid baggrund.

s.686

Computere er blot en efterligning af hjernens perfekte system. En byte af information i hjernen kan øjeblikkeligt formidles til 100.000 neuroner. Derfor er hjernen hundredetusindevis af gange hurtigere end den hurtigste computer. Det er umuligt at sammenligne hjernen med nutidens teknologi.

s.687

Hvert neuron i hjernen har op til 10.000 kontakter med andre neuroner. De steder, hvor de kontakter hinanden, kaldes synapser, som er de steder, hvor information udveksles. Antallet af mulige ombytninger og kombinationer af denne cerebrale udveksling overgår alle de elementære partikler i hele det kendte univers.

s.688

Inde i hjernen, hvor bor så den eksterne verden og de egenskaber, som gør mennesker menneskelige? Kan neuroner, som består af akkumuleringer af blinde, ubevidste atomer, være kilden til sådan en sublim bevidsthed?

Selvfølgelig ikke! Dens oprindelse ligger i den menneskelige sjæl.

s.691

Modsat den ide, som materialistiske forskere forsøger at pålægge os, så er spørgsmålet om bevidsthed ikke uforklarligt. Den sjæl, som Allah har skænket menneskene, er en bevidst entitet, som er klar over sin egen eksistens. Uanset hvor meget materialister ønsker at nægte det, så vil ethvert bevidst menneske ubestrideligt være klar over den sjæl, de besidder.

s.694

Det materialistiske verdenssyn og –orden, som materialister medførte gennem årevis af propaganda og hjernevaskteknikker, er blevet besejret af beviser for sjælens eksistens og den videnskabelige accept af dette.

s.697

Bevidsthed bor ikke noget sted i kroppen. Mennesket er en entitet ud over alle materialistiske koncepter. Mennesket er metafysisk og bliver menneskeligt gennem den sjæl, han besidder. Den sjæl tilhører vores Herre, Almægtige Allah, alene.

s.699

Mennesker er entiteter, som besidder Allahs ånd, og denne ånd er evig. Med døden vil de efterlade deres kroppe i denne verden, men sjælen vil fortsætte med at leve for evigt i det Hinsides.

s.702

Det, vi oplever gennem livet i denne verden, er en del af den prøvelse, Allah har skabt for os. Vores ansvar er at udvise de gode manerer, vi håber, vil være tilfredsstillende for Allah.

s.710

Forskning i det tyvende århundrede sætter også en stopper for evolutionsteorien på områderne palæontologi, biologi og genetik. Teoriens mangel på bevis og dens ugyldighed er blevet gjort tydelig, og det er blevet bevist, at levende ting blev skabt med alle deres komplekse strukturer.

s.713

[Han], som gjorde alt det, Han skabte, smukt. Han påbegyndte menneskets skabelse af ler, derefter videreførte Han hans afkom af et mindre væskeudtræk, derefter fuldkommengjorde Han ham og blæste Sin ånd ind i ham og skabte ører og øjne og hjerte for jer. I viser meget lidt taknemmelighed. (Koranen, 32:7-9)

s.721

Gennem et teleskop ser tvillingen på Jorden, at den anden tvilling ser yngre ud end ham selv.

En af to tvillinger rejser ud i rummet med en hastighed nær lysets hastighed, mens den anden tvilling bliver på jorden.

Den tvilling, som rejste i en raket, vender tilbage til Jorden. Tvillingen, som var blevet tilbage, er blevet gammel, men hans astronautbror er meget yngre.

Ifølge Einsteins tvillingeparadoks forbliver én tvilling på Jorden, mens den anden rejser ud i rummet med en hastighed nær lysets. Da den anden, som rejste ud i rummet, vender tilbage til Jorden, vil han se, at hans bror er ældre end ham. Forklaringen er, at tid går langsommere for tvillingen, som rejser i rummet med høj fart.

s.722

Som observatørens hastighed øges, så decelererer tid, og rummet skrumper i rejsens retning. Einstein viste, at det, som vi betragter som værende separat, som rum og tid, er komponenter af et rum-tid kontinuum. Derfor er rum og tid blevet skabt som direkte afhængige af vores opfattelse.

s.724

Forestil dig en politimand på en motorcykel, som indhenter en bil, der kører for hurtigt.

Hvordan kan politimandens historie være så anderledes fra din, da du så til fra fortovet?

Grunden er, at tiden gik langsommere for politimanden.

Fra Newtons synspunkt vil føreren af bilen se stationær ud fra politimandens perspektiv.

Hvis du ser denne scene fra fortovet, så vil begge se ud til at bevæge sig meget hurtigt.

Lad os nu udskifte bilen med lysstråler.

Ifølge Einstein varierer tiden dog. Når du accelererer, så bevæger tiden sig langsommere. Et sekund på Jorden er ikke det samme som et sekund noget sted i rummet.

Ifølge Newton er tid uniformt i hele universet. Et sekund på Mars er det samme som et sekund på Jorden.

Hvis politimanden bevægede sig med en hastighed tæt på lysets, så kunne du se ham nærme sig næsten med lysets hast. Men når du spurgte ham senere, så ville han sige, at lige meget, hvor meget han accelererede, så bevægede lysstrålen sig stadig med lysets normale hastighed.

s.727

Almægtige Allah er Han, Som skaber billeder, lyde, smage – kort sagt hele den eksterne verden – og opfattelsen af tid for os, og Som kender alle de entiteter, Han har skabt, og alle deres situationer. Alt er under Hans kontrol. Allahs skabelse og viden om alle tings status afslører skæbnens kendsgerning for os.

s.728

I Allahs Syn har alt, lige fra øjeblikket for universets skabelse og indtil Dommedag, hvor universet vil ende, allerede fundet sted og er overstået. Allah hindres ikke af rum og tid. Han er Skaberen af rum og tid. Alle hændelser er blot ”et enkelt øjeblik” i Hans Syn. Fortid og fremtid er altid klart dannet foran Ham og finder sted, som Han bestemmer det.

s.734

Alle har ubetinget overgivet sig til sin skæbne. Alt, en person har oplevet og nogensinde vil opleve, bestemmes i Allahs Syn, og det individ har ingen kontrol over sin egen fremtid. Af den grund er det bedste, man kan gøre, at være klar over den skæbne, man har fået tildelt, og underkaste sig Allah.

s.7